Regatul Arid
Soldatul misterios
Partea I
Tina Silvens

Regatul Arid

Cartea #1

Soldatul Misterios – Partea I

Tina Silvens

Despre autoare, precum și materiale gratuite oferite, găsiți accesând următorul link:

tinasilvenscarti

Copyright Tina Silvens 2016 ©

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace sau stocată într-un sistem de baze de date sau de recuperare, fără acordul în prealabil al autoarei.

Acest e-book este licențiat numai pentru uzul dvs. personal. Acest e-book nu poate fi revândut sau cedat altor persoane. Dacă doriți să împărțiți acest e-book cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați câte un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți acest e-book și nu l-ați cumpărat (sau descărcat de pe pagina autoarei), sau nu a fost achiziționat numai pentru uzul dvs., vă rugăm să îl returnați și să achiziționați o copie proprie. Vă mulțumim că respectați munca autoarei.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt produsul imaginației autoarei sau sunt utilizate ficțional. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este o simplă coincidență.

Cuprins

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7

Prolog

– Asta e! Exact așa se face protecția! Ai reușit, Selunia! Ai reușit! strigă bucuroasă Elis bătând ușor din palme.

Selunia, auzind vorbele ei, își deschide ochii nerăbdătoare și o privește cu multă atenție. Observă cum, în jurul prietenei ei entuziasmate, plutea un văl mare, transparent, pe care jucau spectaculos șuvoaie luminoase de energie protectoare.

– Asta este! exclamă Selunia plină de emoție, nevenindu-i a crede ceea ce vede. De data aceasta chiar am reușit să fac o protecție completă... cred...

– Dar de ce ești nesigură? o întreabă Elis bosumflându-se teatral. Dacă tot nu crezi, de ce nu încerci să mă ataci? adaugă ea, învârtindu-se în loc o dată, ca să-i arate că învelișul diafan era complet închis în jurul ei.

– Să te atac?!

– Da, haide! Încearcă! Stai liniștită că, dacă n-o să țină, eu o să mă apăr singură, fără probleme. Dă și tu de câteva ori, ca să te convingi că ai reușit!

Selunia o privește neîncrezătoare pentru câteva clipe, în timp ce ea îi zâmbește jucăuș. Peluza translucidă îi accentua și mai mult înfățișarea blândă și luminoasă, dată de părul ei lung, blond-pai, de ochii ei azurii și de veșmântul ei lejer – o rochie roz-pal, dantelată, lungă până la genunchi. Elis era prietena de suflet a Seluniei. Deși o știa cât de pricepută era în protecții și atacuri energetice, se temea că o va răni. Văzând însă privirea ei insistentă, Selunia își face curaj.

– Bine, spune ea hotărâtă. Fii pregătită atunci!

Și fără să mai stea pe gânduri, Selunia își ridică o mână în aer, o ațintește asupra lui Elis asemenea unui pistol și se concentrează să atace. Bucățile de cristal, încrustate în mănușile de luptă pe care le purta, emană rapid un șir de raze luminoase care se reped asupra Elisei, asemenea unor gloanțe-laser. Era un atac simplu și intenționat slab. Selunia voia să fie precaută.

Spre bucuria celor două fete, razele nu reușesc să treacă prin pânza protectoare, ci se spulberă imediat la contactul cu aceasta.

– Ooau, chiar a mers! exclamă cu uimire Selunia.

– Daa, doar ți-am zis că ai reușit, îi reproșează în glumă Elis. În ultima vreme ai reușit să stăpânești foarte bine toate tehnicile de luptă și de apărare cu mănușile-cristal.

Selunia oftează.

– De când am primit înștiințarea de la general că în curând mă va duce cu el în Regatul Arid, mi-am dat seama că trebuie să învăț cât mai repede toate aceste tehnici. Vreau, măcar acolo, să pot fi cu adevărat de folos, pentru că aici... la Cetatea Albă... dacă n-am reușit să-mi trezesc puterea interioară... spune Selunia cu regret și tristețe, lăsându-și ochii în pământ.

– Eee, Selunia! Lasă asta acum...

Elis se apropie de ea, compătimitoare, urmărită de vălul protector. Îi împărtășea regretul. Lipsa puterii interioare era o mare barieră pentru progresul ei la Cetate și, cu timpul, urma să devină un obstacol pentru prietenia lor. Atât ea, cât și Selunia, erau conștiente de acest fapt.

O voce masculină se aude venind treptat, de undeva din spatele Seluniei:

– Și oricum, nici nu-ți trebuie acum!

Amândouă recunosc imediat vocea. Se întorc cu fața spre noul venit. Era Ryan, prințul cel mai tânăr al Cetății Albe: un băiat de vreo 20 de ani, înalt și cu aspect angelic ca și Elis. De fapt, toată lumea, din cadrul acestei cetăți, se distingea prin acest gen de înfățișare. Culorile deschise sau pale erau caracteristice lor, în special pentru părul și ochii lor. Cetatea însăși era un loc de paradis: în centru avea o clădire măreață, asemenea unui palat din piatră albă, cu forme curbe, ce se încadra armonios în grădina mare din jur, plină cu flori, arbuști, garduri vii și copaci decorativi. Fluturi pastelați și păsări cântătoare nu lipseau din decor. Cetatea nu era una obișnuită. În afară de palatul din centru, alte clădiri nu mai existau. Toți membrii cetății locuiau în palat. Nu era împrejmuită cu zid, ci de o pădure deasă, cu barieră magică, ce făcea accesul oamenilor de rând imposibil înăuntru.

Selunia era singura, dintre localnicii cetății, care se distingea prin culori puternice: ochi albaștri-violet și păr negru, cu reflexe calde. În timp ce ei aveau un aspect supraomenesc, ea, cu excepția culorii intense a ochilor, arăta cât se poate de normal, ca orice muritor. Purta totuși un veșmânt tipic lor, similar cu cel al Elisei, însă în nuanțe maronii.

– Tot ceea ce tu știi să faci acum cu aceste mănuși-cristal, depășește cu mult abilitățile celor din Regatul Arid, continuă Ryan calm, oprindu-se în dreptul lor. Numai pentru noi este ceva foarte obișnuit, adaugă el, spulberând distrat protecția din jurul Elisei, cu o simplă atingere, sub privirea descumpănită a Seluniei.

Elis se încruntă.

– Ryan, ești un răutăcios! îl dojenește ea.

– Nu sunt răutăcios! se apără el repede, vădit deranjat de cuvintele ei.

Selunia surâde, văzându-i cum se manifestă. O amuza orice mică discuție a lor, deoarece mereu scotea la iveală faptul că se plăceau.

– Eu doar am zis că e suficient tot ceea ce știe pentru un loc precum Regatul Arid, continuă Ryan privind-o îndelung pe Elis.

Se întoarce apoi spre Selunia și o întreabă:

– Cu sabia ai mai exersat?

– Eaah, știu destul și cu sabia... îi răspunde ea plictisită.

– Cui îi trebuie sabie când ai mănuși-cristal? adaugă distrată și Elis.

Selunia se duce totuși să ia o sabie de pe o bancă de piatră, din apropiere și începe să execute superficial câteva mișcări de atac cu sabia, sub privirile amuzate ale Elisei. Ryan o urmărește pentru câteva momente cum se învârte alene tăind prin aer; dă din cap dezaprobator apoi, scoțând o hârtie împăturită dintr-un buzunar, îi spune:

– Bine, gata, am înțeles. Nu mai este nevoie să-mi arăți. Venisem să-ți spun că tocmai am primit o scrisoare de la generalul Regatului Arid.

Selunia se întoarce spre el îngrijorată. Aruncă repede sabia într-o parte și se repede să-i ia scrisoarea din mână. Imediat ce o deschide, o și citește nerăbdătoare. La scurt timp, deschide ochii larg și spune surprinsă:

– Generalul vine chiar astăzi să mă ia!

– Cum?! exclamă uimită Elis. Așa de repede?

– Când astăzi, mai exact? întreabă surprins și Ryan. Ce neașteptat...

– În jur de ora 12... spune Selunia derutată, lăsându-și mâinile să-i cadă pe lângă corp.

– Adevărul este că nu-i o distanță prea mare între noi și Palatul Aridenilor... adaugă gânditor Ryan.

Selunia și Elis se privesc cu tristețe. Despărțirea lor venise mai devreme decât se așteptaseră. Selunia oftează. Încerca să se împace cu soarta. Nu îi displăcea ideea de a pleca spre Palatul Aridenilor, însă nu o bucura ideea că trebuie să părăsească Cetatea Albă.

Elis se scutură repede ușor, își recapătă forțat chipul zâmbitor și zice:

– Atunci haide să te pregătim de drum! Ce mai stăm? Hai!

Și apucând-o de mâini cu o veselie molipsitoare, Elis o trage pe Selunia după ea. Ryan le privește cum aleargă spre palat. Avea o atitudine rațională, detașată de plecarea ei.

Capitolul 1

Selunia se afla în camera ei, în plină agitație. Ajutată de Elis, ea își pregătea bagajele. Pleca spre un loc de unde nu știa dacă se va mai întoarce vreodată. Pleca spre reședința familiei regale Ardensis, cea care conducea Regatul Arid – căreia, uzual, i se spunea și „Palatul Aridenilor", de la numele regatului.

În inima ei era un amestec de sentimente de bucurie și de tristețe. Bucurie că urma să meargă într-un loc unde mai fusese cândva, când era doar un mic copil, și despre care părinții îi tot spuseseră că trebuia să ajungă. Datorită vorbelor și încurajărilor lor, Selunia avea marea credință că acolo ea va fi mult mai bine acceptată decât la Cetatea Albă, că abilitățile ei vor fi mult mai utile acolo și că va putea obține un rang onorabil. O deranja faptul că de ani întregi încercase să-și trezească forța interioară – despre care se știa foarte bine că o posedă – fără succes, fără să obțină nici măcar un semn vag. Fără această abilitate, la Cetatea Albă, nu se putea obține nici măcar statutul de soldat novice. Ajunsese la vârsta de 19 ani putând să mânuiască numai mănușile-cristal, în timp ce toți ceilalți erau de mult preocupați cu dezvoltarea și controlarea forței interioare. Din această cauză, marea majoritate a celor din Cetatea Albă erau distanți cu ea, singurii ei prieteni buni fiind Elis și Ryan, ai căror rang puternic o protejase de eventuale tachinări sau comentarii răutăcioase. Acum ei erau sursa ei de tristețe. Urma să se despartă de ei, fără a ști când va putea să-i revadă.

Elis, observând-o cum rămăsese blocată în fața unui sertar deschis, adâncită într-o stare de melancolie, se apropie de ea și o întreabă:

– Auzi, Selunia? Dar tu chiar vrei să mergi acolo doar de gura părinților tăi? Mai ții minte ce îmi ziceai acum câțiva ani?

– Mmm, ce? Ce ziceam? spune ea distrasă puțin de întrebare.

Elis surâde o clipă. Se preface că era Selunia-copil și zice teatral:

– Vreau sa devin marele ajutor al prințului Soris! Prințul Soris a fost cel mai bun prieten al meu cât timp am fost în palatul ăla. Vreau să-i mulțumesc cu ceva când voi fi mare. Pentru el o să învăț să lupt!

– Aaa, daa... zice Selunia, coborându-și stânjenită ochii la loc în sertar și începând să cotrobăie zgomotos prin lucruri.

Amintindu-și de copilăria ei scurtă și inocentă cu prințul Soris, chipul ei se luminează cu un

zâmbet. Văzând aceasta, Elis se apropie de ea și-i șoptește la ureche:

– Dar nu e vorba doar de recunoștință, nu-i așa? Ție-ți place...

– Eiii! exclamă Selunia ca s-o oprească. A trecut așa de mult timp de atunci, sunt mai bine de zece ani...

Încercând să numere exact anii, Selunia se oprește din cotrobăit și, uitându-se serioasă în ochii prietenei sale, o întreabă:

– Tu crezi că el mă mai ține minte pe mine, după atâta timp?

– Tu îl ții minteee! îi răspunde cântând Elis.

Selunia oftează îndelung privind-o cum se vânzolește veselă prin fața ei. Știa foarte bine ce voia să insinueze. Elis continuă amuzată:

– În sfârșit, o să-l întâlnești pe cel care-ți face inima să bată ca aripile unei albine, hihihi! De când aștept să aud și povestea ta...

– Elis!

– Haide, Selunia, nu fi așa de sfioasă. Tu știi foarte bine ce simt pentru Ryan. De ce nu vrei să admiți că inima ta a rămas...

– Elis! Dacă era clar așa, ți-aș fi spus. Nu mai continua să mă tachinezi pe ce ziceam atunci când eram mică. Chiar și atunci era vorba de o simplă prietenie... Acum... lăsând gluma asta la o parte, tu îți dai seama că, noi două, s-ar putea să nu ne mai vedem vreodată?

Brusc, în cameră, se lasă liniște. Elis se potolește din dănțuit. Selunia spusese ceva despre care ea nu avea curaj să discute. Luând un chip de om împăcat cu soarta, Elis îi spune calmă:

– Până la urmă, cândva, tot urma să ne despărțim. Poate că nu chiar anul acesta, dar sunt sigură că mai încolo, Ryan o să primească „Misiunea Inițiatică”, iar eu o să plec cu el și... cine știe când ne vom mai întoarce la Cetate...

Elis, cu mâinile la spate, se sprijină de marginea unei mese și adaugă încet, cu regret, ascunzându-și chipul de Selunia, parcă nevrând să fie auzită:

– Numai dacă aveam toți trei același rang...

Selunia însă o aude. Resimte vorbele ei ca pe un tăiș ascuțit în suflet. Se apleacă din nou asupra sertarului. Își strânge ochii puternic pentru a bloca ivirea lacrimilor, apoi spune îndurerată:

– Știi foarte bine că am încercat cât am putut de mult să-mi trezesc forța interioară... O vreme am și renunțat să mai folosesc mănușile-cristal numai pentru asta, dar... în afară de răni, nu

m-am ales cu nimic...

Își ridică brusc chipul și privirea în tavan, ca să nu plângă, și adaugă:

– Îmi pare așa de rău... Nu înțeleg de ce nu a mers nimic, când și eu am fost la fel ca tine...

– Selunia! o întrerupe repede Elis. Te rog, nu fi tristă! Până la urmă, este și vina noastră că nu am reușit să te ajutăm. Toți cei de aici au fost așa de ostili cu tine...

Elis se apropie din nou de ea, o apucă de o mână și-i spune încurajator:

– Sunt sigură că acolo vei reuși! Sunt sigură că părinții tăi știu cel mai bine de ce tu trebuie să ajungi acolo. Eu zic că ar trebui să vedem numai partea bună a lucrurilor. Cine știe, poate că acolo îți vei putea trezi forța interioară și, mai târziu, vei putea veni cu mine în misiuni!

O licărire de speranță se ivește pe chipul Seluniei. Era o idee minunată. Pentru câteva secunde se uită lung una la cealaltă, apoi izbucnesc în râs.

– Hahaha, ce-i cu scena asta așa de serioasă? exclamă Elis, încercând să-și reia atitudinea ei veselă, obișnuită.

– Așa este! exclamă râzând și Selunia. Haide, mai bine, să ne distrăm!

Se rotesc în cerc, de câteva ori, ținându-se de mâini ca două fetițe. Era o încercare de a uita de tristețe, de partea dramatică a situației, un exces de veselie ce acoperea superficial golul sufletesc.

Deodată, Elis se oprește imediat, de parcă și-ar fi amintit ceva foarte important.

– Hiii, Selunia! Cum de nu m-am gândit? Că tot vorbeam de prințul Soris mai devreme; tu ai de gând să te duci îmbrăcată așa în fața lui?

– Dar cum? o întreabă Selunia derutată.

– Eeee, prima impresie contează! Hai cu mine să-ți alegi o rochie frumoasă!

*

Între timp, deși nu era nici măcar ora 11, generalul Waltario al Regatului Arid, ajunsese în curtea Cetății Albe, condus de prințul Ryan.

– Ați ajuns mai repede, remarcă el către general.

– Da, spune oftând generalul. Trebuie să mă mișc cu foarte mult tact și să fac schimbări bruște de plan, pentru a fi sigur că nu sunt detectat. Teoretic, lungul război s-a terminat, însă practic, rămânem încă în stare de alertă...

Purtând o scurtă discuție cordială cu prințul Ryan, generalul înaintează pe pavajul de piatră albă al curții cetății, către micul castel în care se găsea și camera Seluniei. Generalul era un om în toată vârsta, înalt, cu păr scurt, cărunt pe alocuri, cu un chip serios și hotărât. Purta o armură largă, simplă, metalică, cu insignă aurie în piept – un simbol al funcției sale înalte. Acest echipament îl făcea să pară mult mai solid decât era și încă și mai impozant. Într-o mână căra un pachet mare.

Ajungând aproape de intrare, el se oprește puțin să admire clădirea și tot ceea ce era în jur, savurând liniștea și pacea caracteristică cetății. Generalul era renumit pentru iscusința sa în treburile armatei și, deși avea o înfățișare demnă, de comandant adevărat, era un om blând.

– Heee, ce frumos e aici la voi! exclamă el impresionat. Ce bine că voi sunteți independenți de Regatul Arid și de controlul Palatului Central... La noi în palat, e o dezordine teribilă...

– Avem și noi problemele noastre, punctează respectuos Ryan.

Nu-l cunoștea foarte bine pe general, însă caracterul lui impunător îl făcea pe Ryan să-și aleagă bine vorbele înainte de a le rosti. Pentru el, generalul era singura persoană din Regatul Arid cu care vorbise vreodată. De altfel, generalul era singurul care putea să ia legătura cu Cetatea Albă. Părinții Seluniei se cunoșteau cu generalul Waltario și îi arătaseră acestuia, cândva, un loc în pădurea-barieră unde putea să depună scrisori pentru a fi recepționate de Cetate și în cele din urmă, să-i permită accesul înăuntru. De fiecare dată, Ryan fusese cel care deschidea bariera magică și-l conducea pe general spre castel.

La câtva timp, generalul ajunge la camera Seluniei. Aceasta îl întâmpină cu un salut respectuos, dar familiar. Ryan privește cu nedumerire îmbrăcămintea de gală pe care Selunia o purta: o rochie turcoaz, lungă până aproape de glezne, fără mâneci, mulată pe talie, cu volane și dantele albe. Îi dădea un aspect de zână. El se apropie de Elis și o întreabă șoptit:

– Asta-i rochia de la petrecerea de acum două luni?

– Da, îi șoptește înapoi Elis. Urmează să-l întâlnească pe prințul Soris doar.

Ryan rămâne puțin pe gânduri: „Să-i spun că ăia din regat abia își revin de pe urma unui război lung? Nu prea cred că e o ocazie potrivită ca ea să meargă îmbrăcată festiv. Și auzisem de prințul ăla că ar fi destul de bădăran... Ah, dar dacă-i zic asta, sigur se va supăra pe mine...”

După o discuție relativ scurtă, în care generalul reflectă asupra trecerii timpului, Selunia primește de la el marele pachet. În timp ce ea cântărește curioasă cutia învelită în cârpă cenușie, Waltario îi spune:

– Să te schimbi în costumul din pachet. O să-ți explic mai târziu despre ce e vorba. Acum, mă cam grăbesc. Am să te aștept în curte. Într-un sfert de oră ar fi bine să plecăm.

Și astfel, din minunata rochie de serbare, Selunia stătea acum, în fața oglinzii, îmbrăcată într-un grotesc costum de soldat al Regatului Arid. Elis, înmărmurită, se uita cum noul veșmânt îi masca toate trăsăturile feminine. Din orice unghi ai fi privit, impresia finală era de cea a unui soldat scurt și solid. Chiar și fața era de nerecunoscut cu casca protectoare ce-i acoperea până și ochii, cu o sticlă fumurie specială.

– Nu-mi vine să cred... murmură Selunia dezamăgită.

– Mai încearcă să strângi un pic cureaua, o sfătuiește Elis fără speranță.

– Nu se poate mai mult de atât... Recunosc că presimțeam că nu voi putea merge acolo în rochia de gală, dar... nici chiar așa...

– Poate apuci să te schimbi și tu în altceva, înainte să-l întâlnești pe Soris...

*

Peste un sfert de oră, Selunia, împreună cu generalul, se găsea în drum spre Palatul Aridenilor. Se afla în afara cetății, într-o mașină mare – cu carcasă neagră, metalică și geamuri fumurii – ce contrasta puternic cu primitivismul și naturalețea împrejurimilor. Una din caracteristicile Regatului Arid era tocmai acest aspect contrastant. Din cauza stărilor prelungite de război, tehnica militară progresase uluitor de mult în comparație cu traiul oamenilor. Astfel, în cadrul palatului se găseau mașini de transport militare, camere de înregistrare video, calculatoare, arme cu laser și tot felul de aparate de tehnologie avansată, în timp ce locuitorii obișnuiți ai regatului încă își asigurau transportul cu căruțe trase de cai și abia dacă văzuseră un aparat de fotografiat.

Roțile călcau silențios pe drumul de țară bine bătătorit. Înăuntru, Selunia privea pe geam curioasă. Nu era chiar prima oară când mergea cu o astfel de mașină, însă nu mai ieșise din cetate de foarte mult timp. Pădurea din afara barierei magice, ce se întindea de-o parte și de alta a drumului, i se părea că se rărise și crescuse mai înaltă. Avea o vagă amintire a traseului spre Palatul Aridenilor.

Generalul Waltario sparge, la un moment dat, liniștea:

– Selunia, să știi că eu te aduc la noi la insistențele mamei tale. Am rămas dator față de părinții tăi mai demult și drept răscumpărare, le-am promis să-i ajut cu orice vor vrea... Iar asta e tot ce ei au vrut de la mine...

– Dar care a fost mai exact evenimentul care a dus la această „datorie”? îl întreabă ea curioasă.

– ...O să-ți spună ei când vor crede de cuviință.

Selunia se cufundă dezamăgită în largul ei costum. Generalul continuă:

– Ce-i mai important, acum, e că eu te duc acolo oarecum în secret; de aceea ți-am și dat acest costum de soldat. Încă nu știu dacă familia regală va fi de acord cu asta...

Selunia îl privește nedumerită: „Dar de ce să nu fie de acord?”

– Ca să nu fie vreo problemă cu integrarea ta la palat, eu am să te prezint drept fiica mea adoptivă. Unii, probabil, vor crede că are legătură cu fosta mea căsătorie...

– Deci... încearcă Selunia să zică, surprinsă de propunerea generalului.

– Deci, din acest moment, numele tău este Selunia Waltario.

– Șiii... va trebui să vă spun „tată”, nu-i așa? îl întreabă ea bulversată.

– Da, atunci când e cazul. Așa e cel mai sigur că vei fi respectată și în siguranță la palat. În plus, familia regală n-o să poată obiecta prea mult... (Adaugă încet.) Regina cu greu lasă femei tinere să intre la palat...

Generalul își drege vocea, nevrând să detalieze prea mult motivele „deghizării” Seluniei în propria sa fiică. Adaugă:

– Asta pentru că părinții tăi nu sunt prin preajmă... Ei nu pot înțelege de ce am ezitat să te aduc la noi...

– Heee, nu i-am mai văzut de aproape doi ani... oftează Selunia.

Ei nu-i venea a crede că va trebui să joace acest teatru de fiică adoptivă. I se părea absurd, când ea avea proprii ei părinți. Însă, pe de altă parte, i se părea distractiv să meargă la palat sub un alt nume de familie. O intriga să se ducă într-un loc într-o manieră așa de misterioasă. Parcă viața ei devenise mai interesantă, mai importantă. Ieșise din zilele repetitive de la Cetate în care ea tot spera și tot se zbătea să-și trezească forța interioară, sub privirile neîncrezătoare sau ironice ale celor din jur.

Generalul reia:

– Va trebui să fii foarte precaută acolo. Practic, nu mă pot pronunța decisiv că războiul s-a încheiat complet...

– Război?! exclamă șocată Selunia. Vrei să spui că, de curând, ați fost în război?! Eu n-am știut nimic...

– Am fost în război de peste cinci ani. Am avut de înfruntat nenumărate atacuri...

Se lasă liniște. Generalul se adâncise în amintiri, în timp ce Selunia rămăsese uitându-se la el gură-cască. Nu putea să accepte că ea n-a știut ceva atât de important pentru atâta vreme: „Oare

mama și tata au știut despre asta? Probabil că Ryan știa... De ce nu mi-a zis și mie nimeni nimic?... Eh, până la urmă, și dacă știam nu puteam face nimic... Dar totuși, e grav...”

Trezindu-se din șoc, ea îl întrebă înfiorată:

– Și Soris, adică... prințul Soris, ce face? E bine?

Generalul dă din cap aprobator și-i răspunde:

– Prințul este unul dintre oamenii foarte norocoși ai câmpului de luptă. A scăpat din atâtea confruntări militare crâncene, fără răni sau fracturi grave; deși, în ultima vreme, s-a expus destul de mult. S-a avântat în tot felul de zone dificile... Bine, nimeni nu contestă că acțiunile lui au grăbit procesul de încheiere a războiului. Și-a dorit mai mult decât oricine să se termine cu starea de teroare...

Selunia îl asculta cu atenție. Era bucuroasă să audă astfel de vorbe despre vechiul și bunul ei prieten din copilărie. Avea totuși o remușcare că nu l-a putut ajuta la greu. Ia o figură plină de demnitate și-i spune generalului:

– Trebuia să mă fi adus mai înainte aici. De acum încolo, te rog să mă lași să particip și eu la lupte! Cu abilitățile mele eu o să vă pot ajuta foarte mult. Știi, cu mănușile-cristal pot crea tot felul de...

– Nici să nu te gândești, Selunia! o oprește brusc generalul. Sunt conștient că cei de la Cetate te-au învățat multe, însă Regatul Arid nu cunoaște arme magice. La noi tot ceea ce ține de magie, mai puțin în reprezentările de la circ, este considerat malefic. Va trebui, cred, mai întâi, să primim un acord de la Palatul Central. Trebuie să nu tulburăm ordinea din regat... În orice caz, te rog să nu acționezi înainte să vorbești cu mine, ai înțeles?

– Da, am înțeles... răspunde ea ispășită.

Se uită la el supărată: „Atunci eu ce o să fac acolo? O să stau degeaba?” Privește înapoi, îngrijorată, spre cetatea ce nu se mai vedea din cauza barierei magice: „Oare o să fie mai rău decât la Cetate?”

Capitolul 2

Undeva, pe un câmp nisipos de luptă, Soris alerga cu disperare în căutarea unui loc de apărare față de ploaia de gloanțe-laser ce-i urmărea pașii. Își simțea toți mușchii din corp încordați, picioarele îi frigeau de parcă erau încălțate cu cărbuni încinși, iar transpirația îi curgea în șiroaie pe tâmple, pe gât și pe spate. Părul lui șaten închis era ud complet. Îi era cald. Nu știa unde să se ascundă mai repede.

La un moment dat, observând un bolovan mare, sare repede și se ghemuiește pe după el, plin de speranță. Câteva gloanțe-laser lovesc inutil marginea superioară a pietroiului. Peste câteva secunde, ploaia de gloanțe se oprește subit. Soris, cu gura întredeschisă după atâta alergat, nu-și mai aude decât propria sa respirație agitată și zgomotoasă. Tensionat, simțea cum transpirația rece i se prelingea pe brațe și pe piept. Îi era cald, însă nu-i venea să riște să-și dea jos jacheta albă, protectoare, cu inserții metalice, pe care o purta. Liniștea ce se lăsase în jurul lui mai rău îl tulbură: „Probabil că se apropie de mine încetul cu încetul.” Își încleștează și mai bine degetele pe propriul pistol. O rafală de vânt împrăștie peste el un val de particule de nisip de care el încearcă să se apere cum poate mai bine, ascunzându-și chipul sub un braț. Nu putea să sufere acea lipire enervantă a nisipului pe fața sa umedă. „Acum vor încerca să înainteze cât mai mult.” gândește el, încordându-se gata de atac.

Imediat ce vântul se oprește, Soris se ridică de după pietroi și lansează câteva gloanțe-laser precise, în anumite direcții în care el presupunea că s-ar afla inamicii. Se oprește brusc deoarece în fața lui nu era nimeni. Spre marea lui surprindere, câmpul de luptă era acum liber și de o claritate incredibilă. Rămâne pentru câteva clipe absorbit de imaginea din fața ochilor săi: „Oare s-au retras?”

În depărtare, la orizontul bine delimitat ca o linie orizontală, dreaptă, cerul roșu ca focul revărsa o lumină covârșitoare asupra terenului sterp și lin. Observând conturul perfect circular al soarelui, Soris își duce o mână la ochi spre a se feri de razele-i puternice. Era foarte confuz: „Ce-i asta? Răsăritul sau asfințitul? Sunt așa de zăpăcit... Oare de ce nu-mi pot da seama?” Chiar în acel moment, un cutremur scurt îl smulge din cugetarea lui. Speriat, se uită în jur: „Ce-a fost asta? Și... și unde sunt toți ceilalți?” Cutremurul începe iarăși și-l zdruncină încă și mai tare. Soris, văzând că terenul devine foarte instabil sub picioarele lui, dând semne să se surpe, începe a alerga în sens opus soarelui, cu greu reușind să-și mențină echilibrul.

– Fugiiiți! Suntem atacaaaați! se aude un strigăt puternic în urma lui.

Era o voce care i se părea cunoscută, însă pur și simplu nu putea să realizeze a cui era. Alergând în salturi nesigure pe un pământ ce se năruia efectiv sub tălpile sale, el avea mintea tulbure; nu mai putea gândi aproape nimic. Un singur lucru și-l repeta necontenit: „Trebuie să supraviețuiesc! Trebuie să supraviețuiesc!”

La un moment dat, cade într-o groapă. Aterizează pe genunchi. Era speriat. Cutremurul pare a se opri. Teribilul zgomot înfiorător de teren mișcător se domolește de tot. Se ridică în picioare și privește peste marginea gropii: aparent, era din nou pustiu. Se forțează și iese gâfâind din groapă. Se uită din nou în jur: nimeni. Rafalele de vânt, cu sunetul lor surd, îi încețoșează iarăși vederea.

– E cineva aici? strigă el tare, obosit.

Spera să-l întâlnească pe camaradul auzit mai devreme în timpul cutremurului. Își șterge sudoarea de pe frunte. Respira sacadat, cu gura deschisă. „Unde sunt soldații noștri?”

Imediat însă, cineva apare din spate și sare asupra lui să-l atace cu sabia.

– Haha, te-am prins! exclamă cu satisfacție inamicul ridicându-și arma în aer.

Soris, deoarece își pierduse pistolul în timpul cutremurului, își scoate și el repede sabia din teacă și se apără de atacul lui anevoios. Se dă un pas înapoi în momentul izbirii celor două lame ascuțite. Rămâne așa, pentru o secundă, apoi îl împinge cât poate el de tare. Inamicul, destabilizat de contraatacul lui, se clatină spre spate. Soris nu stă pe gânduri, ci, profitând de ocazie, se repede asupra lui și-l taie repede, oblic pe torace. Atacatorul neașteptat pică răpus la pământ. Nori de praf se ridică în urma căderii sale. Soris se bucură pe moment că a învins: „Nu m-așteptam să scap de el chiar așa de ușor... Hee... Când am strigat dacă e cineva aici, nu mă referam la unul ca el...”

Deodată, de undeva din depărtare, se aud strigăte disperate după ajutor. Păreau a fi vocile unor soldați cunoscuți lui. Pornește a alerga spre sursa strigătelor. Trebuia să-și ajute camarazii. Ajunge pe o „potecă” mărginită, de-o parte și de alta, de câte un șir de stânci distanțate unele de altele. Habar n-avea unde se afla exact. Se lăsa ghidat de sunetele din jurul său și ce-l deranja cel mai tare era că, oricât alerga, parcă nu mai dădea de nimeni cunoscut lui. Obosit, se împiedică și cade în genunchi. Strigătele se diminuaseră puțin. „Oare am luat-o greșit? De aici se aude mai înfundat...” Se ridică de jos scuturându-se de praf. Privește înainte. În sfârșit, în peisajul pustiu dintre stânci, apare o ființă omenească. Avea un mers liniștit. Părea a fi o biată bătrână. Soris se apropie încet de ea: „Dar ce caută femeia asta aici? Nu-i e teamă?” Bătrâna se întoarce spre el. Cum îl vede, se și apropie de el în grabă. Soris se oprește în loc. Femeia se năpustește cu pumnii asupra lui, urlând:

– Blestematule! Din cauza ta a murit fiul meu! Mori și tu acuma!

Și spre marea lui uimire, bătrâna se dă înapoi, scoate un pistol de sub șorțul ei și-l ațintește spre el. Cu o mișcare agilă, Soris i-l smulge din mână, îl ascunde la brâul său, apoi îi zice grăbit:

– Eu nu am vrut să moară! Jur! Totul s-a întâmplat când eu eram cu spatele!

– Ba tu l-ai adus la moarte! Dacă el a murit, atunci tu de ce trăiești? îi zbiară femeia cu o voce răgușită ce-l înfioară pe prinț. Tu de ce mai trăiești? De ce nu vrei să mori aici, pe câmpul ăsta de luptă?

– Nu pot! Îmi pare rău. Eu nu trăiesc numai pentru mine; eu... eu trebuie să supraviețuiesc cu orice preț! îi răspunde el tulburat.

În acea clipă, spre bucuria lui, apar doi soldați de-ai săi care o împing pe bătrână de-o parte. Amândoi îl anunță pe prinț, tot într-un suflet:

– Alteță, e o bombă cu ceas în apropierea palatului! Nu știm cum s-o dezamorsăm!

Soris deschide ochii larg: „Numai asta mai lipsea!”

Se lasă condus de ei spre locul cu pricina. Îndată, el se așază în genunchi, dinaintea bombei. Pe cadranul indicator, erau afișate numai 15 secunde rămase până la detonare. Nervos, cu niște ustensile din apropiere, el desface cât poate de repede capacul și încearcă să găsească firele ce trebuiau tăiate. Îngrozit peste măsură, descoperă că, în interior, erau nenumărate fire încâlcite și de aceeași culoare, prin care oricât umbla, nu reușea să le găsească rostul. Cu ochii larg deschiși și mâinile tremurânde, se chinuie în zadar să desfacă marea încâlcitură de fire. I se părea ireal ce se întâmpla.

– Nu mai sunt decât trei secunde! îi strigă soldatul din dreapta sa.

– Gata! S-a terminat! îi strigă cel din stânga trăgându-l de un braț. Trezește-te!

Soris, deși nu-i înțelege comportamentul, rămâne atent la fire. El continuă să cerceteze firele cu mâna rămasă liberă. Soldatul însă începe să-l zgâlțâie puternic de braț, strigându-i:

– Gata! Trezește-te! S-a terminat!

Soris nu-l ascultă, în ciuda smuciturilor sale. Ilogic, deși timpul se scursese, bomba nu explodează, iar Soris își continuă cercetarea. Paradoxal, el găsește firul mult căutat și-l taie când pe cadran erau afișate minus trei secunde.

– Gata! Am dezamorsat bomba! strigă el cu o bucurie sălbatică în timp ce deschide ochii în alt loc.

Visase.

Se trezește întins în patul din camera sa binecunoscută, zgâlțâit fiind de garda sa de corp, Daniel, care-l ruga plângător:

– Soris, haide, trezește-te! E doar un coșmar! Războiul s-a terminat!

Soldatul care nu-l lăsa să dezamorseze bomba era de fapt el, Daniel.

Prințul, cu inima bătând încă neregulat în urma visului tumultuos, se ridică repede, pe jumătate și se uită în jur nedumerit. Ochii lui se opresc asupra băiatului care se chinuise de ceva vreme să-l trezească. „Ah! Era doar un alt coșmar...” își zice el în gând, închizând puțin ochii pentru a se reculege. Răsuflă ușurat.

– Suficient, Daniel, îi spune el, cu voce voit calmă, gărzii sale.

Daniel îi dă drumul brațului său, apoi se îndreaptă luând o poziție țeapănă, oficială, de soldat. Lui Soris i-era groază să deschidă ochii: era conștient că arată în ultimul hal. Nu ar fi vrut ca garda sa personală să-l vadă într-un asemenea stadiu. Părul său castaniu închis, ciufulit în toate părțile, cearcănele proeminente și cămașa sa de noapte, mototolită de somnul său zbuciumat, formau o imagine deloc măgulitoare. Iar aceasta era o situație dificilă pentru el, el care fusese învățat de mic copil să aibă grijă de felul în care se afișează dinaintea subalternilor săi. Oftează ușor, își face curaj, apoi deschide ochii hotărât și sare din pat. Ia repede o postură dreaptă, demnă, cu mâinile la spate, țintuindu-și privirea undeva în sus, spre tavan. Era ceva comic în contrastul dintre alura sa bățoasă și aspectul său șifonat. Daniel însă nu putea observa aceasta. El stătea acum ispășit, cu ochii în pământ, știind că nu era tocmai firesc ca el să dea buzna în camera prințului.

Soris trece pe lângă el, merge puțin prin cameră, apoi se oprește în loc, în așa fel încât să stea cu spatele la Daniel. După ce își drege vocea, întreabă cu glas ferm:

– Spune. Care este problema, Daniel?

– Păi... ăăă, știi... încearcă, sfios, Daniel să-i răspundă.

– Spune-mi ce este urgent. Știu că tu nu m-ai deranja niciodată dacă n-ar fi vorba de un lucru important, îl îndeamnă prințul.

Daniel, auzind aceasta, capătă curaj și spune:

– Este vorba de părinții tăi... Mi-ai spus, mai demult, să te anunț dacă...

– Am înțeles, îi taie repede cuvintele Soris, știind la ce se referă. Deci se întâmplă chiar acum...

– Da, în sala mică de conferințe...

– Bine. Ai făcut bine că ai venit să mă anunți. Ești liber să pleci.

Daniel șovăie puțin apoi îl salută respectuos și părăsește camera. În mintea sa, el era încă nedumerit cum de trecuse Soris, așa de spontan, din acea stare de om disperat după supraviețuire, în aceea de om demn, plin de siguranță și de stabilitate.

În camera sa însă, prințul, imediat ce aude ușa închizându-se în urma lui Daniel, își lasă umerii să-i cadă în relaxare și se cocoșează ușor, sub presiunea oboselii ce o resimțea în ceafă, în membre și în stomac. El doar se prefăcuse a fi în regulă. Letargic, cu capul plecat în dezolare, el se lamentează: „Nu... nu mai pot, nu mai pot... Sunt distrus cu totul... Războiul mi-a mâncat trupul, iar palatul, sufletul... Rănile din război încă nu mi-au dispărut... visurile traumatizante s-au întețit... iar acum, nici să mă odihnesc nu mai am voie... Cu fiecare zi calc mai aproape de finalul meu... ”(Ia o atitudine de om răzvrătit.) „Dar ce-mi pasă mie, până la urmă, de ce zice lumea!? Dă-i încolo pe toți! De ce trebuie să mă duc eu mereu să rezolv problema părinților mei? Ce-ar fi să mă prefac că n-am auzit nimic?” (Intră într-o fază de autocompătimire.) „Eu sunt vai de mine... Am tot dreptul să mă odihnesc. Cred că ar trebui să ignor problema asta...”

După trei secunde de pauză însă, el tresare în loc, se îndreaptă scoțându-și pieptul în față asemenea unei păsări în avânt, inspiră adânc și trece într-o nouă fază: de încurajare. „Nu, nu merge așa! Dușmanul întotdeauna asta așteaptă: clipa de slăbiciune! Dar eu nu, nu mă las așa de ușor. Cât timp sunt în viață, eu am să apăr acest regat! O să lupt pentru onoarea familiei mele! Haide, Sor'! Grăbește-te! E timpul să salvezi imaginea părinților tăi!”

Și cu un exces de entuziasm, Soris trece să se aranjeze pentru ieșit în lumea palatului. Ajungând în fața oglinzii – din baia personală situată într-o cameră alăturată – el tresare înfiorat: „Aoleu, în ce hal arăt! Sper doar că Daniel nu s-a uitat prea mult la fața mea... Ah! Ce penibil! Bine că a fost doar el!” Râde puțin de propria-i înfățișare, în forțarea de a se binedispune, își aruncă de câteva ori apă rece pe față, apoi se uită iar în oglindă. Nicio îmbunătățire. „Tot nu arăt bine. Cearcănele astea mă fac să par tare obosit și bolnav. Eh, las' că-i mai bine așa. Să se sperie lumea de mine decât să mă ia peste picior. ”

Se schimbă într-un costum elegant de zi: cămașă albă cu nasturi argintii, sacou cu mâneci trei sferturi și pantaloni negri, cu diverse decorațiuni discrete, iar în picioare, cizme simple negre. În piept, în partea dreaptă, își atașează o insignă aurie, de formă romboidală, ce marca poziția sa în cadrul palatului. Se piaptănă repede trăgând de păr, astfel încât să stea cât de cât ordonat, face o verificare generală asupra sa, se îndreaptă de spate trăgând umerii înapoi, privește eroic spre ușă, apoi pornește grăbit spre sala mică de conferințe.

*

Pe holul ce ducea spre sala cu pricina, observă deja din depărtare, doi slujitori, o femeie și un bărbat, stând cu tâmplele lipite de ușa acelei săli, în încercarea asiduă de a trage cu urechea la toată conversația din interior. Din când în când, mai discutau unul cu celălalt.

– Auzi, făi Brendo, tu înțelegi ceva? o întreabă bărbatul pe femeie. Pân' la urmă, de ce se ceartă?

– Taci, bă, din gură! Cred că tocmai încep să prind ceva... îi șoptește slujnica.

– Ce? insistă slujitorul.

– Se înjură cu siguranță!

– Offf... Asta am înțeles și io, fă! Da' de ce, fă? Ce naiba... Hiii! tresare la final bărbatul, observând că prințul era deja aproape de ei.

– Pot să știu și eu ce faceți voi doi aici? Cumva... ascultați pe la uși? îi întreabă Soris făcând pe neștiutorul.

Cei doi se fâstâcesc și se bâlbâie în cor:

– Ah, nu, Alteță! Noi nu îndrăz...

– Să mă așteptați în fața biroului meu! Trebuie să discut ceva cu voi... le retează el, amenințător, vorbele.

– Da, cum să nu, cum să nu! încuviințează ei într-un cor neuniform, plecându-se respectuos.

După ce se vede singur pe hol, Soris pune mâna pe clanța ușii prin care se puteau auzi, când și când, vorbele răstite ale părinților săi. Purtau o discuție aprinsă, cu nuanțe clare de ceartă. Oftează ușor, știind prea bine ce urma să vadă înăuntru. Aceste certuri nu erau prea rare, mai ales de când cu încheierea oficială a războiului, iar astăzi nu era prima dată când mergea să-i liniștească. I se părea că joacă un rol dintr-o piesă de teatru.

Trage aer în piept, își face curaj și se furișează înăuntru. Regina – o femeie cu păr mediu, castaniu și ochi căprui, îmbrăcată elegant – îi striga regelui:

– Nenorocitule! Aproape c-ai distrus tot palatul ăsta! Nu ți-a ajuns viața mea! De când te-ai căsătorit cu mine, numai de prostii te-ai ținut. Mi-ai făcut viața un iad! Ești un iresponsabil! Dac-ai știi cât am avut de suferit de pe urma „escapadelor” tale, de câte ori era să mor din cauza otrăvurilor trimise „cadou” de amantele tale!

Regele – un bărbat brunet, cu ochi verzi, cochet îmbrăcat – enervat la culme de vorbele soției sale, îi zice ironic:

– Ia ține-ți gura, dragă regină. De ce zici tu că am distrus palatul? Ai fost tu cu mine pe câmpul de luptă? Ai înfrânt tu atâtea armate de sălbatici, câte am înfrânt eu? Crezi că e vina mea că a durat atâta războiul? Dacă ai fi fost tu în locul meu, nici până acum nu s-ar fi terminat! Și nu te mai lua de „treburile" mele personale! Mai bine te-ai gândi ce trebuie făcut în palatul ăsta! Contribuie și tu cu ceva!!

Regina își adună buzele pungă, de nervi. Tace câteva clipe, abia abținându-se să nu-i dea o palmă. Soris, găsind în acest moment de reculegere a lor, ocazia de a interveni, spune ispășit:

– Mamă! Tată! Vă rog să vă calm...

Amândoi își întorc privirile încruntate asupra lui, ca și cum abia acum îi conștientizează prezența în cameră. Soris se dă un pas înapoi, ca săgetat de ochii lor intens încărcați cu ură: „Cred că acum o să se orienteze asupra mea... Pfff... Văd că nu m-am obișnuit nici până acum cu astfel de priviri din partea lor. Mereu mă sperie..."

Regina, după cum se așteptase Soris, își ațintește un deget spre el. Își întoarce fața către rege și-i spune cu un ton afectat, plin de reproș:

– Uită-te la fiul tău! Uită-te măcar o clipă! Cum să nu mă iau de așa-zisele „treburi" personale ale tale, când chiar propriul nostru fiu, Soris, era să moară înecat sub mâinile unei „însoțitoare" de-a ta?

„Of... iar discuția asta..." oftează Soris exasperat, în gând, știind deja „ritualul" monoton și repetitiv pe care cearta lor îl urma. Îi privește detașat, așteptând parcă ceva. Regele sare îndârjit să se apere:

– De ce trebuie tu mereu să-mi amintești de întâmplarea aia? Aia s-a întâmplat o singură dată și... și nu era chiar „însoțitoarea" mea. Era o altă situație... Termină cu asta! Ceea ce contează e că trăiește. Fii mulțumită așa, că el oricum e un pămpălău, un impertinent care mereu se crede mai deștept decât mine!

– Cum de îndrăznești să-i zici „pămpălău", nemernicule? Cum pămpălău, când el a participat alături de tine în război? El te-a ajutat să câștigi, nerecunoscătorule!! îi zice înciudată regina, punându-și mâinile-n șold.

– Asta o poate face oricine! De luptat oricine poate învăța! se răstește iritat regele la ea. Nu numai el a mers în război, ci o armată întreagă, ignoranto! Nu datorită lui s-a încheiat războiul. Iar el, băiatul ăsta prăpădit, nu e capabil să conducă o armată și deci, să preia tronul!

Aceasta era propoziția pe care Soris o aștepta. Știa, din vasta sa experiență, că, după aceasta,

urma o clipă de reculegere ce-i oferea oportunitatea de a interveni împăciuitor:

– Mama, te rog să te liniștești. Nu trebuie să afle întreg palatul că te cerți cu tata. Deja am găsit câțiva slujitori ascultând la ușă... Te rog să nu te mai cerți cu tata prin camerele astea...

Regina îi răspunde cu o figură foarte indignată. „Asta e!” exclamă el triumfător, în gând. „Vorbește mai bine cu mine, mamă; mai bine ia-mă pe mine drept țintă...”

Scrutându-l din priviri, regina se răstește la el:

– Ce? Ai început să te dai de partea regelui? Ai uitat cât de nepăsător a fost cu tine? Ai uitat cum insinua, ca un mare nerușinat, că tu n-ai fi fiul lui? Ai uitat tot ce-am făcut eu pentru tine, ca mamă?

Soris privea cu o față indiferentă, undeva în gol, într-o parte a podelei. Știa că acum el nu trebuia să mai spună nimic, să nu răspundă la nicio întrebare, să nu se lase atras în discuție sub nicio formă, altfel cearta se prelungea considerabil, fără a schimba cu nimic finalitatea ei – aceea de a nu se ajunge la nicio înțelegere.

Regina, văzându-l cum tace, oftează dezamăgită. Îl fixează în priviri și-i zice mustrător:

– N-ai decât, Soris. Se pare că m-am înșelat în privința ta. Toate eforturile mele de a te educa și crește pentru a deveni un bărbat onorabil, respectabil, au fost în zadar. N-ai decât să-l urmezi pe tatăl tău, să devii, așa, ca el: un escroc, un fustangiu, un mare nenorocit care se crede mare și tare!

Își ridică ochii în tavan, ca să-și potolească puțin indignarea, apoi adaugă încet, ca și cum ar fi gândit cu voce tare:

– Ce soartă blestemată am avut... Am crezut că dacă te voi educa eu, te vei putea forma altfel decât tatăl tău. Dar asta e: așchia nu sare departe de trunchi. N-are rost să mai încerc. Toți bărbații sunt la fel!

După care trece în grabă pe lângă el și părăsește camera, aproape plângând. „Prima parte a trecut...” își punctează Soris. „Acum trebuie să zic repede ceva să nu-i dau prilej tatălui meu să mă dojenească și să-mi țină morală, pentru cine știe cât timp... Las' că știu ce să-i zic...” Ia o figură resemnată și-i zice regelui:

– Dar tu de ce o superi atâta pe mama?

Aceasta era o expresie care-i stârnea multe amintiri lui Soris. Parcă se vedea pe sine, cum rostea această întrebare, când era mic – cu multă înverșunare, furie și implicare emoțională – față de cum o spunea acum – cu un ton patetic care masca, de fapt, plictiseală și dezinteres. Se repetase de

prea multe ori, în viața sa, această scenă...

Regele se întoarce spre el, agitat fiind de pe urma vorbelor reginei și-i răspunde torențial, vărsându-și toți nervii asupra lui:

– Ce-i, nesăbuitule? Iar faci pe deșteptul? Iar te iei de viața mea? Crezi că dacă m-ai ajutat nițel în război, gata, poți să fii rege? Fugi de-aici! Nu te-am văzut eu pe câmpul de luptă? Heh, n-ai pic de tact, acționezi fără să gândești... deci nu ești în stare să conduci o armată! Ești un netrebnic care n-are altceva de făcut decât să mă critice pe mine pentru... pentru ceea ce fac. Pleacă de-aici! Din punctul meu de vedere: nu ești un bărbat adevărat! Mi-e rușine că sunt tatăl tău! Dac-ai fi semănat cu mine... era mult, mult mai bine! Necioplitule! Vezi-ți de viața ta!

Regele părăsește camera, trântind ușa în urma sa. Soris oftează și-și zice cu o oarecare mulțumire: „Gata, s-a terminat. Am reușit și de această dată să-i liniștesc. Soluția mea magică a mers și de această dată. Dacă eu suport toate mustrările lor, totul se termină repede. Tiii, au atâtea de reproșat... Și când mă gândesc ce frumos se purtau cu mine în timpul războiului... Hee, nu-i timp de melancolie acum. Trebuie să merg la biroul meu să discut cu cei doi slujitori bârfitori, de mai devreme... Să vedem ce pedeapsă formală mai aleg să le dau...”

*

Terminând repede cu micile probleme de la birou, Soris se duce spre unul din locurile lui favorite din palat: terasa superioară. Era o terasă largă, situată la cel de-al treilea etaj al palatului. Îi plăcea atât pentru priveliștea panoramică ce o oferea, cât și pentru că era o zonă mai retrasă, ferită de privirile indiscrete ale slujitorilor concentrați în interiorul clădirii.

Pășind pe pavajul din piatră decorativă al terasei, Soris își întinde brațele în sus și admiră cerul înalt și limpede, ce-i calmează gândurile. Inspiră adânc aerul curat și ușor înmiresmat de plantele artizanale – ce stăteau plasate pe marginile laterale, în ghivece mari de piatră. Înaintează alene spre balustrada din marmură sculptată simplist, prin ale cărei goluri se întrevedeau vârfurile verzi ale copacilor din grădina palatului. Ajungând suficient de aproape încât să se sprijine cu mâinile de ea, se uită fascinat la marele peisaj din fața lui, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară. De fiecare dată când ajungea aici, își zicea: „De aici pot vedea întreg ținutul Regatului Arid!” La fel își spune și acum, adăugând: „Ce bine că s-a terminat cu războiul... Acum nu se mai vede nimic amenințător în zare. De fapt, nu-mi vine să cred că, de atâtea zile, e așa de liniște...” Continuă să privească pierdut vastul teritoriu dominat de păduri și de așezări umane deopotrivă, și mărginit la orizont de un șir de dealuri.

O adiere blândă de vânt îi mângâie chipul, mișcându-i șuvițele de păr de pe frunte. Era cu

adevărat pace în sfârșit; pace care-i conferea o mică bucurie. De multe ori însă, această bucurie, îi răsuna sec în suflet, precum căderea unei picături de apă într-un pahar mare de sticlă, apă ce urma să se evapore destul de repede. Nu-și putea explica de ce, însă încheierea războiului, pe care o așteptase cu atâta entuziasm și nerăbdare, nu-l făcuse, de fapt, foarte fericit. Se simțea gol pe dinăuntru și foarte rigid pe dinafară, ca și cum numeroasele bătălii îi distruseseră toate simțurile, făcându-l să perceapă slab orice emoție sau bucurie. Avusese destule zile de odihnă, însă el era tot obosit. Avea senzația că întreg trupul îi fusese călcat în picioare de o mulțime de oameni.

Se sprijină pe coate, de marginea balustradei. Oftează în timp ce gândește: „Doctorul mi-a zis că sufăr de stres post-traumatic, după atâta război. Deh, aveam 16 ani când am pornit, împreună cu tata, pe câmpul de luptă. Au trecut cinci ani de atunci... Am fost martor la atâtea uciderи și, și eu, la rândul meu, am omorât atâția oameni, fie că am vrut sau nu... ” Își aduce aminte de bătrâna din coșmarul de dimineață. Nu era chiar doar o plăsmuire din lumea visului. „Eu nu am vrut ca fiul ei să moară... Asta s-a întâmplat numai pentru că el a ales să-mi fie gardă de corp...” Intră într-o stare de crispare, de tristețe. Picase într-o capcană a minții, ce-l învăluie într-un uragan de imagini ale trecutului sumbru. Brusc, se scutură ușor ca să-și alunge regretul și sentimentele de vinovăție care, deseori, se năpusteau asupra lui precum talazurile aspre ale mării peste un dig. Încă îi era greu să treacă peste amintirile violente, căpătate în perioada confruntărilor militare.

„Doctorul mi-a zis să dau uitării tot ce-am văzut în război și să privesc numai în prezent și în viitor.” își repetă el în speranța de a trece mai repede peste această stare. Privește din nou cerul: „Cât de mult aș vrea să zbor, să plutesc în aer ca un nor...” De fiecare dată când ajungea să-și spună aceasta, el avea un obicei pe care-l înfăptuia de la o vârstă fragedă: să se urce cu picioarele pe balustradă pentru a-și crea iluzia că zboară. Astfel, deși ezită puțin din cauza slăbiciunii pe care o simțea adânc până-n oase, el încearcă din nou, cu precauție, să se suie pe balustradă, așezându-și mai întâi piciorul drept. „Abia aștept să mă văd acolo sus...”

Chiar în acel moment, Daniel, cu un mers liniștit și vesel, își face apariția pe terasă. Știind de dinainte că aici îl va găsi pe prinț, el spune:

– Soris, ce bine-mi pare că...

Se oprește brusc, din vorbit, văzându-l pe prinț cum se ridică amenințător pe balustradă. Cască ochii larg, își pune mâinile-n cap și țipă:

– Soris! Pentru Dumnezeu, nu te sinucide!!

Și aleargă repede spre el, îl apucă de un braț și-l trage jos de pe marginea de marmură, rugându-l plângător:

– Soris, te implor, nu te sinucide! Nu poți face asta! Știu că viața ta e grea, dar, te rog, nu face asta! Poporul are nevoie de tine!

Soris aterizează înapoi, în picioare, clătinându-se, dezechilibrat fiind de smucitura lui Daniel. Pentru o bună bucată de vreme, prințul se chinuie de prisos să-i explice că nu voia să-și ia viața. Daniel era greu de convins. El îi știa condiția de sănătate, așa că acum, după cum îl sfătuise medicul, îl copleșea cu încurajări și complimente.

– Suficient, Daniel! Gata cu discuția asta! exclamă exasperat Soris, într-un final. Zi-mi de ce mă căutai!

– Păi... ăăă.... Nu cred că e momentul cel mai potrivit... (Soris îl îndeamnă nervos din priviri.) Dar, în fine... Voiam... Voiam să-mi iau la revedere de la tine, înainte să plec... Știu că am fost garda ta de corp pentru un timp scurt, dar voiam să-ți spun că am fost... am fost mai mult decât onorat să fac asta... Astăzi am primit permisiune de la Majestatea Sa, să părăsesc acest post, acum că războiul s-a terminat... Trebuie să mă duc și eu acasă, la familia mea... Sper că nu e vreo problemă...

Soris îl privește tăcut, pentru două secunde. Nu putea să nege că plecarea sa îl întrista un pic. Văzuse în el un prieten destul de bun, chiar dacă-i fusese gardă personală numai pentru trei luni. Aprecia că era discret, serios și respectuos, motiv pentru care îi permisese să-i vorbească fără onoruri. Știa însă, că și el, la fel ca toți ceilalți de dinaintea lui, nu-și doreau să ocupe un astfel de post periculos.

– Nu, bineînțeles că nu-i nicio problemă, Daniel. Ești liber să pleci. Meriți să duci o viață fericită, după toată munca ta din ultima vreme, îi spune el cu o politețe automată.

– Bine... atunci... Te las cu bine, Soris...

Dă să plece, însă se răzgândește repede. Se întoarce și adaugă:

– Și... Și, te rog să nu mai încerci să te sinucizi... Sunt și lucruri frumoase de văzut în viață, crede-mă... M-aș simți tare vinovat dacă ai păți ceva după ce plec...

– Stai liniștit, n-o să mă sinucid, îi răspunde prințul cu un zâmbet oftat.

Abia se abține să nu dea ochii peste cap văzându-l pe Daniel cum îl privește cu precauție. „De ce trebuia să vii tu tocmai acum, ca să interpretezi totul greșit?”

Daniel se pleacă respectuos înaintea sa, îl salută pentru ultima oară, apoi părăsește terasa și în cele din urmă, palatul, în grabă. Soris îi urmărește plecarea. Daniel părea tare bucuros că pleacă. N-avea niciun regret. Nu se atașase de palat cu nimic sau măcar un pic de prințul cu care luptase cot

la cot. Fugise pur și simplu din palat, ca scăpat din închisoare, fără să privească o dată înapoi.

Soris își ridică din nou ochii spre orizontul îndepărtat. Zâmbește împăcat cu sine: „Acum, după terminarea tuturor bătăliilor, mă simt mai singur ca oricând. Garda mea m-a părăsit, părinții mei văd numai defecte și probleme la mine... Heee, păcat că Daniel a plecat chiar așa de neașteptat. Nu scrie nicăieri că dacă atacurile s-au încheiat, prințul n-are nevoie de gardă personală. Probabil că i-a fost teamă că, în curând, va răbufni un nou conflict și atunci nu se va mai putea retrage... Până la urmă, n-am de ce să-l învinovățesc. Nimeni nu vrea să moară... așa cum a pățit prima mea gardă personală din timpul luptelor..."

Trage aer în piept, se însenineză puțin, odată cu adierea plăcută a vântului peste chipul său, și se încurajează: „Dar e o nouă zi. De acum încolo o să duc o nouă viață, așa că e normal ca totul din jurul meu să se schimbe." Se răsucește în loc, cercetează cu atenție dacă-l poate vedea vreo persoană a palatului, apoi își întinde liniștit brațele, căscând zgomotos, fără nicio grijă. Habar nu avea că, de fapt, cineva chiar îl urmărea și-i observa această manifestare liberă, această abatere minoră de la regulile de conduită ale familiei regale...

Chipul său era proiectat pe un ecran magic susținut și alimentat de o ramă de cristale multicolore, ascuțite – plasate pe un perete de piatră, într-o cavernă subterană din zona deșertică a regatului, departe de palat. Opt oameni îl vedeau, în timp real, cum cască nepăsător. Printre ei se afla o tânără femeie cu păr drept, roșcat, lung până peste umeri, prins într-o parte cu câteva agrafe decorate floral. Ochii ei negri urmăreau cu mult interes chipul prințului. Restul era o ceată de bărbați cu figuri barbare, îmbrăcați în costume de luptă improvizate din diverse piese de armuri vechi și înțesate cu pistoale și cuțite. Majoritatea stătea pe butoaie din lemn și îl privea cu ostilitate pe prinț. Din când în când, unii dintre ei, întorceau priviri pline de dezgust sau de dezamăgire la tânăra roșcată vădit fascinată de înfățișarea lui Soris. Armura ei era de asemenea improvizată, însă în așa fel încât să arate cochetă. Purta o rochie mulată pe trup, scurtă până deasupra genunchilor, de culoare grena, peste care atașase o curea lată, metalică, pentru a-și sublinia silueta; avea armură pentru antebrațe și cizme înalte, cu decorațiuni de oțel. Scopul echipamentului acestuia era mai mult estetic decât practic.

Vittria era numele ei și, deși arăta incontestabil de seducător, nici unul dintre bărbații din jurul ei n-ar fi îndrăznit să se apropie de ea. Și asta, deoarece era foarte pricepută în mânuirea sceptrului magic de care ea stătea acum sprijinită – un toiag lung, din metal ușor, în al cărui vârf lucea măreț un glob mare de cristal negru.

– Ah, prințul e așa de... așa de simpatic! suspină ea emoționată, enervându-i la culme pe cei din jur. Ce păcat că va trebui să moară... adaugă ea arcuindu-și buzele ei roșii într-un zâmbet malefic.

– Dă-l încolo de prinț răsfățat! zice Leido – un bărbat de vreo 50 de ani, cu voce groasă. Nu vezi ce fericit e el, în timp ce noi stăm aici, în văgăuna asta, să-i urmărim toate mișcările zilnice? Eu zic să nu-l mai așteptăm pe stăpân și să-i atacăm noi chiar azi! Nu vă mai aduceți aminte când stăpânu' zicea, pe vremuri: „Atacați oricând apare o oportunitate!” Și uite acuma ce oportunitate bună avem: toți sunt terminați după atâta război. Și unde mai pui că ei habar n-au de arme magice! E perfect! Haideți să atacăm familia regală!

Toți își întorc privirile spre el cu multă aprobare. Ochii lor se aprind de dorință și de exaltare. Era ca și cum el zisese cu voce tare ceea ce ei țineau ascuns în gând.

– Da' chiar! exclamă unul dintre ei. Haideți să-i luăm prizonieri chiar în noaptea asta!

– Așa e! aprobă altul. Dacă-i atacăm noaptea, cu siguranță nu vom da greș. Haideți să-l impresionăm pe stăpân! A trecut deja o zi de când el trebuia să ajungă aici, cu așa-zisele „arme noi”. Eu zic că suntem destul de puternici, așa cum suntem noi acum! Vittria, ești pregătită suficient ca să lansezi vraja de noapte?

– Mai întrebi? îi răspunde ironic tânăra roșcată. Nu ne mai trebuie decât un mic plan și în noaptea asta...

– Hai să atacăăăăm! strigă înfocați cu toții.

– Dar dacă stăpânul o să întârzie mai multe zile? Atunci ce ne facem? se trezește unul mai fricos să întrebe.

– Ne descurcăm noi, ce te sperii așa? îi răspunde Leido. Odată capturați, nu ne va fi greu să-i ținem legați până vine stăpânu' Bardan.

– Dar de ce să nu-l așteptăm totuși pe stăpân? El a zis că o să-i atacăm imediat ce se întoarce el... reia bărbatul temător.

Leido stă puțin să se gândească, apoi adaugă:

– Pentru că, mai târziu, s-ar putea ca ăștia să-și refacă sistemul de protecție la fel de puternic cum era acum un an, când nu-i puteam monitoriza nici măcar prin „ochiul magic”. N-ai văzut ce repede se mișcă generalul ăla? Deja nu mai putem pătrunde prin pădurea din fața palatului, fără a fi detectați!

– Și de ce să nu fim sinceri, intervine un altul. Cine de aici nu s-a plictisit așteptând? Dacă stăpânu' Bardan venea azi, chiar azi urma să-i atacăm. De ce să amânăm planul inițial din cauza întârzierii lui?

Toți se uită aprobator la el, fericiți că au găsit toate argumentele care să le justifice decizia

pripită. Vittria se apropie elegant de ecranul magic. Își întinde mâna către părul din imaginea proiectată a prințului, parcă vrând să-l atingă. Zice încet: „Ah, abia aștept să ne întâlnim...”

Capitolul 3

Selunia stătea singură, adânc cufundată în gândurile ei. Mașina fusese oprită într-o intersecție de drumuri, deoarece generalul avea ceva de verificat în zonă. Ea, deocamdată, nu ducea dorul Cetății Albe, locul care îi fusese casă timp de doisprezece ani și, de fapt, chiar mai mult – ținând cont și de anii dinainte de a sta temporar la Palatul Aridenilor. Nu-i era dor, poate pentru că încă nu-i venea a crede că nu-i va mai vedea vreodată pe Elis și Ryan. „Până la urmă, nu văd de ce nu i-aș putea vizita, măcar sporadic, până când ei vor primi «Misiunea Inițiatică». Am să-l întreb asta pe general!" Și nu era singura întrebare pe care voia să i-o adreseze. În mintea ei deja adunase o grămadă de întrebări, la care știa prea bine că nu avea cum să obțină răspunsul într-o singură zi. Generalul era un om binevoitor, pe care-l cunoștea de când era mică – de aceea se și purta atât de familiar cu el. Era darnic să-i răspundă la întrebări, însă era totodată un om foarte preocupat cu treburile palatului. Nu avea timp de conversații prea lungi, în afară de cele care priveau bunăstarea regatului.

Regatul Arid era unul dintre cele zece ținuturi care împărțeau întreg continentul Centeralum. I se spunea „Arid", nu din cauza porțiunii relativ restrânse de deșert, ce mărginea un colț al regatului, sau pentru că ar fi fost sărac, ci din cauza numeroaselor atacuri și confruntări militare. Cete de barbari, venite de pe alte continente, sau triburi izolate, din regatele învecinate, erau dornice să controleze acest ținut prosper, cu terenuri fertile, bogat, de altfel, în resurse și minereuri. Zvonurile spuneau însă că nu ar fi numai acest motiv al belșugului, ci și unul mistic, strâns legat de palat. Nu toată lumea știa că, prezenta clădire a Aridenilor, fusese construită pe fundamentul uneia mai mici și foarte vechi – a cărei istorie nu era cunoscută prea bine nici măcar de rege – și cu atât mai puțin se știa că o parte din construcția misterioasă fusese păstrată, întreținută și apărată până acum, de toți cei care au condus Regatul Arid. Aceasta nu era o tradiție, ci o poruncă a Palatului Central.

Tot ceea ce Selunia știa despre acest „Palat Central" era că reprezenta o formațiune teritorială foarte restrânsă, în comparație cu regatele continentului, însă de a cărei conducere trebuia să asculte toată lumea, mai puțin Cetatea Albă – o zonă independentă, neutră, ce se găsea, ca un stat enclavă, pe pământul Aridenilor. Scopul principal al acestui palat era să mențină pacea între regate sau, cu alte cuvinte, să supravegheze întreg continentul. Generalul Waltario îi spusese odată ei, că imediat ce s-a impus această instituție, niciun război purtat între regate nu a mai fost continuat. Acestea au fost cu totul interzise, blocându-se astfel posibilitatea ca țările să se extindă teritorial pe cale armată.

Selunia nu putea pricepe cum reușise Palatul Central să se impună așa de bine, încât toate cele zece ținuturi să fie așa de ascultătoare față de ea, ba chiar să le fie teamă să încalce vreo poruncă de-a ei. Nu putea, de asemenea, să înțeleagă de ce Cetatea Albă era independentă de Palatul Central și implicit de Regatul Arid, pe al cărui pământ se afla. „Toți luptă pentru pace, un țel nobil, atunci de ce nu colaborează? De sunt eu trimisă pe ascuns aici?" se întreba ea, hotărându-se ca, odată ajunsă la destinație, să afle cât mai multe, atât despre aceste trei formațiuni, cât și despre cei care atacau Regatul Arid. Selunia simte o neliniște ușoară în suflet. Ceva era ciudat. Nu numai împrejurimile îi erau un mister, ci și viața ei însăși. Știa că părinții ei țineau ceva ascuns față de ea; ei ezitaseră mult timp să-i spună, pe motiv că nu are vârsta necesară. Ironic sau nu, acum că avea „vârsta necesară", ei erau plecați într-o misiune îndelungată, din care ea nu știa când se vor întoarce. „Cel puțin știu că sunt copilul lor." se mulțumește ea să-și zică. „Semăn cu ei în multe aspecte, iar din cele auzite la Cetate – chiar și de la persoane care nu mă prea aveau la suflet – e clar că ei sunt părinții mei adevărați; mi-au confirmat și ei de atâtea ori..."

Cugetarea ei este întreruptă de o discuție a generalului cu un subaltern. Îi auzea foarte bine prin geamul întredeschis, de lângă ea.

– Și deci, prințul nu are gardă de corp acum? Trebuie iar să deschid concurs pentru acest post? se aude vocea întrebătoare a generalului.

Selunia ciulește urechile: „Poate aș putea deveni eu..."

– Nu, nu cred că o să fie nevoie, se aude răspunsul subalternului. Regatul Aripini ne-a trimis deja un înlocuitor.

Speranța Seluniei se micșorează simțitor. Subalternul adaugă:

– Chiar dacă vom face concurs – deși mă îndoiesc că vom avea alți candidați – e de la sine înțeles că trebuie să-l lăsăm pe el câștigător; doar nu l-om trimite înapoi acasă. Armata Aripinilor ne-a ajutat enorm în câștigarea acestui lung război...

– Așa este. Nu încape îndoială că vom continua să solidificăm alianța noastră cu ei, mai ales acum, când încă suntem în alertă. O să-l lăsăm pe cel trimis de ei, dar nu fără să treacă printr-un concurs, fie el și numai de fațadă, zice generalul în încheiere.

Le face semn tuturor soldaților să revină la pozițiile lor și să continue drumul spre palat.

Seluniei îi bate inima tare: „Aș vrea să particip la concurs. Dacă eu voi dovedi că sunt mai puternică decât acel candidat, nu văd de ce nu m-ar accepta. E vorba de securitatea prințului doar..." Și-aduce aminte de Soris, de scurta lor copilărie împreună. Îl vedea parcă în fața ochilor pe acel băiețel vesel și zburdalnic, care ar fi sărit în apărarea ei în orice moment, care nu permitea nimănui

să facă sau să zică ceva urât față de ea. Nu știa însă, nici acum, de ce majoritatea oamenilor de la palat, de atunci, se uita la ea cu rezervă, ca la o ciudățenie a naturii, iar alții aveau chiar atitudini batjocoritoare. Puținii copii ce se găseau la palat, fugeau de ea imediat ce o vedeau. Soris fusese singurul care îndrăznise să vină lângă ea și să o invite la joacă. El era cel care o luase de mână și o trăsese după el să-i arate toate frumusețile din curte și din clădire. Acele clipe minunate o făceau până și acum pe Selunia să zâmbească: „Hihihi, era așa de drăguț... E de necrezut că o să mă întâlnesc cu el după atâta timp. Sper să mă recunoască. Aș vrea să fim buni prieteni în continuare... Dar în adevăratul sens al cuvântului, nu cum insinua Elis... Adică... Eh, în fine, așa este... Mi-a plăcut puțin de el atunci... cred... Dar asta doar pentru că el era așa de bun cu mine, nu pentru că... nu pentru că l-aș fi iubit... Adică... nu știu ce să zic exact. Știu că multă vreme, din recunoștință, eu am vrut să devin protectorul lui. Când mi-am dat seama că nu se poate, deoarece el e din Regatul Arid, iar eu din Cetatea Albă, am zis că o să urmez cursul lucrurilor din cetate, însă nu m-am putut califica în vreun fel... Cu fiecare an în care nu reușeam să-mi trezesc forța interioară, părinții mă consolau cu ideea că voi deveni protectorul lui Soris, că oricum ei intenționează ca eu să ajung acolo, din nu știu ce motiv al lor, pe care nu vor să mi-l dezvăluie – of, alt mister!... Ah, poate că ei știu de ce nu-mi pot trezi forța interioară... I-am văzut și pe ei nesiguri, de fapt, ce să facă cu soarta mea. Uneori, ar fi vrut ca eu să perseverez la Cetate, alteori, să ajung gardianul prințului Soris. Dar oare a fi protector la Cetate e același lucru cu a deveni gardă personală în regat?”

Generalul revine înăuntru, în mașină. Închiderea ușii, o trezește pe Selunia din cugetarea ei dilematică. Vehiculul mare și greoi pornește din nou să meargă pe roțile lui solide. Generalul se așază mai bine pe bancheta din spatele compartimentului spațios, lângă Selunia. Simțind că tăcerea ei era dubioasă, Waltario își întoarce întrebător chipul spre ea. Selunia, cu niște ochi cât se poate de duioși și rugători, își strânge ușor buzele. Ar fi vrut să-l întrebe dacă poate participa la concursul pentru postul de gardă personală a prințului. El îi citește din priviri rugămintea. Își drege ușor vocea și-i zice:

– Nici să te gândești!

  Selunia se lasă pe spate, sprijinindu-se dezamăgită de spătar.

– Dar lasă-mă să încerc, insistă ea ca un copil.

– Selunia, fii, te rog, rațională! Lăsând la o parte abilitățile tale neobișnuite pentru noi, eu nu te pot lăsa pentru că ești fată.

– Dar, de ce? Spune vreo lege că fetele n-au voie să participe?

– Nu. Nu există o astfel de lege. Însă, până acum, nicio femeie n-a participat cu noi la război. Pentru noi, cei din Regatul Arid, este o mare absurditate ce vrei tu să faci. Tu ești conștientă

la ce fel de pericole te-ai putea expune? Câmpul de luptă nu-i un loc de joacă...

– Știu și eu asta, nu trebuie să-mi spui! îi zice ea indignată. Dar tu ai habar cu ce bestii și creaturi m-am luptat eu la Cetate? Eu am înfrânt niște ființe de zeci de ori mai puternice și mai periculoase decât un om!

Îmbufnată, își ia privirea de la general. Se uită undeva în gol, continuând să vorbească, ca și cum ar fi gândit cu voce tare:

– Era sarcina mea principală de la Cetate: să o apăr de orice creatură care intenționează s-o atace sau care voia să depășească bariera cetății, spre a trece pe teritoriul regatului. De aceea am și învățat, mai întâi, să lupt cu mănușile-cristal și abia mai târziu să fac protecție, să apăr o persoană. De cele mai multe ori, mă duceam singură să-i distrug pe atacanți, înainte ca aceștia să se apropie prea mult de cetate sau de barieră. Speram ca, astfel, înconjurată de pericole, forța mea interioară să se trezească și să mă apere la fel cum s-a întâmplat atunci, o singură dată, când aveam doar 5 ani... Dar nu s-a întâmplat, oricât de mult am încercat... Și astfel, oricât de mult am luptat pentru Cetatea Albă, eu nu am putut primi niciun rang... Nicio contribuție de-a mea la securitatea cetății n-a fost recunoscută....

Selunia se sprijină cu coatele de genunchi, cuprinzându-și tâmplele în mâini. Oftează îndelung, supărată. Generalul se uită la ea în tăcere, uimit de vorbele ei. Nu știa ce i-ar putea spune s-o consoleze. De altfel, tot ce spusese ea, pentru el, nu avea prea mult sens, părea de domeniul fantasticului.

La scurt timp, îi observă părul lung, ușor ondulat, prins într-o coadă, desfășurat pe spatele costumului ei.

– Selunia, ai uitat să-ți ascunzi părul, îi spune el, simplu.

Selunia își dă casca jos de pe cap, plictisită. Își întoarce fața spre el și-l întreabă într-o doară:

– Asta era problema acum?

Apoi, își strânge rapid părul într-un coc improvizat, peste care-și așază la loc casca, cu grijă. Se trântește din nou cu spatele de spătar.

– Mulțumit? îl întreabă ea ironic.

– Selunia, te rog să mă înțelegi că fac toate astea pentru siguranța ta. E cel mai bine să pari un simplu soldat, să nu atragi atenția asupra ta. Și-așa sunt încă îngrijorat dacă vei fi acceptată la palat. Sunt atâtea probleme... Dar dacă părinții tăi au insistat așa de mult să vii acum...

Selunia are dintr-o dată o sclipire. Îi vine o idee.

– Dar ce-ar fi dacă aș pretinde să fiu un soldat tot timpul? Dacă nimeni n-ar ști că sunt o fată, eu aș putea participa fără probleme la concurs!

– Selunia, lasă ideile astea năstrușnice! Cât timp crezi că ai putea s-o duci așa? Renunță!

– Pfff... Dar eu știu să lupt... Aș putea să fiu de folos... îngaimă ea, lăsându-și dezamăgită bărbia în piept.

Generalul se uită la ea, compătimitor. Îi spune cu voce calmă:

– Eh, acum nu fi așa de tristă... Probabil că voi reuși să-ți găsesc vreun post în armată. Ai răbdare însă; mai întâi să vedem dacă vei fi acceptată de familia regală. Până atunci, te rog să faci numai ce-ți spun eu.

– Bine... încuviințează ea resemnată.

Waltario tace pentru câteva clipe gânditor, apoi spune amuzat:

– Sună așa de ciudat că tu vrei să-i fii gardă de corp prințului, când mai toată lumea se ferește de un astfel de post. Am avut soldați bravi, cu demnitate, care spuneau că nu le e frică de moarte, dar care după ce erau răniți, abia așteptau să scape de această funcție. Și asta, spre marea lor bucurie, se întâmpla la scurt timp. Soris îi destituia imediat ce căpătau vreo rană mai serioasă. Au fost lupte crâncene în care el era ținta principală. Toți mizau pe faptul că era tânăr, că-l vor putea prinde sau omorî mai ușor, reușind, astfel, să ajungă mai repede la tron.

Waltario devine serios.

– Prima gardă de corp a murit destul de repede... Soris a fost foarte puternic marcat de acel incident, mai ales că mama decedatului a încercat să se răzbune pe el...

Selunia își ridică ochii spre el, uimită.

– Cum adică a încercat să se răzbune?

– A încercat să-l omoare otrăvindu-l, câțiva ani mai târziu... Soris a trecut printr-o perioadă destul de dificilă atunci, bietul de el... Oricum, de când cu acel deces, Soris și-a schimbat des gărzile de corp. Imediat ce-i vedea răniți, fie că era grav sau nu, îi dădea afară din post. A zis că va încerca tot ce-i stă în putință să nu se mai repete acel accident. De aceea a devenit un luptător din ce în ce mai bun, mai puternic. Recunosc că până și pentru mine ar fi un oponent dificil în momentul de față...

Selunia îl ascultă înmărmurită. Simțea acum compasiune și admirație în același timp, pentru Soris: „Acum, parc-aș vrea și mai mult să-l ajut.”

Pentru câteva minute, după această discuție, în mașină nu se aude decât zgomotul roților pe drumul bătătorit de mers și acoperit, ici colo, cu pietriș.

Îngândurată, Selunia sparge, la un moment dat, liniștea:

- Și totuși cum voi putea eu pretinde că sunt fiica ta? Eu am mai fost aici când aveam 5 ani și am stat ceva. Oare chiar nimeni n-o să-și aducă aminte de mine?

- Știu că ai mai fost. Atunci te-au lăsat părinții tăi în grija mea, pentru că nu știu ce treabă aveau, iar la Cetatea Albă, dintr-un motiv complet necunoscut mie, nu te puteau lăsa. La acea vreme, deoarece mi-era greu să explic întreaga situație, toată lumea a înțeles că ai fi fost orfană. Și deci, dacă voi spune că te-am adoptat, nu o să sune prea suspect.

- Orfană!? Asta credea lumea despre mine? Păi și atunci, doar pentru un astfel de motiv trebuiau să se uite așa de speriați la mine? îl întreabă înciudată Selunia.

- Nu era ăsta motivul... îi răspunde el puțin deranjat de aducerea acestui fapt în discuție. Cei care au prins ideea că părinții tăi sunt de la Cetatea Albă, au dat zvon că tu ai avea origini îndoielnice... Știi, pentru o mare parte din regatul nostru, Cetatea Albă e un loc dubios, unde trăiesc oameni neobișnuiți, ciudați, un fel de monștri... Și vezi, pe undeva, e un adevăr, ținând cont de cele ce povesteai tu mai devreme...

Selunia își întoarce capul într-o parte, ascunzându-și supărarea. Acele „origini îndoielnice” făceau referire directă la părinții ei, la care ea ținea foarte mult. „Până și Cetatea Albă mă considera pe mine ciudată din cauza părinților mei... Ah, nu vreau să-mi amintesc din nou asta...”

Generalul, simțind-o că se adâncise într-o anumită tristețe, ca s-o atragă din nou la vorbă, o întreabă:

- Te auzisem că spuneai ceva de niște creaturi? De unde vin ele? Cum arată?

Selunia se întoarce împăciuită cu fața spre el și-i răspunde calm:

- Vin de pe insulele din apropiere și se ascund în pădurea-barieră a cetății. Din cauza lor n-am putut merge niciodată să văd marea. Se spune că e mult prea periculos pentru cei cu forța interioară netrezită... Creaturile de care-ți vorbeam, seamănă destul de mult cu animalele obișnuite din pădure, numai că sunt mult mai mari și în loc de blană au un fel de pătură de fum...

- Sună așa de fantastic și incredibil pentru unul ca mine, care n-a cunoscut decât oameni și barbari în lupte... remarcă bulversat generalul privind-o îndelung. Dacă nu i-aș fi cunoscut pe părinții tăi mai demult, să văd cu proprii mei ochi puterile lor extraordinare, eu n-aș fi

crezut nicio vorbă din ce spui tu acum. E groaznic dacă așa ceva există pe pământ...

– Eh, poți să te liniștești. Bestiile despre care-ți vorbeam, n-au nicio șansă să ajungă aici, spune Selunia amuzată. Exterminarea lor este unul din scopurile principale ale Cetății.

– Apoi, numai problema asta ne lipsea nouă în regat... spune Waltario râzând ușor.

Peste câteva minute, uitându-se pe geam, el remarcă:

– Aproape c-am ajuns la palat. În câteva secunde o să fim deja în curte.

Selunia are o tresărire în suflet: „Deja am ajuns!... O să fie bine... sper!” Mașina trece de porțile de la intrare. Ea răsuflă prelung, încercând să-și controleze emoțiile ce-i accelerau bătăile inimii. Ajunsese, în sfârșit, la Palatul Aridenilor.

Capitolul 4

În interiorul palatului, Soris stătea de vorbă cu tatăl său. Regele izbutise să se calmeze bine, după cearta de dimineață. El se uita relaxat, dar cu atenție, la niște documente. Se aflau într-o sală restrânsă ca dimensiuni, cu două mese de birou și mobilier de lemn finisat cu sculpturi decorative. Pe jos, era un covor roșiatic ce accentua senzația de comoditate și căldură – dată de razele soarelui ce se revărsau înăuntru prin geamuri mari cu rame aurii.

Soris, sprijinindu-se de un birou, cu fața spre o fereastră, zice:

– Și acum, Daniel a plecat. Știu că nu e urgent, dar va trebui să-mi aleg o gardă nouă.

– Se știe deja cine va fi noua ta gardă. N-o să mai facem niciun concurs de data aceasta, spune regele așezând câteva documente într-un teanc.

Soris își întoarce fața spre el, nedumerit.

– Dar de ce nu vrei să mai respectăm regulile acum? Până în prezent, am fost mereu stricți în privința asta...

Regele se ridică liniștit de pe scaunul biroului său, face câțiva pași spre el și-i răspunde:

– De văzul lumii poate că o să facem – deși nu știu dacă ar trebui să mai pierdem vremea și cu așa ceva. Însă, practic, garda ta de corp este deja aleasă. Familia Aripini ne-a trimis un om de-al lor pentru asta. E un fel de cadou oferit de ei pentru că am terminat cu războiul, iar armata lor s-a putut întoarce, în sfârșit, la casa ei. Au zis că vor să menținem relațiile noastre de bună colaborare și după perioada cea grea.

Soris își ia privirea de la tatăl său, înapoi spre fereastră, zâmbind amuzat. Își încrucișează brațele pe piept și zice ironic:

– Au oferit și ei o gardă de corp numai acum, după ce tot ce-a fost mai dificil și mai periculos a trecut. Cât timp a fost război, le-a fost teamă...

Regele zâmbește pieziș, neluându-și ochii de la el.

– Să-nțeleg că te nemulțumește ceva în privința Aripinilor? îl întreabă el pe Soris, urmărind o anume reacție din partea lui.

Soris tace pentru două secunde. Simțea presiunea din partea lui. Își alege bine cuvintele înainte să răspundă.

– Nu i-aș spune chiar nemulțumire. E doar o observație a mea, în urma acestei „colaborări”

lungi. Ei ne-au ajutat, nu pot să neg, însă cu foarte multă reținere și precauție. Mi s-au părut niște oameni fricoși, nehotărâți parcă...

Regele-și ridică ușor bărbia, interesat de vorbele lui, așteptându-l să-și termine ideea. Soris își desface brațele și se întoarce cu fața spre el.

– Armata lor era vizibil mai slab pregătită decât a noastră. Singurul ei punct forte era numărul mult mai mare de soldați decât al nostru. Niciodată nu i-am putut trimite în front.

– Este normal ca ei să fie mai slabi decât noi. Ei nu provin dintr-un regat războinic ca al nostru. Cu toate acestea, trebuie să admiți că datorită lor am ieșit învingători.

– Da, așa este, spune Soris, lăsându-și gânditor privirea într-o parte. Numai că eu nu pot crede că acei soldați trimiși făceau parte din elita lor, așa cum pretindeau ei...

Ezită puțin, apoi adaugă încet:

– Nu cred că și-au trimis niciun om de valoare aici...

Regele zâmbește șiret, punându-și brațele pe piept.

– Cine și-ar trimite tot ce-i mai bun la un vecin cu soartă precară? Dar, fiule, ce-i cu tine de spui asta? Cumva îți pare rău că ți-ai vândut libertatea pentru o astfel de armată?

Soris își ridică repede ochii spre el, ca străfulgerat de vorbele lui. Regele îl privește zeflemitor, satisfăcut parcă de reacția lui. Soris se încruntă ușor, strângându-și pumnul drept, cu putere. Ar fi vrut să-i pocnească rânjetul de pe față, să-l surprindă cu lovitura lui, la fel de tare cum a fost surprins el de cuvintele sale. „Așa de mult te urăsc câteodată...” comentează el în gând, detensionându-se cu greu. Închide apoi ochii și se preface amuzat de vorbele regelui. Deschide ochii și-i întoarce zâmbetul ironic:

– Dar, tată, când am spus eu că mi-am „vândut libertatea”? Asta e ceva ce numai tu ai făcut când te-ai căs... pardon! De fapt, când „ai fost” căsătorit cu mama, silit, pentru întregirea armatei proprii.

Văzând că atitudinea sfidătoare a regelui se diminuează semnificativ, adaugă cu ton normal:

– Ține bine minte: eu nu am fost forțat, ci am acceptat de bunăvoie!

– Spui asta numai pentru că acum ești doar logodit... zice regele ușor enervat, printre dinți. Când ai să ajungi ca mine, ai să mă înțelegi... Așa că nu fi așa de trufaș acum, inconștientule... Cu cât mă uit mai mult la tine, cu atât mai mult încep să cred zvonul ăla că tu vei distruge regatul ăsta. Numai că tu nu o să faci asta voit, ci din naivitate...

Soris ar fi vrut să se apere, însă un gând îl face să ezite: „De ce trebuie să ajung mereu cu el la astfel de conversații? Mi s-a urât cu replicile lui înțepătoare...” Își lasă de-o parte mândria și îl întreabă cu sinceritate:

– Nu înțeleg de ce vrei mereu să schimbăm astfel de vorbe. De ce atunci, când eram împreună pe câmpul de luptă, ne înțelegeam atât de bine, iar acum, când marele tărăboi a luat sfârșit, când ar trebui să fim liniștiți la palat, nu vezi decât tot ce-i mai rău la mine?

– Offf, iar începi cu sentimentalisme... oftează regele plictisit, ducându-și mâna la frunte ca exasperat. Ai rămas așa de imatur...

Soris oftează și el realizând că n-avea rost să mai insiste. Regele își reia statura normală și-i răspunde într-o doară:

– Pe câmpul de luptă aveam amândoi același obiectiv, erai de partea mea. Aici, te-ai dat imediat de partea mamei tale și deci, ai ales să mergi împotriva mea... „de bunăvoie”... încheie el cu un scurt zâmbet strengar.

Soris se uită pe fereastră vrând să-și limpezească mintea. Era prea obosit să mai riposteze. Se întoarce spre tatăl său și zice resemnat:

– În fine, aș vrea să lăsăm asta la o parte acum. Mai bine zi-mi ce știi despre candidatul trimis de Regatul Aripini.

Regele se răsucește spre biroul său și scotocește alene într-un teanc de hârtii. Încercând să-și amintească ceva, zice:

– E un tip... Dual...

Soris se întoarce spre el nedumerit.

– Cum adică un tip dual? întreabă el nesigur.

Regele scoate un oftat distrat.

– Dual e numele lui, nu mă refeream la caracter.

Râde puțin înfundat, de situația comică, apoi scoate un dosar și i-l înmânează spunându-i:

– Uită-te și tu pe dosarul lui, să vezi că nu te mint. Pare un băiat destul de bun, după performanțele înscrise acolo...

Soris ia dosarul și-l citește cu atenție. Într-adevăr, „Dual” era prenumele candidatului trimis de familia Aripini.

– O să ajungă la noi mâine după-amiază. Sper să te înțelegi bine cu el.

Prințul privește îndelung pagina dosarului cu numele și imaginea noului candidat. Își ridică o sprânceană. „Oare o să pot avea încredere în cineva cu un nume atât de dubios?”

*

Porțile curții largi, a palatului Aridenilor, se deschid repede în calea mașinii mari de transport. Selunia își apropie bine chipul de geam, sprijinindu-și de el mâinile acoperite cu mănuși groase. În curte, zeci de soldați se vânzoleau, de colo colo, cu diverse materiale de construcții. Ajutau la reabilitarea câtorva magazii ale palatului, care fuseseră afectate în timpul unui bombardament agresiv din timpul războiului.

Castelul se înălța semeț în mijlocul curții vaste, acoperite de un văl de praf, survenit de pe urma activității soldaților. Clădirea mare, de cinci etaje, cu trei turnuri mărețe – ce parcă străpungeau cerul cu acoperișurile lor conice, aurii – fusese cruțată de atacuri. Inamicii se pare că doreau să cucerească un castel întreg, nu ruinat de propriile lor proiectile. Palatul alb-gălbui era decorat simplu, cu elemente unduioase, de culoare maroniu-deschis. În jurul său, se întindeau, radial, grădini modest îngrijite, pline cu arbuști, copaci înalți, garduri vii și tufe de trandafiri de diverse culori, ce-i confereau o tentă romantică.

Selunia admiră, cu gura ușor întredeschisă, noua ei casă. I se părea mult, mult mai mare decât Cetatea Albă, însă mai puțin aspectuoasă și chiar mai puțin primitoare. Părea doar o oază de odihnă pentru armată, nicidecum un palat impresionant care să reprezinte familia regală.

Mașina se oprește brusc. Selunia se dezlipește de geam și se întoarce spre general, așteptând indicații.

- O să mă aștepți aici, îi spune el, calm. Poți să ieși, însă te rog să nu te depărtezi prea mult de mașină. Imediat ce o să rezolv o mică discuție în palat, am să vin să te iau.
- Bine, încuviințează ea, ascunzându-și emoțiile.

Generalul părăsește mașina, cercetează puțin împrejurimile, apoi merge hotărât spre palat. „O să vorbesc mai întâi cu prințul.” își zice el în gând. „De la el o să pot primi aprobare cel mai ușor. Am să mă gândesc mai încolo ce-o să le zic regelui și reginei...”

Selunia iese și ea afară, la câteva secunde după el. Se învârte o dată în loc, privind cu atenție în jur. Era o vreme frumoasă, un soare blând pe un cer senin, acompaniat de o adiere lină de vânt ce împrăștia domol praful și mirosul de construcții. Selunia oftează ușor: „Cred că o să duc dorul parfumului de zambile și regina-nopții ale Cetății Albe. Oare părinții mei au habar de stadiul actual al palatului? Oare de ce au insistat ei atâta ca eu să ajung aici?”

Soris iese din biroul tatălui său. Închide ușa în urma sa, apoi se uită dezorientat, în stânga și în dreapta, pe coridorul spațios pe care tocmai păşise. Totul arăta ca acum cinci ani, înainte de începerea marilor lupte: același covor lung, galben-auriu, străbătut de dungi maronii, cu figuri geometrice verzi-albăstrii, aceiași pereți inerți și reci de piatră – împodobiți ici, colo, cu câte un tablou ilustrând fie un peisaj, fie figura unui strămoș de seamă al familiei regale sau al armatei – și aceleași arcade din marmură greoaie, decorativă, ce sprijineau mărețul tavan. Numai oamenii se schimbaseră.

Soris pornește încet spre dreapta, nehotărât încă unde să meargă, însă dornic să se depărteze cât mai repede de tatăl său, de locul unde prezența sa nu era dorită. „Orice-ar fi, mi-e foarte greu să mă obișnuiesc cu atitudinea lui. Îmi dă bătăi de cap cum, atât el, cât și mama, pot să se schimbe așa de radical. Îmi aduc aminte cum tata mă bătea părintește pe umăr, mă încuraja și mă lăuda după fiecare bătălie, iar când ne întorceam la palat, mama mă aștepta cu brațele deschise... Se bucura foarte tare să mă vadă că trăiesc, că am scăpat teafăr din lupte... că sunt bine. Acum, parcă nu mai am nicio importanță...” (Un gând fugitiv, răutăcios, îi traversează mintea.) „Eh, haide, recunoaște că nu era bucurie dată de dragostea ei maternă. Când plecai la luptă, nu mai știi că-ți zicea să te întorci viu, fiindcă ea nu mai are chef să facă un alt copil? Haha! Naivule...” Soris se scutură ușor, deranjat de această amintire. „Eh... zicea și ea, așa, în glumă...” se consolează el cu amărăciune, oprindu-se în loc la prima intersecție de coridoare.

Își pune mâinile în șold, cu un oftat înfundat. Se simțea tare obosit în interior. Parcă toate puterile lui i se epuizaseră odată cu terminarea războiului. Își vedea viața ca pe un șir infinit de datorii și responsabilități față de palat și de întregul regat. Știa că acum nu era momentul cel mai potrivit pentru a da dovadă de slăbiciune; de fapt, niciodată nu era. Și totuși acum se vedea cel mai mult năpădit de frică și descurajare. Conform tradiției, el atinsese deja vârsta maturității depline și putea deveni rege, însă acest lucru nu-i făcea o plăcere prea mare. Pentru el, mai multă putere însemna mai multe poveri și griji. Nu-i putea înțelege pe cei care doreau să pună mâna pe tron cu atâta ardoare.

A fi conducătorul regatului însemna a fi un om dedicat cu totul bunăstării oamenilor, privat de orice formă de distracție și limitat în gândire de tradițiile și legile palatului – cel puțin, așa credea el. Deja i se păreau copleșitoare problemele ce apăruseră, încă din război, în regat: sărăcirea anumitor sate, un număr mare de jafuri locale, slăbirea sistemului de apărare, nemulțumirea oamenilor față de conducere, presiunea Palatului Central; și parcă toate acestea nu erau îndeajuns, apăruseră și deficiențe în organizarea și disciplina internă a palatului. Soris se simțea sufocat de acestea, de presiunea privirilor celor din jurul său, de așteptările pe care ei le aveau de la el, de îndatoririle sale de care nu putea uita nici măcar acum, când se afla în concediu medical.

Își ridică ochii spre tavan. Cercetează cu atenție pietroaiele colțuroase din marmură, pe care le admira când era copil. Acum nu-l mai fascinau deloc. Parcă erau o reprezentare abstractă a tuturor grijilor sale și fuseseră plasate acolo sus, ca să-l poată strivi bine atunci când vor cădea. Soris își scutură ușor capul, realizând că mintea lui deviase exagerat într-o viziune pesimistă. Râde în sine, de el însuși, apoi își zice: „Cred că ar fi mai bine să merg să vorbesc cu generalu' Waltario. S-ar putea s-o iau razna dacă mai stau mult singur, pe coridorul ăsta.”

În doar câteva minute, el ajunge, alergând, la atelierul generalului. Intră în încăperea întunecoasă și dezordonată. Generalul era pasionat de arme, de conceperea și dezvoltarea unora noi, precum și de sisteme inovative de supraveghere și protecție. De aceea, el nu avea birou, ci atelier. Aici el depozitase tot felul de arme vechi și noi, fie preluate de la inamicii capturați, fie inventate de el sau de alți meșteri ca el. În centrul camerei avea două mese mari, pe care stăteau îngrămădite suluri mari de hârtie – planuri și proiecte de arme sau mape ale regatului. Aici era totodată și locul unde se întocmeau planurile de luptă.

Aproape de peretele din stânga, se afla o canapea modestă, de culoare maronie, pe care generalul se odihnea uneori. Lui Soris îi plăcea tare mult această canapea. Obișnuia, în timpul discuțiilor cu generalul, să se întindă pe aceasta și să admire toate obiectele, aparent năstrușnice, din diverse materiale metalice, agățate de pereți.

Văzând că Waltario nu era înăuntru, prințul se tolănește cu bucurie pe canapeaua sa favorită, care, în orice condiție ar fi fost, i se părea mult mai comodă decât patul din camera sa personală. În săritura sa neglijentă, își lovește umărul drept, care încă nu se vindecase complet de o rană căpătată în ultimele lupte. Se vaită puțin, mustrându-se singur pentru imprudență, apoi se întinde cu grijă, afundându-și capul într-o mică pernă. Curând liniștea încăperii i se așază și în suflet. Începe să privească pe rând fiecare obiect din cameră, în căutarea unuia nou și, încetul cu încetul, somnul îi îngreunează pleoapele. Știa că aici poate să doarmă fără griji, deoarece generalul era, pentru el, un fel de al doilea părinte – cu care se înțelegea mai bine decât cu regele. De aceea, în preajma sa, își permitea să vorbească și să se manifeste fără nicio restricție. Waltario era un om loial familiei regale; nu ar fi dezvăluit niciodată ceva nimănui.

Tocmai când era să aţipească, uşa atelierului se deschide brusc, făcându-l să tresară uşor. Paşi hotărâţi, acompaniaţi de un zăngănit metalic, se aud intrând. Soris pune capul la loc, relaxat. Era Waltario.

- Sper că nu te deranjez, generale, spune prințul așezându-și mâinile sub cap. Fac ce fac și mereu ajung la concluzia că aici e cel mai relaxant.
- Absolut nicio problemă, Alteță. Puteți veni oricând doriți. Promit că nu voi lăsa pe nimeni să

vă deranjeze, îi spune el respectuos.

Soris îl privește lung, apoi începe să râdă împreună cu Waltario. Acest mod oficial de a vorbi cu el era mai mult o glumă atunci când nimeni străin nu era de față. Soris nu era maniac după formalități și de aceea, oricărui cunoscut om de încredere îi permitea să-i vorbească fără onoruri.

– Ah, ce bine îmi pare că mă pot baza pe tine, generale, spune Soris binedispus de apariția sa. Aseară am avut iarăși un coșmar... de fapt, mai spre dimineață – că m-am trezit cam târziu. Și totuși, chiar așa, dormind mai mult, mă simt chiaun de parcă n-am dormit deloc! Sau poate că n-am dormit de fapt, chiar așa de mult... Până pe la trei-patru noaptea n-am reușit să adorm...

Generalul îl ascultă în timp ce se apropie de una din mese și începe să ordoneze meticulos sulurile de hârtie. Soris avea acest obicei de a-i destăinui lui toate activitățile de pe parcursul zilei, ori de câte ori se întâlnea cu el. Pe Waltario nu-l deranja acest lucru. Ținea la prinț ca la propriul său copil. Avea foarte multă compasiune față de el, mai ales acum când îl știa chinuit de traumele din război.

– Știi, sunt treaz numai de câteva ore și deja sunt frânt de oboseală, de parcă ar fi trecut o zi întreagă! Ah... de unde aveam oare atâta energie când eram mic...

– Ai fost la medic azi? îl întreabă Waltario trăgând de mânerul unui sertar.

– Aa, da... am fost. Mi-a schimbat din nou bandajele. A zis că progresez bine, însă trebuie să am grijă în continuare. Știi cum e el, plictisitor ca întotdeauna, spune prințul închizându-și ochii sub greutatea pleoapelor somnolente.

Soris continuă să-i povestească restul evenimentelor văzute și trăite în palat, într-un ritm descendent, controlat de puterea somnului. Generalul nu acordă prea multă atenție povestirii lui monotone, ci se concentrează asupra modului în care să aducă vorba de Selunia. Nu-i plăcea să mintă, cu atât mai puțin pe familia regală. I se părea că oricât de bun era motivul, a-i minți sau a ascunde ceva era un act de neiertat, condamnabil. De aceea căpăta o dificultate de exprimare. În orice făcea, dacă nu era el sigur că este bine, avea tendința de a se bâlbâi, de a nu-și găsi prea ușor cuvintele.

Într-un final, trage aer în piept și zice, chinuindu-se să pară liniștit:

– Acum... vă rog, Alteță... ăă, adică, Soris... Știu că acesta nu este momentul cel mai propice pentru a cere o favoare... dar e... e o promisiune veche, ăă, adică...

– Zi ce este, generale. Nu-i nevoie să-mi dai explicații, spune prințul moleșit de-a binelea, întorcându-se pe o parte.

Generalul prinde un pic de curaj.

– Este vorba de fetița mea...

– Ai o fetiță, generale? îl întreabă Soris uimit, nesinchisindu-se însă să deschidă decât un singur ochi.

„Eh, ce mă mir atâta... E normal. Doar a fost căsătorit și el...” își justifică el în gând, închizând la loc ochiul și relaxându-se. Adaugă într-o doară:

– Nu știam...

Acel ochi uimit fusese suficient să-i taie suflarea generalului. El tresare în sinea sa, acolo unde era o mare bătălie între ceea ce era moral pentru el și ceea ce trebuia să facă.

– Ăăă... Păi... Da. Cam așa ceva... În fine, ce voiam să te rog e, dacă se poate, să o aduc aici, în palat, să locuiască cu mine, pentru că...

– Sigur că da, nici nu se pune problema, spune Soris sacadat, în ultimele sale clipe de rezistență în calea ațipirii. Câți ani are? întreabă el din politețe automată.

Generalul tresare din nou. Nu-i știa vârsta exactă. Nu ținuse cont de astfel de detalii despre ea, el – omul cu atâtea alte griji pe cap. Stresat, începe să calculeze aparte, în șoaptă:

– Acum opt ani, când am fost...

Soris, în toată amorțeala lui, îl aude. Zice adormind:

– Aha... opt ani deci... Să-ți trăiască... Poți s-o aduci... nu-i nicio pro...

Generalul se întoarce spre el, cu inima trepidându-i în piept. Soris dormea cu gura deschisă deja. O clipă mai târziu, o mână-i alunecă jos de pe canapea. Waltario răsuflă puțin ușurat: „Văd că a fost mai simplu decât mă așteptam.” Se apropie de prinț. Îl privește cu conștiința încărcată. Știa că un acord primit în astfel de condiții nu era tocmai cert, însă el îl ia la modul serios. „Un acord este un acord... Sper să mă ierți că te-am mințit...” Îi ridică mâna de pe podea și i-o așază cu grijă pe lângă corp. Îl învelește cu o pătură – ce o ținea printr-un dulap din apropiere – respiră o dată adânc, ca și cum ar fi depășit un mare obstacol, apoi părăsește atelierul și merge spre Selunia pentru a-i da „vestea cea bună”.

*

Selunia se plimbase o vreme în jurul mașinii de transport, analizând bine curtea palatului, de la pavajul de piatră de culoarea nisipului, până la turnurile strălucitoare de sus. Se vâră la loc, înăuntru, de teamă să nu fie luată la întrebări de vreun străin. Toată lumea de acolo era preocupată

cu ceva. Ar fi putut atrage atenția asupra ei plimbându-se așa, liniștită prin curte, iar aceasta, cu siguranță, nu era ceea ce-și dorea acum, când era doar mascată ca soldat.

La câtva timp, îl vede pe general ieșind din palat. Abia coboară seria de trepte din fața clădirii, că e și întâmpinat de doi ofițeri. Părea că aveau ceva urgent de discutat cu el. După o discuție relativ scurtă, cei doi pleacă alergând, iar generalul vine spre mașină în grabă.

Selunia, bănuind că ceva se întâmplase, iese în întâmpinarea lui.

– Ce este? îl întreabă ea.

– A, nu, nu te îngrijora. E vorba de o defecțiune la sistemul de supraveghere externă, spune el cu un ton calm, deși se vedea că era frământat de cele auzite mai devreme.

– Pot să te ajut cu ceva? insistă ea fără speranță.

– Nu, nu, tu stai liniștită. Hai cu mine să-ți iei bagajele și să te muți în camera pregătită de mine pentru tine. Am obținut acordul lui Soris, deci poți veni înăuntru fără nicio problemă.

Selunia îl urmează veselă gândindu-se că numele ei fusese menționat înaintea prințului, care poate că i-a trezit ceva amintiri acestuia.

Peste un sfert de oră, Selunia, ajutată de general, își așază bagajele într-o cameră mică de la parterul palatului. Era o încăpere simplă, cu podea din lemn masiv, pereți albi, mobilă puțină, strict utilitară: un pat de o persoană, un șifonier, un birou, două scaune și o noptieră. După mirosul închis, se putea deduce că, în ultima vreme, nu fusese locuită de nimeni.

– În camera alăturată ai o baie personală, îi spune Waltario indicându-i o ușă pe peretele din stânga. Acum eu trebuie să plec. Fă-te comodă aici și, te rog, nu ieși până nu vin eu. Ai înțeles?

– Da, sigur, răspunde ea repede, observându-l că era foarte grăbit și cu mintea concentrată în altă parte.

Generalul părăsește camera într-o clipă. Selunia oftează. „Sper să nu întârzie prea mult... Nu aș vrea să stau toată ziua numai în camera asta, când e destul de vizitat în palat.” Își dă casca jos de pe cap și se pune pe cotrobăit prin bagaje.

*

Soris se trezește brusc din somn. „Ah, oare cât am dormit?” Se ridică îngrijorat de pe canapea. Ceasul de pe perete indica aproape ora trei după-amiaza. „Pfff, hai că n-am dormit prea mult.” Răsuflă ușurat netezindu-și cu grijă costumul. Își trece de câteva ori mâna prin păr, apoi părăsește energic atelierul.

Capitolul 5

Timpul se scurge repede, trecând ziua în asfințit. Selunia, plictisită, stătea întinsă pe spate, pe noul ei pat. I se dusese aproape tot entuziasmul cu care venise aici. Generalul o mai vizitase fugitiv o dată, cu aproape două ore în urmă, pentru a-i aduce un pachet cu mâncare și a-i spune din nou că revine mai târziu. „Parcă am intrat la închisoare... Grozav....” gândește ea redeschizând o carte luată de la Cetatea Albă. „Sper să nu mă țină așa și zilele următoare. Îl înțeleg pe general că eu nu sunt o prioritate pentru el aici, însă sper să mă înțeleagă și el pe mine când o să ies din camera asta și o să-l întâmpin pe Soris, fără medierea lui. Prefer să lucrez fără niciun rang la Cetatea Albă decât să stau aici de pomană...”

Se face noapte. Toți lucrătorii se retrag treptat către locurile lor. Patrula de noapte începe să își facă rondul, alene în jurul palatului și în întreaga curte, în timp ce restul slujitorilor termină ultimele lor activități zilnice. Soris își încheie treburile de birou aranjând un teanc de dosare pe care, apoi, îl așază într-un dulap. Întreaga populație se liniștise după munca din timpul zilei. Numai Waltario cu un grup de soldați nu se întorseseră la posturile lor din palat, iar Selunia numai de liniște nu voia să audă acum. Ușor nervoasă, deja exersa crearea unor globuri de energie cu mănușile ei speciale. „Trebuie să-mi mențin dexteritatea...” Se concentrează asupra energiei aurii, transparente, ce se învârtea ritmic între palmele ei. „Ziua de azi e ca și pierdută...”

Undeva, într-o margine laterală din grădina palatului, aproape de zidul împrejmuitor, o ceată de suflete înfocate stătea ascunsă printre tufele dese de gard viu. Vittria, împreună cu camarazii ei barbari, urmărea cu interes toată mișcarea molcomă din curte. Leido își completase echipamentul cu o armură metalică ghimpată, pe brațele sale masive și cu o platoșă cu insignă mare, ilustrând un cap de leu – ce consemna o distincție înaltă între toți ceilalți membri. Zice cu mulțumire:

- V-am zis eu că sunt tare nepregătiți. După încheierea oficială a războiului, de acum două săptămâni, ei chiar nu se așteaptă să mai fie atacați. Acum că generalul lor e plecat, uite-i că nici să patruleze bine curtea nu fac. Ce bine-mi pare că am profitat de stricăciunea aia din sistemu' lor de supraveghere nordică. N-a trebuit decât să agravăm un pic defecțiunea din turn, făcând-o să pară accidentală și gata, am scăpat de Waltario din palat! Hehe, ce crede, că numai el e deștept?

- Domnule Leido, remarc că vă displace domnu' general Waltario, spune Vittria provocator, zâmbind șireată. Sper că nu vi-e teamă de el.

- Teamă?! tresare indignat Leido. Heh! Ce vorbești? Waltario ăla e un nimeni. L-aș putea doborî dintr-o lovitură. Fii pe pace, Vittria. Abia aștept să-i iau eu poziția, după ce cucerim

castelul ăsta.

– Vrei să fii general? întreabă ea ca surprinsă.

– Păi deja sunt, dacă stau să mă gândesc mai bine. Cine i-a antrenat pe nătărăii ăștia să lupte bine? întreabă el retoric, punându-și mândru mâinile în șold.

Toți ceilalți se uită la el aprobator. Încă din mica lor organizație se ierarhizaseră după competențe. Bardan, unchiul Vittriei, era stăpânul suprem, inițiatorul grupării. Fiul său, Fulgerus – plecat împreună cu tatăl său – era mâna sa dreaptă, iar maestrul Leido, generalul, care avea grijă să-i pregătească de luptă pe ceilalți membri – soldații lor. Vittria ocupa o poziție importantă între ei, datorită puterilor ei magice. Nu avea un anumit titlu, majoritatea mulțumindu-se s-o descrie ca fiind „vrăjitoarea" cetei lor.

Vittria înaintează lin prin gardul viu, mai aproape de palat. Privește cu o atenție de vultur în împrejurimi. Deodată, exclamă exaltată:

– Ah! Uite-l pe prinț! E acolo sus, pe terasă! Ah, ce-mi bate inima!

Leido, enervat mereu de această admirație „prostească" a Vittriei pentru Soris, vine lângă ea și-i șoptește răstit:

– Lasă astea! Ești pregătită să faci vraja sau nu?

– Da, normal că sunt, îi răspunde ea, privindu-l cu coada ochiului, deranjată de intervenția lui inoportună. Dar voi ați plasat pietrele „Xin" așa cum v-am zis?

– Da. Pe toate patru le-am pus. Câte una în fiecare punct cardinal din jurul curții. Hai! Ce mai stai?

Vittria se întoarce spre el iritată.

– Dar voi ce mai așteptați? Eu trebuie să ajung colo sus, pe terasă, ca să pot face vraja!

Leido o privește neîncrezător. Oare nu căuta, de fapt, un motiv să se apropie de prinț? Ea adaugă înțepată:

– Ce te uiți așa la mine? Trebuie să stau cât se poate de central între pietrele alea. Ajută-mă să mă strecor pân' acolo. Fii pe față să le distragi atenția soldaților.

– Hmmm, bine, spune Leido apăsat, gândind repede un plan.

Își mângâie puțin gâtul gros, apoi zice:

– La cum sunt ăștia de liniștiți în seara asta, eu zic că tu poți încerca să te furișezi până acolo. Noi o să stăm de gardă: cum te observă careva, noi o să-l și plesnim. Ghinionul lor dacă te

observă... Uite! Pregătește-te să mergi acum! După ce trec ăia patru, ai câteva secunde la dispoziție să alergi până la grădina aia, din fața terasei, și să te ascunzi după un copac. De acolo te descurci singură. Până la terasă n-o să mai fie mult. Dar cum ajungi, să te pui pe treabă, ai înțeles? Să nu pierzi vremea...

– Da, da, bineînțeles, îi taie ea repede vorba.

Zâmbește șiret, apoi se pregătește să țâșnească din loc.

Sus, pe terasa slab iluminată, Soris se urcase pe balustradă. Stătea drept, cu picioarele puțin depărtate și cu brațele lăsate lejer pe lângă corp. Privea cu fascinație spectacolul sclipitor oferit de multitudinea de stele ce încărca cerul negru. Aerul răcoros trecea, în adieri line, pe lângă el, calmându-i sufletul zbuciumat atât de evenimentele zilei, cât și de amintirile grele din ultimii cinci ani. Îi plăcea acum, mai mult decât ziua, să stea așa, cu ochii pironiți spre cer, să se destindă, să se desprindă de identitatea sa, să simtă cum parcă începe să leviteze și să se apropie, încetul cu încetul, de acele lumini încântătoare. Mintea sa era departe de lumea terestră.

Un foșnet pronunțat al frunzelor din copacii parcului, îl trezește din reverie. Privește brusc în jos, înspre grădină. Cu această mișcare spontană, el se dezechilibrează puțin. De teamă să nu cadă, se dă jos, repede. „Oo, cred că am amețit un pic stând așa prea mult timp. Era cât pe ce să pic. Ar trebui să am mai multă grijă. Dar ce-a fost foșnetul acela?” Se apleacă proeminent în față, sprijinindu-se în mâini, spre a cerceta parcul. Evident, Vittria fusese cea care provocase acel zgomot: o săritură bruscă, imperfectă, făcută în grabă peste gardul viu de carpen, ce înconjura grădina. Ascunsă după un pom acum, știa prea bine că-i atrăsese atenția lui Soris. Era stresată. Înjurând în gând, îi vine ideea să facă un val de aer cu sceptrul ei, care să producă un zgomot similar, în speranța că așa-l va păcăli pe prinț să creadă că a fost doar vântul.

Soris era însă destul de liniștit. Nu bănuia nimic, niciun fel de atac; doar vigilența sa, devenită instinctuală după atâtea lupte, îl făcuse să fie atent în acea direcție. Vântul creat de Vittria trece, iar, după câteva clipe, el concluzionează simplu: „O fi fost vreo pisică.” Și se sprijină într-un cot, pe balustradă, cu mâna sub bărbie, reluându-și contemplarea naturii și ascultând cântecul constant al greierilor.

Vittria îl privea de jos, cu sufletul la gură. Printre ramurile copacului sub care stătea, observă că prințul își luase atenția dinspre parc. Răsuflă ușurată, apoi își face drum prin desișul de flori și arbuști căutând să se apropie de corpul de clădire deasupra căruia stătea terasa. Umblă meticuloasă, cu grijă sporită, ca să nu strice „surpriza” în vreun fel. Ea vedea, în toată această treabă, o oportunitate venită din ceruri ca ea să-l întâlnească pe Soris – băiatul ei din povești. Nu era atât de interesată de misiune, cât era de această întâlnire „în sfârșit, față-n față”. De mai bine de doi ani, ea

urmărise cu interes tot ceea ce el făcea în afara palatului. Numai atât putuse să vadă prin ochiul magic, restul, ceea ce se petrecea în interiorul clădirii, rămăsese un mister pentru ea.

Își dorea foarte mult să-l cunoască, să-i cucerească inima cu farmecele ei feminine, să fie iubitul ei. Era maniacă după el, atât pentru că-l văzuse cât de loial se ținuse față de logodna lui, cât și pentru că ea, în ultima vreme, nu mai avusese parte de vreo relație amoroasă. De când acceptase să-l ajute pe unchiul ei, Bardan, idilele ei se împuținaseră considerabil. Își amintea cu plăcere iubirile scurte, dar pasionale, pe care le trăise în satul ei natal, însă dorul de noi experiențe devenise tot mai mare. Trebuia cu orice preț să-l aibă pe Soris în palmaresul ei. Mai cunoscuse ea tineri înstăriți, nobili, însă niciodată un prinț. O fascina gândul de a fi cu el, fie și numai pentru câteva secunde. Pe cât de mult își dorea să-l atragă cu frumusețea ei, să-l facă s-o dorească, pe atât de puțin îi păsa de viața lui. Știa că, odată cucerit palatul, Soris urma să fie omorât, însă aceasta nu o deranja în vreun fel, cât timp ea își atingea scopul: o scurtă poveste de dragoste pătimașă cu prințul Regatului Arid.

Dimpotrivă, uciderea lui ulterioară, i se părea că aduce un strop de dramatism picant pentru finalul idilei lor. Oamenii din gruparea ei, care o admirau în secret, nu-i puteau înțelege toate aceste gânduri nebunești. Ei știau un singur lucru: ea îl place pe prinț – încă un motiv să-i dorească moartea lui Soris.

Vittria se oprește în loc, lipindu-se cu spatele de un perete lateral al corpului de clădire ce susținea terasa. Dacă reușea să se urce, din această parte, ar fi ajuns, la o anumită distanță, în spatele lui Soris și apoi l-ar fi putut lua prin surprindere. Nu mai stă pe gânduri. Se întoarce cu fața spre perete, își înalță toiagul magic, rostește câteva cuvinte secrete în gând, apoi, ridicând mândră privirea în sus, urcă levitând până pe terasă. Aterizează silențios, aproape imperceptibil. Se lasă repede pe vine, de teamă să n-o observe cineva. Cu siguranță ar fi putut atrage atenția vreunui soldat, la cât de viu colorată era îmbrăcată. Patrula palatului trece însă căscând nepăsătoare, urmându-și traseul fără să privească o clipă în sus. „Perfect!” își zice ea mulțumită, ațintindu-și ochii în ceafa lui Soris.

În loc să cugete cum să-l doboare repede, ea plănuia cum să-l surprindă mai mult, ca să facă prima lor întâlnire cât mai palpitantă. Voia să ajungă lângă el, umăr lângă umăr, fără ca el să o perceapă de dinainte. Știa că el are simțurile ascuțite. Dar nu, ea trebuia neapărat să-i lase o impresie puternică, de neuitat, așa că face din nou uz de levitație spre a se deplasa spre prinț. Era conștientă că orice acțiune de tip magic îi consumă din energie, însă nu-i păsa că riscă succesul misiunii, că face ceva condamnabil de către toată gruparea ei; Bardan ar fi putut s-o pedepsească sever chiar, însă ea nu voia decât să trăiască clipa.

Soris savura cu ochii închiși, în dulcea lui melancolie, prospețimea nopții și cântecul

greierilor, nebănuind că cineva se apropia de el amenințător. „Al meu ești!” gândește Vittria, cu ochi sclipitori ca ai unui lup flămând. Soris deschide ochii brusc, imediat ce ea atinge pământul, la un pas în spatele lui. Dă să se răsucească în loc, însă, cu un salt scurt, Vittria se înghiontește în umărul lui și-i cuprinde chipul cu o mână, spre a-i conduce privirea spre a ei. Soris tresare speriat înapoi, alungându-i mâna. Strigă:

– Hei, ia mâna! Cine ești?

Planul Vittriei fu un succes: Soris fusese foarte surprins de apariția ei. O privește zăpăcit timp de trei secunde, încercând să înțeleagă ce-i cu această ființă bizară, apărută din neant lângă el.

– Bună seara, Alteță! zice ea cu un ton ironic.

Se bucura să-l vadă pe prinț cum o privește uluit, precum un prădător care-și vede prada tremurând de frică. Se simțea stăpână pe situație. Își sprijină greutatea pe un picior, luând o poziție care să-i accentueze cel mai bine formele rotunde. Apoi, aruncându-i cele mai seducătoare priviri și zâmbete exersate de-o viață, îi spune:

– Soris, îmi pare așa de bine să te cunosc în persoană. Dac-ai ști de cât timp te urmăresc și visez la tine...

Soris, deși încă nu-și putea justifica apariția ei imperceptibilă, își revine din năuceală. Se încruntă ușor la ea. Luând o postură de apărare, ca în fața unui dușman feroce, o întreabă cu voce eroică:

– Ce-i cu tine aici? Te-a trimis cumva tata să mă seduci? Eu nu sunt ca el. Îți spun de pe acum: n-ai nicio șansă, așa că renunță!

Vittria pufnește în râs, tare. Soris își menține garda sus: „Nu-l înțeleg pe tata de ce trimite mereu tot felul de femei după mine. I-am spus de atâtea ori că nu-s obsedat după așa ceva, însă văd că el tot insistă. Încearcă să mă facă să devin ca el. Dar eu nu voi face asta niciodată! Am promis că nu mă voi abate, sub nicio formă, de la logodnă și că voi distruge proasta reputație de soți înșelători – purtată de neamul meu de atâtea generații la rând. Nicio femeie decentă nu merită să ducă o căsnicie dificilă ca a mamei. Și oricum, ce-i cu tipa asta ciudată? Ai zice că lucrează la circ după cum e îmbrăcată. Cine știe ce truc a folosit de a venit așa, pe furiș. Ce idei năstrușnice mai are și tata...”

Vittria se potolește din râs, revenind la un zâmbet ghiduș.

– Vai, observ că ești glumeț, zice ea sorbindu-l din priviri. Îmi place asta la tine, hihihi! Dă-mi voie să mă prezint: Vittria mă numesc. Ține bine minte numele meu. În viitorul apropiat o să devenim tare cunoscuți...

Soris se uită la ea, cu suspiciune. Își detensionează pumnii încleștați. Până la urmă, de ce ar fi acordat el atâta atenție unei curtezane, când putea pur și simplu să părăsească terasa? Revine la o poziție normală și-i spune scurt:

– Nu am niciun interes să te cunosc. Caută pe altcineva!

Și spre marea uimire a Vittriei, Soris dă să plece indiferent. Chiar în acel moment însă, un foșnet puternic se aude în parc. Soris abia acum începe să bănuiască un atac secret. Vittria ghicește că zgomotul era al bărbaților din gruparea ei – bardanii. În doar câteva minute urmau să urce și ei sus, s-o verifice dacă respectă planul. „Ah! Nu puteau să mai aștepte și ei un pic?”gândește ea supărată, trezindu-se la realitate.

Lasă de o parte rolul de tânără îndrăgostită și îl preia pe cel de vrăjitoare întunecată. Se dă câțiva pași înapoi. Își înalță hotărâtă toiagul în aer, făcând globul de cristal din vârf să se aprindă. Soris se uită la ea nedumerit: „Ce vrea să facă acum? Să scoată un iepure sau un porumbel din neant? Ceva e în neregulă de încearcă atât de mult să-mi distragă atenția.” Se apleacă să cerceteze parcul de jos. Observă cu groază cum o ceată de oameni, cu aspect nefiresc pentru continentul său, mișunau prin frunziș. În zadar încercau ei să-și ascundă corpurile grotești și butucănoase pe sub copaci. „Suntem atacați!” își zice el intrând în stare de alertă. Ar fi vrut să-și strige soldații, însă niciunul nu trecea acum prin zonă. Iar el era total nepregătit – nicio armă, scut sau instrument de alarmă. Trebuia să acționeze rapid, să-i alerteze cumva pe cei din palat, înainte ca intrușii să avanseze prea mult.

Se răsucește brusc în loc. O lumină puternică îl orbește temporar, făcându-l să se dea mulți pași înapoi, în timp ce, cu un braț, își acoperă ochii. „Ce naiba?” înjură el în gând, obișnuindu-se treptat cu fluxul luminos. Încearcă să descifreze ce se întâmplă. Rămâne mut de uimire și frică. Fata pe care el o credea o simplă acrobată cu atitudine ușuratică, levita acum în aer, la un metru de podea, înconjurată de o aură roșiatică ce juca, în formă și în lumini, asemenea unei văpăi uriașe. Toiagul, pe care îl ținea în mână, era traversat intermitent de scurte dâre, sclipitoare ca un fulger. Un vânt puternic începe să se adune în jurul ei formând un vârtej mare. Pe chipul ei se întrezăreau vine negre ce i se răspândeau gradual pe gât, pe piept și pe mâini. Până și ochii îi fuseseră acoperiți cu astfel de vine, făcându-i să pară întunecați cu totul. Devenise o altă ființă, una malefică, demonică, gata să distrugă pe oricine și orice.

Soris încremenește de frică. Se uită la ea gură-cască, fără a mai putea gândi nimic pentru câteva secunde. De-a lungul anilor tumultuoși, el se învățase să facă față situațiilor neprevăzute, însă aceasta era o situație inimaginabilă, ce depășea rațiunea umană. Nimeni din regat sau de pe întreg continentul, n-ar fi putut concepe să mărturisească așa ceva în realitate. Mintea sa pur și

simplu îi paralizează. Începe să respire trepidat. Bătăile inimii i se accelerează într-un ritm nebun, pe care el însă nu-l poate conștientiza. Doar tremurul ușor al membrelor sale îl face să se trezească din teribila amorțeală. „Oare am din nou un coșmar?” reușește el să se întrebe, înghițind cu greu în sec. I se uscase gura de teamă. „Trebuie să fug!” realizează el în clipa următoare, dând să plece.

Abia reușește să se urnească din loc cu pași încurcați, că și aude un pocnet puternic, ca de tunet. În acel moment globul Vittriei tocmai eliberează o undă mare, roșiatică, expansivă, care trece prin aer, prin el, prin clădire și se răspândește în toată curtea. După aceasta, o serie de alte astfel de unde continuă să apară urmând același traseu. Cântecul greierilor și zgomotul oricărei alte vietăți se opresc pe dată. Soris simte cum picioarele i se îngreunează considerabil, de parcă cineva i le-ar fi înfășurat cu lanțuri groase de fier. Încearcă din răsputeri să mai facă un pas, însă greutatea invizibilă i se urcă și pe brațe făcându-l să se dezechilibreze și să pice într-o parte. Se izbește cu putere de pământ cu umărul nevindecat. Icnește de durere, strângându-și ochii, apoi se răsucește, cu trudă, pe spate. Dar suferința lui nu se sfârșește aici. Încetul cu încetul, greutatea i se adună și pe piept, făcându-i respirația dificilă. Inexplicabil, ceva îi apăsa toracele, împiedicându-l să mai respire. Înfiorat, deschide gura vrând să tragă mai mult aer, însă parcă și aerul se schimbase, devenise sufocant. În curând, vederea i se încețoșează odată cu cunoștința.

„Oare... oare am să mor?” se întreabă el răsuflând adânc. „Nu... nu... probabil că e doar un alt coșmar... Trebuie să scap... Trebuie... să apăr... regatul...”, fu ultimul său gând, cu care intră în stare de inconștiență. Își lasă pleoapele obosite să-i acopere ochii. Renunță să se mai opună. Corpul i se destinde complet.

Vittria se învârtește o dată în aer, aura misterioasă, roșiatică, urmându-i mișcarea. Un val de curent negru îi parcurge tot trupul, de sus până jos și invers, strângându-se, apoi, în marele glob de cristal. Emite o ultimă undă, de data aceasta neagră. Aceasta se răsfrânge, ca un foc de artificii, în câteva clipe, peste întreaga curte a palatului. Pică, formând o cupolă, ca o ploaie deasă de particule fine, care dispare imediat ce atinge pământul. Vraja se încheie aici.

Toată aura magică din jurul Vittriei se retrage în toiag. Vârtejul de vânt se spulberă spontan. Globul de cristal se stinge încet. Vittria aterizează ușor pe podeaua de piatră șlefuită a terasei. Privește în jur mulțumită. Întreg locul fusese redus la tăcere deplină. Niciun soldat nu mai mișca, niciun greier sau altă gâză nu se mai auzea, toată lumea parcă intrase într-un somn adânc, ca moartă. Numai bardanii continuau să mișune prin parc, o parte pregătindu-se să urce cu funii pe terasă, iar cealaltă parte îndreptându-se, în fugă, spre intrarea în palat. Nimic nu le mai stătea acum în cale. Peste tot pe unde călcau, soldații, slujitorii, castelanii, toți oamenii palatului stăteau întinși pe jos, ca secerați de o forță invizibilă, de o molimă necruțătoare. Curtea regală fusese cucerită fără niciun efort din partea bardanilor care alergau acum voioși pe treptele de la intrare. Pașii lor răsunau în

liniștea mortuară, ca într-o peșteră.

Vittria, slăbită de puteri, în urma vrăjii laborioase, însă totodată plină de satisfacție, se întoarce spre trofeul ei: Soris. Se uită la el compătimitor: „Bietul de el! A avut mai mult de suferit dacă a stat așa de aproape de mine. Ceilalți cred că au picat blană imediat. Dar las' c-a meritat...” Se repede asupra lui. Se așază în genunchi, lângă el și-și întinde mâinile peste umerii lui, ca un păianjen ce-și înconjoară prada. Acum era al ei. Îi mângâie lin chipul ca și cum s-ar fi asigurat că e real, nu doar o altă imagine proiectată pe ecranul magic. Atingerea pielii moi și calde a feței lui o face să-și arcuiască buzele într-un zâmbet senzual.

Soris, tânărul prinț pe care-l venera în imaginația ei ca pe un exemplar rar de frumusețe masculină, se afla, în carne și oase, în posesia ei. Îi analizează în detaliu, fiecare trăsătură a feței: șuvițele de păr castaniu-negru răsfrânte grațios pe fruntea și tâmplele lui, sprâncenele simetrice care îi conturau armonios arcadele, pleoapele line mărginite de câte un șir de gene scurte și negre, nasul drept, conturul ferm al feței și în sfârșit, buzele lui – o compoziție artistică perfectă de arce și curbe fine. Vittria nu mai rezistă tentației: îi cuprinde capul în mâini și se apleacă să-l sărute.

Capitolul 6

În palat însă, nu absolut toată lumea fusese afectată de vraja Vittriei. În camera ei, acum iluminată de un bec simplu din tavan, Selunia era perfect trează. Ea continua să dea rotocoale prin mica încăpere, exersând, de una singură, tehnici de atac și de protecție pentru lupte corp la corp. La un moment dat, merge într-un capăt, își ia avânt și sare cu un picior întins în aer. Aterizează zgomotos pe podeaua din lemn. Răsunetul acestei căderi în toată camera, urmat de o liniște de mormânt, îi atrage atenția Seluniei. Respirând cu gura întredeschisă, agitată după lungul antrenament, se uită nedumerită în jur. Se concentrează asupra sunetelor. Liniște deplină. Tot zumzetul creat de freamătul locuitorilor și lucrătorilor din palat dispăruse subit. „Ce naiba? Toată lumea s-a dus la culcare?" se întreabă ea privind spre ceasul de pe perete. Era aproape nouă seara.

Selunia își pune înciudată mâinile în șold. „Oamenii ăștia se culcă așa de devreme? La noi, la Cetate, abia pe la unsprezece noaptea ne închideam în camerele noastre, unii chiar mai târziu... Iar generalul ce face? A renunțat să mă mai viziteze și s-a dus direct la culcare? Nu pot să cred așa ceva! Gata! Eu nu mai stau aici!" își zice ea hotărâtă ducându-se spre ușa camerei. Descuind-o însă, ei îi vine greu să o și deschidă. Nu ușa era problema, ci generalul. Nu avea acordul lui. Se pune în genunchi, trage aer în piept și apasă pe clanță. Întredeschide încet ușa. Privește prin crăpătură. Nu era nimeni.

Se întoarce, își pune în grabă casca, ascunzându-și părul sub ea, își așază mănușile largi, de soldat, peste cele magice, apoi merge și scoate capul pe după ușă. Constată că holul era pur și simplu pustiu. Slujitorii, de regulă, nu aveau prea multe de făcut în această zonă unde se afla ea. I se părea totuși ciudat să nu vadă sau măcar să audă pe cineva circulând prin apropiere. Ar fi vrut să iasă cu totul, însă pragul ușii devenise o barieră invizibilă, pe care se rulau necontenit interdicțiile generalului. Închide ușa la loc, presându-și buzele, nehotărâtă. Se întoarce și pășește repede spre unica fereastră a camerei. Din interior, prin geam, nu putea vedea decât o bucată de potecă și, în spatele ei, un șir de copaci și arbuști ai grădinii. Oftează. Avea o presimțire rea. Instinctiv își duce mâinile la piept. Simte furnicături în palme. Îngrijorată își scoate cu greu, prin costumul de soldat, talismanul ce-l purta la gât. Era un obiect prețios primit de la Cetatea Albă pentru a-i asigura o protecție de bază în fața atacurilor vrăjitorești. Toți membrii cetății, indiferent de rang, aveau grijă să poarte așa ceva permanent. Reușind să scoată talismanul, ea îl privește cu atenție. Piatra de cristal devenise violet. Era un semn clar de vrajă. În mod normal, cristalul era incolor, însă, în preajma unui atac magic, el se colora în conformitate cu gravitatea situației.

„O vrajă?! Dar cum e posibil să fie așa ceva aici?" se întreabă ea uimită. „Culoarea violet, de

obicei, anunță un câmp energetic de natură dubioasă. Dar ce să caute aici? E tare ciudat, la fel ca liniștea asta bizară. Trebuie să verific neapărat! Dacă Soris e în primejdie?”

*

Sus, pe terasă, Vittria își apropiase foarte mult buzele de cele ale lui Soris. Dorința o atrăgea ca un magnet de el. Deodată însă, un gând o face să deschidă ochii și să se retragă. „Ar putea fi primul nostru sărut, dar la ce bun dacă el nu e treaz? Primul sărut trebuie să fie ceva memorabil pentru ambii parteneri. Așa, pot să-l sărut eu cât vreau și când e mort. Dar nu, eu vreau ca primul sărut să fie acea senzație explozivă pe care numai iubirea o poate da. Aș vrea să-l surprind astfel, încă o dată, să-l văd cum se zbate mai întâi să scape din mreaja mea, de sub presiunea sărutului meu, iar apoi cum renunță să se mai opună și se abandonează stăpânirii dulci a amorului nostru interzis... Ce-ar fi să-l trezesc un pic?” își zice ea plimbându-și degetele de pe fața lui până pe gât.

Chiar în acel moment, spre ghinionul ei, pe terasă, își fac apariția, pe rând, bardanii. Aterizează unul câte unul, cu căzături zgomotoase, însoțite de zornăitul decorațiunilor metalice de pe costumele lor. Cum o observă, toți, alături de Leido, se apropie în grabă de ea.

– Vittria! Ce faci? o întreabă repede Leido.

Vittria se ridică încet, luându-și cu dezamăgire mâinile de pe prinț. Răspunde într-o doară:

– Mă asiguram că doarme...

Un bardan se apropie de Soris și-i dă un șut într-o coapsă, zicând amuzat:

– Uite-așa te asiguri cel mai bine! Hahaha!

Bardanii se pun pe râs. Vittria îi privește cu dispreț. Extaziați să-l vadă pe prinț la pământ, doi dintre ei – ceva mai cocoșați decât restul – vin și ei, lângă el, cu scopul de a-l lovi.

– Ei-ei! tresare furioasă Vittria, oprindu-i. Nu-i atingeți voi trupul perfect, bestiilor!

Cei doi își întorc capul spre ea nedumeriți. Unul îi zice râzând:

– Ce trup perfect? Tu numești slăbănogul ăsta, perfect? Nu vezi cum atârnă hainele pe el? Ăsta-i trup scheletic, nu perfect! Hahaha!

Toți râd aprobator; până și Leido zâmbește amuzat – el care încerca, de obicei, să se țină mai demn față de restul. Vittria se uită la ei scârbită. Le strigă:

– Ce să înțelegeți voi, butoaielor? El are un corp atletic, înalt, bine proporționat. E un adevărat adonis, nu ca voi, niște grămezi de carne bolovănoasă!

Bardanii se potolesc din râs. Se uită la ea oftând. Îi întrista că nu avea nicio apreciere pentru

ei.

– Haideți să nu mai pierdem vremea cu prostii! intervine Leido serios. Luați-l pe prinț de aici și să mergem în sala de la intrare, unde probabil că ceilalți deja ne așteaptă cu restul familiei regale.

Unul cu atitudine distrată se duce, îl apucă pe prinț de picioare și începe să meargă târșâindu-l după el. Abia face câțiva pași, că e și lovit zdravăn cu toiagul în burtă, de către Vittria.

– Idiotule! Ai grijă! Am nevoie de corpul lui în stare perfectă, nu rănit de neghiobia ta! Cară-l frumos pe spatele tău, că doar d'aia ești tu așa de bivol. Fă cum îți zic, dacă nu vrei să te fac scrum! îl amenință ea furioasă, aprinzându-și, pentru o clipă, globul, ca să-l sperie.

Înfricoșat, bardanul îl ridică delicat pe Soris, de jos, ajutat de încă doi; îl suie pe spatele lui și pornește a merge spre interiorul palatului împreună cu tot alaiul.

*

Selunia deschide cu greu geamul înțepenit din balamale – semn că nu mai fusese utilizat de foarte mult timp. Se apleacă să se uite afară. Răcoarea nopții e primul lucru pe care-l percepe. „Ah, e destul de frig aici, noaptea. Ce bine că acest costum de soldat e suficient de gros. Și când mă gândesc că, pe timpul zilei, mă văitam de căldură... Dar ce liniște înfiorătoare...”

Privește în stânga. Nu vede decât peretele exterior al palatului, poteca lungă din juru-i, un stâlp scund, de iluminat și bineînțeles, grădina. În dreapta, aceeași priveliște, numai că, pe după un copac, la câțiva metri de ea, se zărea ceva ce păreau a fi cizmele unui soldat, ca și cum cineva ar fi stat întins pe spate, acolo. Selunia îi cere iertare generalului, în gând. Se urcă pe marginea ferestrei și apoi iese silențios afară din cameră. Merge în grabă spre acele cizme. Ajungând în dreptul lor, observă că era, într-adevăr, un soldat ce părea că doarme. „O fi beat, bolnav sau...” se întreabă ea, cercetându-l din aproape. Ai fi zis că e pur și simplu într-un somn adânc. Încearcă să-l trezească mișcându-l cu o mână. Niciun rezultat. Începe să bănuiască tipul vrăjii folosite. Ca să se asigure de aceasta, continuă să meargă precaută spre dreapta, către intrarea principală a marii clădiri.

Înaintând bine, ajunge la finalul potecii mărginite de grădină. Intră în zona largă, liberă, bine iluminată pe alocuri, din fața palatului. Aici tresare înspăimântată. În liniștea sinistră, vede o mulțime de oameni întinși pe jos haotic. Nimeni nu mișca. Se duce lângă primii oameni din calea ei, se așază pe genunchi și-i cercetează bine. Erau într-un somn adânc. De aici, privind în jur, avea vedere către scările principale din fața castelului. Unii slujitori „adormiseră” pe trepte, care cum apucaseră. Selunia se teme: „Asta-i o vrajă puternică de a reușit să reducă la tăcere orice ființă din palat. Dar generalul zicea că ei n-au pomenit de asemenea atacuri în întreg regatul. Ciudat! Foarte ciudat! Ce-i de făcut acum?”

Deodată, se aude o hărmălaie venind din interiorul clădirii. La câteva secunde, spre marea ei surprindere, vede cum doi oameni, neobișnuit de înalți și solizi, ies alergând voioși și se opresc pe palierul din capătul scărilor de la intrare. Amândoi rag în cor, ca niște animale sălbatice:

– Uraaa! Regatul e al nostru! Uraaa!

Seluniei i se oprește inima în loc pentru un moment. Realizează rapid că trebuie să se ascundă, înainte ca ei s-o observe – deoarece, așa cum îi putea vedea ea de clar, așa de bine ar fi putut s-o vadă și ei, de acolo, de sus, din capătul superior al treptelor. Își întoarce capul în stânga și în dreapta căutând speriată o ieșire. Tremurând de emoții, îi vine ideea să se prefacă dormind ca ceilalți. Panicată, se trântește repede pe o parte, lângă grupul de oameni vrăjiți, cu fața spre scări. Regretă imediat această mișcare. Făcuse zgomot. Cei doi se întorc pe loc în direcția ei. Privesc lung zona deschisă din față. Nu observă nimic dubios. Ceva totuși se auzise. Amândoi înclină capul în semn de aprobare să meargă jos, să verifice. Încep să coboare treptele adulmecând împrejurimile, cu o vigilență de câine vânătoresc.

Selunia, stând pe jos, cu ochii închiși de frică, le aude pașii. Simte cum o trec toate apele de neliniște. Regreta amarnic acțiunea ei pripită. Înainte, când mergea în micile lupte de la Cetatea Albă, nu se speria chiar atât de rău încât să nu știe ce să mai facă. Din contră, avea o siguranță de sine în deciziile pe care le lua. Acum înțelegea însă, că totul era datorită obișnuinței. Aici, într-un loc pe care abia dacă-l mai recunoștea, unde lumea se conducea după alte reguli și unde ea nu fusese niciodată angrenată în vreo bătălie, nu știa exact cum să procedeze. Era crispată, ezita mult și tindea să facă greșeli ca de începător. Încă nu-i venea a crede că tot palatul fusese adormit, că ea este singura persoană trează, în afară de inamici și mai ales, că soarta întregului regat era acum pe umerii ei. Respingea cu groază astfel de gânduri. „Ah! Trebuia să nu mă fi speriat așa de rău. Trebuia să mă fi așezat în liniște. Aveam ceva timp. La naiba! Dacă vin înspre mine să mă verifice? Nici nu vreau să-mi imaginez! Sigur o să-și dea seama că nu dorm. La cât de prost acționez eu acum... Mi-e așa de greu să-mi controlez respirația...”

Bardanii terminaseră de coborât treptele. Selunia aude, cu intensitate progresivă, cum pași greoi se apropie de ea. Bătăile inimii i se întețesc. „Ah, nu! Nu veni aici!” își zice ea speriată. Unul dintre ei ajunge lângă grupul de oameni printre care se „ascunsese” ea. Începe să-i miște pe rând, cu piciorul. Selunia se panichează. „Sper să nu vină și la mine! Ah, ce mă fac? Uf, știu că ar trebui să mă calmez, dar nu pot... Sunt doar doi. Aș putea să-i dobor imediat. Numai să nu cumva să reușească să cheme întăriri. Cine știe câți sunt în palat? Și dacă au fost în stare să lanseze o vrajă atât de puternică, probabil că nu-s chiar ușor de înfrânt... Ah! De fapt, mai e o problemă: sunt oameni. S-ar putea ca loviturile mele energetice să le fie fatale. N-am atacat niciodată oameni cu mănușile-cristal. Cetatea Albă a interzis cu strictețe așa ceva. Cum aș putea eu să lupt cu ei fără să-i

rănesc, dar nici să mă pun pe mine în primejdie? Ah, ce mă fac, ce mă fac?”

Spre oroarea ei, bardanul se oprește, în cele din urmă, în dreptul ei. Își pune înciudat mâinile în șolduri. Se uită în jur. Coboară ochii asupra ei. O mișcă de câteva ori, apoi rămâne așa, cu piciorul priponit în spatele ei. Inima Seluniei încremenește. „Oare și-a dat seama? A rămas special așa? Ce bine că nu mi-am scos mănușile-cristal de pe mâini. Dacă se întâmplă ceva, eu voi putea măcar să mă apăr. Un atac simplu n-ar trebui să-i facă prea rău...” Bardanul observă că avea un costum puțin mai diferit de restul grupului. O cercetează mai atent.

– Băi! Eu cred că a picat vreunu' care nu s-a așezat prea bine când a adormit! îi urlă, într-un final, celălalt bardan, indicându-i zidul curții. Uită-te și tu cum stă ăla de colo, chinuit în picioare, cu spatele de zid. O să pice în curând și ăla, ca cel de lângă el.

Într-adevăr, unii soldați păzitori adormiseră în picioare, sprijiniți de zid. O parte din ei picaseră apoi, într-o parte, jos, pe pământ.

– Da, dar zgomotul s-a auzit din partea asta, parcă, spune primul, suspicios. Zidul e tocmai colo!

Selunia se încordează cu totul. „Pleacă, pleacă, pleacă odată!” îl imploră ea în gând.

– Eh, o fi fost ăla de lângă copac, în spatele tău, îi răspunde relaxat al doilea. Cine dracului să reziste la o asemenea vrajă? Ăștia n-au talismane ca noi...

Bardanul își ia piciorul de pe Selunia. Se răsucește să vadă ce este în spatele lui. La baza unui trunchi de copac, un soldat ședea într-o parte, ca picat. Se apropie de el și îl cercetează minuțios pentru câteva secunde. Se întoarce zicând, neconvins în totalitate:

– Bine... O fi fost cum zici tu.

Se mai uită încă o dată în zonă apoi îi face semn și celuilalt să se retragă înăuntru, în clădirea regească. Selunia răsuflă ușurată, auzind pașii îndepărtându-se de ea. Aproape că amorțise stând așa de încordată.

După ce se închide poarta metalică mare, de la intrare, Selunia se detensionează bine. Așteaptă câteva minute, fără să-și schimbe poziția culcată de jos, de teamă ca nu cumva să fie o capcană. Poate că ei ar fi plănuit să se întoarcă repede ca s-o surprindă mișcându-se. Bardanii însă nu se mai întorc.

Selunia se ridică încet, cu precauție. Se retrage repede pe poteca ce ducea către camera ei. Răsuflă încă o dată și mai prelung. Fusese cât pe ce să fie prinsă. Își scutură brațele și picioarele ca să se relaxeze mai bine. Își duce mâna dreaptă la piept. Era tare agitată. Respira tare ca după o lungă alergătură. „Trebuie să mă calmez, trebuie să mă calmez...” își repetă ea în gând. „Ah! Sunt într-o

mare încurcătură! Se pare că sunt singura trează de aici. Probabil că și generalul Waltario a căzut victimă vrăjii. Oare de cât timp a fost lansată? De ce n-am fost mai atentă... Nu-mi place deloc să știu că eu sunt cea care va trebui să salveze acest palat. E o responsabilitate mult, mult prea mare pentru mine. Dacă fac vreo prostie?... Dar nu, nu am voie să gândesc așa acum. Eu pot, am suficientă experiență. Sunt suficient de mare să fac față acestei situații!" Îi vine în minte un gând răutăcios: „Mare, mare, dar cu abilități de copil! Ce crezi că poți face așa?" Își scutură ușor capul ca să alunge acest gând. Nu era timp de pierdut cu astfel de viziuni demoralizante. Trebuia să fie pragmatică. Avea nevoie de un plan, unul bun. Știa că e capabilă să lupte cu acei oameni, dar, mai întâi, trebuia să cunoască întreaga situație. Aceasta presupunea ca ea să ajungă înăuntru în palat, în locul unde erau concentrați inamicii. Bănuia că ar fi în sala principală. Cu siguranță a intra prin față, direct, nu era o soluție. Nu avea decât să se întoarcă în camera ei și – de data aceasta – să iasă pe ușă, nu pe fereastră.

Zis și făcut. Ajunsă în cameră, își așază bine costumul de soldat, își verifică mănușile-cristal și fixarea căștii de protecție pe cap, apoi pornește hotărâtă pe ușă ca un războinic adevărat la luptă. Pe holul luminat puternic de lămpile de pe pereți, merge cu pași grăbiți, atentă să vadă dacă apare cineva în fața sau în spatele ei. Drumul către sala principală îl parcurge fără probleme. Singurii oameni pe care îi întâlnise fuseseră victimele vrăjii, împrăștiate pe jos, în stare de inconștiență. Pe coridoare domina o tăcere dezolantă. Dacă ar fi rămas pe loc, ar fi avut impresia că a surzit.

Selunia avea o idee generală despre cum arăta sala principală. Când Waltario o condusese spre camera ei, ei trecuseră prin această sală, iar ea, curioasă de fel, a aruncat o privire de ansamblu. Parcă nu mai fusese niciodată în viața ei în acest palat, așa de nou i se păruse totul. Sala principală era o încăpere foarte mare, înaltă cât două etaje, împodobită cu insigne și tablouri mari, regale, iluminată de candelabre maiestuoase. Era destinată primirii de oaspeți și organizării de serbări sau conferințe majore. După ce intraseră în palat și trecuseră de holul larg al gardienilor, Waltario o adusese în această sală grandioasă, unde ea nu se putu abține să nu se oprească să admire.

În capăt de tot, era un șir de trepte din marmură cu balustradă metalică, aurie, ce se îngusta ușor spre partea superioară. Acestea duceau către spațiul larg dedicat tronurilor, un fel de terasă de unde se țineau discursurile. La mijlocul pereților laterali ai sălii, era câte un alt astfel de șir de trepte, numai că aveau balustradă din lemn minuțios sculptat și lăcuit. Acestea duceau către lungul palier situat la jumătatea înălțimii încăperii. Palierul pornea dintr-o parte și din cealaltă a zonei tronurilor, se întindea pe pereții laterali și se oprea în peretele de la intrare. Era, de asemenea, mărginit cu parapet de lemn și delimita sala în două părți: una inferioară și cealaltă, superioară – de la palier până în tavan. Pe ambele se puteau vedea câteva uși și nenumărate ferestre, ce dădeau spre alte camere ale palatului.

Selunia, condusă de general, o luase atunci spre prima ușă din dreapta, pe lângă o scară cu balustradă din lemn. Acum, ea voia să ajungă într-o zonă de unde-i putea vedea pe atacatori. Le auzise vocile gălăgioase, știa că acolo erau, însă trebuia să-i și vadă. Plănuia să ajungă undeva în partea superioară.

*

Ceata bardanilor se plasase spre mijlocul sălii, aproape de scara laterală – pe lângă care Selunia trecuse cu generalul la venirea în palat – cu vedere spre zona tronurilor. Părinții lui Soris, amândoi în stare de inconștiență, fuseseră legați bine, cu funii groase și puși pe jos, unul lângă celălalt. La comanda insistentă a Vittriei, Soris fusese legat cu brațele întinse în lateral, de balustradă, pe partea exterioară a scării. Ea găsea această postură spânzurată, de prizonier chinuit, tare atrăgătoare. Și în plus, era ca și cum ar fi stat în picioare, normal, deci nu mai trebuia să se mai aplece ca să ajungă la chipul lui. Bardanii își admirau „prăzile” în liniște. În afară de familia regală, alți oameni ai palatului nu se mai găseau în sală.

Leido se rotește o dată prin uriașa încăpere, dă din cap mulțumit, apoi spune:

– Gata! Palatul e al nostru! Nu mai rămâne decât să-l așteptăm pe Bardan să vină și să ordone execuția publică a ăstora. Hehe, a fost mai ușor decât ne-am așteptat. Vedeți ce isteți am fost să-i luăm pe nepregătite? Parcă atunci când planifici prea mult nu iese așa de bine! Hahahaha!

Vittria, istovită după munca depusă, stătea pe o treaptă aranjându-și părul. Simțea că, după atâta trudă, merita o răsplată, iar aceea nu putea fi alta decât Soris.

De undeva de sus, pe partea opusă lor, Selunia îi urmărea pe furiș, printr-un geam găsit întredeschis. Îi auzise ce voiau să facă. La cât de liniște era, vocile lor răsunau tare peste tot. Trebuia neapărat să salveze familia regală. Generalul Waltario lipsea din scenă. Își număra oponenții. „Hmm, sunt destul de mulți; și în plus, sunt oameni, nu bestii. N-am voie să-i omor. Am depus jurământ la Cetate. Oamenii nu trebuie omorâți... O să trec un pic peste acest principiu când o să-i rănesc, dar asta ar trebui să fie scuzabil...” gândește ea tensionată. Își oprește ochii asupra a șase bardani. Erau mult mai masivi decât restul, cocoșați, cu brațe atârnând aproape de pământ, cu o piele ușor violet, păr lung, negru, dat pe spate și urechi ușor ascuțite. Unul cască larg, lăsând să se vadă două șiruri mari de dinți conici, ce păreau a fi colți mai degrabă. Selunia se scarpină pe după ceafă, mișcându-și casca de pe cap: „Ăia or fi tot oameni? Sau sunt bestii? La cum arată...” Meditează lung asupra naturii acelor ființe. Își pironește ochii pentru a găsi detalii definitorii. Erau oameni sau bestii?

– Bardan o să ne laude pentru asta! exclamă unul, la un moment dat.

Selunia trage concluzie: „Deci tot oameni sunt. Cât timp pot vorbi articulat, înseamnă că sunt oameni. Heee... Deci n-am voie să-i nimicesc...” Analizează poziția lor în sală. „Cred că mi-a venit o idee! Există o metodă care-mi place, dar pe care n-am avut ocazia s-o utilizez prea des, deoarece ia cam mult timp până la lansare – și destul de multă energie. Dar așa voi fi sigură că nu-i omor, ci că doar îi paralizez temporar. Până atunci când își vor reveni, eu o să am timp să sparg vraja – care clar e legată de acel sceptru al acelei femei... Dar ce face femeia aia?!”

Jos, Vittria se apropiase de Soris adulmecându-l cu privirea din cap până în picioare. Prins așa, cu spatele lipit de barele balustradei și brațele deschise ca aripile unui vultur în aer, i se părea că-l poate admira și mai bine. Își trece cu satisfacție mâna dreaptă peste umerii și pieptul lui. Așteaptă un moment în care nimeni să nu stea atent la ea. Ridică toiagul apropiind cu grijă globul de cristal de fruntea prințului. Rostește o scurtă incantație în gând. Piatra se aprinde progresiv și extrage un șuvoi de praf negru, ce ieșea miraculos, din fruntea lui.

Soris se trezește ușor. Își întredeschide pleoapele și privește mahmur în jurul lui încercând să priceapă ce se petrece cu el. Îi era tare rău. Respira greu, de parcă ar fi suferit de o boală gravă. Abia realizează propria sa identitate. Simțind atingerea unei mâini cum îi alunecă fin pe după gât, își dă capul pe spate și îl sprijină de balustradă. O observă pe Vittria zâmbindu-i provocator. Soris își încruntă sprâncenele, gândind: „Nemernica! M-a otrăvit! Nu știu când a reușit să facă asta, dar cu siguranță asta a fost cauza acelor halucinații ciudate. Cine-a mai pomenit o femeie zburând într-o flacără mare? E absurd!” Își ia privirea de la acel zâmbet iritant și se uită în jur. Deschide ochii larg când își observă proprii lui părinți captivi. Tatăl lui – în afara anumitor năravuri condamnabile – era un luptător foarte bun. Cum de reușiseră ei să-l prindă și pe el? Soris era foarte tulburat: „Probabil că și el a fost otrăvit. Și la fel și mama... Dar cine sunt oamenii ăștia ciudați? Cum de-au reușit să facă asta? Unde sunt soldații noștri? Unde e generalul? Ce s-a întâmplat?... Oare am din nou un coșmar?”

Vittria îl apucă de bărbie și-i trage chipul spre ea. Soris, dezgustat, face un efort și își ia brusc capul din direcția ei. Încearcă să se zbată pentru a se desprinde din legăturile strânse. Funiile însă abia dacă se clintesc. Mișcarea aceasta nu-i făcu prea bine, deoarece imediat i se întunecă vederea. O durere copleșitoare îi pornește din creștet și i se revarsă în tot corpul, inducându-i o stare de slăbiciune. Închide ochii strâns, suspinând de suferință.

– Nu mai încerca să te zbați, frumosule, îi șoptește ea, apropiindu-și buzele de urechea lui stângă. Orice mișcare vei încerca să faci, mai rău o să te slăbească. Renunță! Nu mai ai scăpare acum... Al meu ești!

Și spre surprinderea lui – și indignarea Seluniei care-i urmărea de sus – Vittria îi cuprinde tâmplele în mâinile ei parfumate, îi întoarce fața spre ea și caută să-i întâlnească privirea. Selunia,

cu ochii țintă la ea, își activează o mănușă, gândind: „Dacă nebuna aia încearcă să-i facă ceva, eu... eu n-am să stau pe loc! O să las deoparte orice plan...”

– Dă-mi drumul! Ce vrei să faci? reușește el să strige, atrăgând atenția celor din jur.

Un bardan sare și o trage pe Vittria înapoi. Soris răsuflă ușurat. Presimțea că intențiile ei nu erau tocmai curate. Selunia își dezactivează mănușa, rămânând atentă la cum progresează lucrurile: „S-ar putea să nu renunțe așa de ușor... Dar, serios, ce voia să facă?!”

Leido, înfuriat, o întreabă răstit:

– Vittria! Ce securea mea crezi că faci? De ce l-ai trezit?

– Nu-i treaba ta! îi răspunde ea impertinent, smulgându-se din strânsoarea colegului ei. Eu doar l-am trezit un pic, ce te îngrijorezi așa? În stadiul ăsta, n-are cum să scape.

Se uită uricioasă la toți și le urlă:

– Faceți-vă de lucru! Eu nu vreau decât să mă distrez nițel! Ce, n-am voie, după tot ce am făcut? Nu stați cu ochii pe mine! Până la urmă, datorită mie am reușit să-i capturăm! N-aveți niciun pic de recunoștință!

Toți, în afară de Leido, își lasă mustrați, cu conștiința încărcată, privirile în pământ. Leido scrâșnește din dinți. Privește lung când la ea, când la prinț. Zice:

– Așa este, ai muncit destul, Vittria; nu zice nimeni că nu, dar ai grijă să nu strici tot ce-ai muncit, cu vreo idee nechibzuită. Dacă din cauza ta îi pierdem, contribuția ta de până acum n-o să mai aibă nicio valoare! O să fii pedepsită amarnic!

Vittria, își ridică țâfnoasă, bărbia.

– Hm! Știu foarte bine ce fac! În momentul ăsta, dacă-i vom pierde, va fi numai din vina voastră! Nu te mai neliniști atâta, Leido! Am studiat foarte bine această vrajă. Așa cum e el în stadiul actual, îl putem ține și nelegat. Nu poate nici măcar să stea în picioare de unul singur.

Vittria râde puțin pe înfundate, privindu-l amenințător pe prinț. Soris simțea că-i fierbe sufletul de nervi și de ură. Îi displăcea enorm situația în care se afla: total lipsit de puteri, legat de mâini și de picioare, înconjurat de oameni ciudați, ce-i rânjeau triumfător în față și-și doreau să-l batjocorească în fel și chip, și – încă și mai rău de atât – își vedea familia și întreg palatul cucerit cu ușurință de câțiva străini meschini. Învinseseră cu curaj nenumărate armate puternice, doar ca, la final, să fie îngenunchiați de o mână de oameni. Nimic nu putea fi mai umilitor pentru el. Pe deasupra, îl deznădăjduia gândul că nu are nicio scăpare. Avea nevoie neapărat de ajutor; era absolut

inapt să mai facă ceva. „Waltario, unde ești? Vino odată! Știu că vei veni să ne salvezi, numai vino odată! Sper că n-ai fost și tu prins pe undeva... Ai întârziat destul de mult de când ai plecat...”

Un bardan, ațâțat de spusele Vittriei, se apropie distrat, de prinț. Scoate un cuțit de la brâu.

– Dacă e așa cum spui tu, dragă Vittria, dă-mi voie să te ajut puțin în distracția ta... Heaheaha! râde el învârtind cuțitul în mână.

Selunia se încordează din nou. Își aprinde iar mănușa. „Sălbaticii ăștia sunt lipsiți de scrupule! Tot timpul îl vizează pe Soris. Nu pot să plec să-mi pun planul în aplicare din cauza lor. Dacă încearcă să-l mutileze?!”

Ajungând în dreptul prințului, bardanul îi arată rânjind, lama ascuțită și-i spune:

– Ehei, băiețașule! Dac-ai știi cât de mult m-am plictisit urmărindu-ți mișcările-n fiecare zi... De când aștept momentul ăsta! Iată că ești în mâinile mele!

„Iată că ești un cretin...” comentează Soris în gând, ca să facă haz de necaz.

Bardanul continuă:

– Știu fiecare rană pe care o ai pe corp. Ce-ar fi să ți-o redeschid pe cea mai proaspătă, ăi? Ce îți mai face umărul? Heheaheaha!

Soris dă din nou să se zbată, să se desprindă din legături. Era conștient că nu avea nicio șansă să scape. Știa că astfel de torturi urmau să înceapă, mai devreme sau mai târziu. Era plăcerea dușmanilor. Odată ajuns în captivitate, era ca și cum își pierdea statutul de om; devenea un obiect. Nu era prima oară când pățea aceasta, însă teroarea era mereu la fel de mare.

Selunia tresare speriată în loc văzând cum bardanul se pregătește să-l înjunghie. „Ah! Ce mă fac, ce mă fac? Încă nu sunt gata, dar nu pot sta locului când bietul Soris urmează să fie chinuit!”

În acel moment însă, Vittria intervine salvatoare:

– Ei-ei! Ia mâna după el, neghiobule! Ți-am zis că e al meu! Numai eu am voie să mă distrez cu el!

Bardanul, orgolios, șovăie puțin, apoi, când Vittria ajunge lângă el, scrâșnește nemulțumit din dinți și se retrage. Soris răsuflă ușurat pe jumătate, ca și Selunia. Femeia care tocmai îl salvase, nu era o variantă mai acceptabilă de chin. Selunia își dezactivează mănușa.

Soris, vrând să tragă de timp, se forțează și-l întreabă pe Leido:

– Cine sunteți voi?... De ce faceți asta?... Ce vreți de la noi?

Lasă apoi capul în jos, strângându-și pleoapele, epuizat. Leido se dă ușor pe spate, zâmbind

răutăcios.

- O să vezi tu, cât mai curând, ce-o să facem cu voi, hehe! îi răspunde el râzând. Sunt sigur că vrei să știi cine suntem, numai că mie nu-mi palce să mă repet. Vittria! Trezește-i și p'ăia doi de jos! comandă el, indicându-i, cu o înclinare a capului, pe părinții lui Soris.
- Bine, dar după aceea să nu mă mai deranjați pe mine și Soris... spune ea mergând alene spre rege și regină.

Toți bardanii tresar de bucurie la auzul acestei comenzi. De când îi văzuseră pe toți din palat răpuși, deveniseră tare mândri de ei înșiși. Umilirea familiei regale era premiul mult așteptat, după atâta vreme de stat în umbră.

Selunia se trezește brusc din starea de gură-cască. „Acum e momentul! Acum ei sunt preocupați să se laude în fața părinților lui Soris. Nu e timp de pierdut. Haide, odată, Selunia!" se zorește ea singură, retrăgându-se de la geam.

Se regăsește, din nou, pe un coridor tăcut ca un mormânt. Se uită debusolată în stânga și în dreapta. Membrele îi tremură ușor de emoții. Întreg regatul depindea acum de acțiunile ei. Și numai ea, singură, fără nici măcar un sfat din partea cuiva, trebuia să decidă ce să facă. „Dacă eu nu voi reuși să salvez oamenii de aici, s-ar putea ca asta să aibă o consecință radicală asupra istoriei!" Nu avea voie să dea greș. Trage adânc aer în piept. Încearcă să gândească pur rațional: „Îmi trebuie apă, o găleată cu apă!" O ia pe culoar, spre stânga. Își amintise că, în drumul ei spre sala pricipală, văzuse, lângă câteva slujnice, niște găleți de apă. Aleargă cât poate ea de repede, pașii ei răsunând pe coridoare și trepte, ca într-o grotă.

Ajunsă lângă slujnice, ea observă că, de fapt, era vorba de o singură găleată cu apă. Celelalte trei ședeau răsturnate pe covor. O ia pe cea rămasă plină, rugându-se, în gând, să fie suficientă și să nu o verse din greșeală. Merge cu grijă, cu pas grăbit spre sala principală. Își făcuse un plan să ajungă la parter, în zona inferioară a sălii, undeva în lateralul scării centrale – pe partea opusă poziției bardanilor. Acolo, calculase ea, ar fi putut sta cât mai aproape de bardani, să-i poată urmări și ataca – cel puțin dacă nu urmau să se plimbe prea mult prin încăpere. După cum îi văzuse ea că stăteau adunați, aproape de membrii familiei regale, ca albinele la miere, se îndoia că se vor deplasa prea mult.

Cât timp ea își caută, cu inima crispată, calea spre acel loc din sală, Vittria deja îi trezise pe rege și regină. Erau tulburați și tare nedumeriți de tot ceea ce se petrecea cu ei și în jurul lor. Doi bardani îi „ajută" să se ridice în stând pe genunchi. Toți savurau din plin să-i vadă pe mai marii regatului, înjosiți așa, în fața lor, cu expresii de ființe neajutorate. Soris reușește să schimbe cu ei priviri pline de subînțeles și compătimitoare.

– Haha, râde Leido punându-și mâinile în șold. Bună seara, Maiestăților Voastre! Sunt sigur că, la fel ca băiețelul vostru răsfățat, sunteți tare nerăbdători să ne cunoașteți. Haha!

Se răsucește în loc indicându-i trufaș, cu mâna sa dreaptă, pe toți membrii grupării, și zicând cu voce crescătoare:

– Noi suntem slujitorii loiali ai lui Bardan, viitorul rege al Regatului Arid!

Bardanii izbucnesc în urale, ridicând pumnii în sus ca după o victorie. Leido continuă mai cu foc:

– Bardan este stăpânul nostru priceput; cel mai îndreptățit om să conducă Regatul Arid! Dominația voastră păguboasă va lua sfârșit, cât mai curând! Jos cu familia Ardensis!

Bardanii urlă extaziați din nou. Regele îi ascultă indiferent. Nu vedea în manifestarea „cuceritorilor” decât un act de bucurie temporară. De altfel, nu era prima oară când auzea astfel de vorbe, iar acum, oboseala și slăbiciunea induse de vraja Vittriei, parcă-i amorțiseră și emoțiile. Îi așteaptă să se potolească. Trage aer în piept și-i întreabă calm, cu o notă insinuantă:

– Și cine este, mai exact, acest magnific Bardan?... De unde vine el?

Soris schițează un zâmbet. Chiar dacă se certa des cu tatăl său, având multe de reproșat, el nu putea să nu-i aprecieze acest simț al umorului în situații tensionate. Era o calitate care transformase anumite momente dificile din război în amintiri plăcute. Glumele lui parcă era un semn că încă mai există șanse de scăpare. „Numai de-om putea scăpa și acum vii și nevătămați...”

Leido face câțiva pași prin fața regelui, întârziind să răspundă. Momentul lor de glorie trebuia savurat încet și bine. Se dă pe spate mândru, oprindu-se în loc, și răspunde eroic:

– Bardan este cel care va schimba proasta orânduire din acest regat.

„... în și mai proastă,” îl completează Soris ironic, în gândul său.

Leido continuă cu un ton afectat:

– Din nefericire, el este... (Își drege vocea intenționat.) El este totodată și fratele tău vitreg.

Regele își ridică o sprânceană. Despre ce frate vitreg era vorba? Tatăl său, bunicul lui Soris, nu i-a spus niciodată despre posibilitatea existenței unui astfel de frate. Citindu-i întrebarea din ochi, Leido reia:

– Nu te uita așa la mine. Știi bine că taică-tău n-a fost sfânt. Cu mulți ani în urmă, când era el tânăr și s-a întins pe continentul nostru în încercarea de a-i omorî pe cravali, i-a picat dragă o locuitoare de-a noastră, Macalina. Îți spune ceva numele ăsta, viitorule fost rege? încheie el

cu un rânjet provocator.

Regele nu își pierde cumpătul, ci rămâne o vreme pe gânduri. Încearcă să facă legături între cele auzite și cele știute de el. Spune liniștit:

– Când a luptat cu cravalii, spui tu... Înseamnă că voi veniți de pe continentul Avaidan, nu-i așa?

Bardanii și însăși Vittria își ridică fețele, cu patriotism, mândri să audă rostit numele continentului lor mamă.

– Exact! Noi toți venim de pe Avaidan! confirmă răspicat Leido.

– Așa și? Ce treabă aveți voi atunci pe Centeralum, aici în regatul nostru? Nu e suficient vastul Avaidan? întreabă regele, zeflemitor.

Leido tace pentru câteva secunde, neslăbindu-l din priviri. Îl deranja calmul lui. Îi răspunde:

– Bardan are dreptul de a fi rege aici, în una dintre cele mai bogate zone ale lumii, înaintea ta! În plus, Bardan trebuie să-și răzbune mama nedreptățită! A fost lăsată singură la greu! Eh, în privința asta, cred că Bardan are mai multe să-ți zică personal, așa că n-am să intru în detaliu. Dar pe tine nu te interesează să afli cum de-am reușit să vă răpunem atât de simplu?

– Ba da... dar tocmai metoda asta secretă a voastră mă împiedică să mai pun întrebări... îi răspunde, cu un zâmbet obosit, regele Ardensis.

Și el bănuia, la fel ca Soris și regina Ardensis, că era vorba de vreo otravă specială.

Leido se enervează puțin, văzându-i dârzenia de a fi ironic cu el. Soris era bucuros că îi ține de vorbă pe bardani. Atenția nu mai era asupra lui și, spre marea lui încântare, până și Vittria uitase de el. Discuția aceasta era foarte importantă pentru ei.

Leido se preface că ignoră provocarea regelui. Îi spune:

– Ei bine, ce n-a știut tatăl tău atunci, era că Macalina era – și încă mai este – una dintre cele mai mari vrăjitoare de pe tot Avaidanul. Datorită ei, Bardan a devenit atât de puternic încât să poată cuceri regatul vostru fără efort, mai ales pe un continent care habar n-are de vrăjitorie! Hahaha! Cu o singură vrajă, v-am adus pe toți la picioarele noastre! Hahaha!

Râsul său răsună tare în toată sala, acompaniat fiind de restul grupării. Regele, regina și Soris nu puteau înțelege și nici măcar accepta cele auzite. Părea o mare absurditate spusă în bătaie de joc. Vrăjile țineau de lumea fantasticului, nicidecum de realitate. Doar nu se așteptau ca ei să creadă o asemenea minciună gogonată. Soris încearcă să ghicească un înțeles ascuns: „Poate că ei numesc «vrajă» tocmai acea otravă specială a lor...”

Selunia găsește ușa, spre sala principală, pe care o căuta. Verifică, prin ferestrele din apropiere, dacă a ajuns unde trebuie. Nimerise bine. Se duce în dreptul ușii. Râsul bardanilor se auzea foarte bine. „Acum ar fi optim să intru, când ei fac hărmălaie și nu pot auzi intrarea mea. Să sperăm că ușa nu o să scârțâie...” gândește ea, punându-și mâna pe clanță. Din acest moment, tensiunea începe să-i crească. Putea să jure că simțea cum sângele fierbinte îi circula prin vene, concentrându-se în brațele ei. Ținându-și respirația, apasă foarte ușor pe clanță. Întredeschide ușa. Aruncă o privire înăuntru, pentru a se asigura de corectitudinea planului ei. Ajunsese unde trebuia: la vreo doi metri, în stânga, se vedea peretele susținător al scărilor cu balustradă aurie, iar în dreapta și mult în față, jumătatea de sală opusă celei pe care se aflau bardanii. Întâmpină o problemă: unul dintre ei stătea ceva mai departe de restul, înspre centrul sălii. Ar fi putut să o observe când iese pe ușă și se duce lângă scară. „Ah, la naiba!” înjură ea. „E tare riscant să mă duc așa; mai ales că trebuie să car și găleata asta după mine... și începe să se lase liniște... Ah! Cine l-a pus și p'ăla să se așeze tocmai în centru?! Dă-te mai încolo!... Of, cât trebuie să mă chinui să vă las vii, când aș putea, mult mai ușor, să vă dobor dând buzna în sală!... Să încerc totuși să lansez atacul de aici? Hmm, e cam departe și nu-i pot observa prea bine...”

În acea clipă, îl aude pe rege zicând plictisit:

– Bardan, Bardan și iarăși Bardan... Îl tot menționezi și-l lauzi de ceva vreme... Dar unde e el acum? Din câte înțeleg, nu e aici, în acest moment. Sau cumva... e acela de colo, care stă așa, mai aparte de voi?

Selunia tresare ușor. Parcă regele îi auzise gândul: făcuse referire tocmai la bardanul ce-i stătea ei în cale. Acesta era unul din cei cu piele violet și brațe lungi; avea o figură posacă și placidă, în niciun caz de conducător răzbunător. Vorbele regelui au efect asupra lui: simțindu-se băgat în seamă, spre marea bucurie a Seluniei, el se apropie de restul. Problema deci fusese rezolvată.

Cu inima bătându-i tare în piept, Selunia strânge toarta găleții și împinge, cu mâna liberă, ușa ce se deschide lin. I se taie respirația. Pășește în sala puternic iluminată având senzația că face ceva greșit, că se avântă într-o zonă periculoasă, asemenea unui om neștiutor în largul mării. Aerul din sală i părea diferit de cel de pe coridor. Avea parcă altă densitate, altă compoziție; îi dădea fiori ca un loc bântuit. Transpirase din cap până în picioare. Își simțea toți mușchii din corp contractați. Inconștient, ținea ochii larg deschiși, atentă să observe dacă ceva primejdios apărea în jurul ei. Știa că nu are voie să greșească. Nu era vorba numai de viața ei acum. Un singur zgomot și planul ei ar fi fost pierdut, ar fi intrat în confruntare directă cu bardanii de care îi era oarecum teamă. Nu-i văzuse în acțiune, nu știa ce tehnici de luptă aveau. Și erau destul de mulți pentru ea. A lupta cu oameni putea fi mai greu decât cu bestii sau alte creaturi. Ei puteau ticlui planuri, ataca în unison sau pregăti capcane. În plus, își amintea că, în antrenamentele ei cu Elis, Ryan sau alți colegi, ea nu

ieșise niciodată învingătoare. Poate că bardanii nu erau la fel de puternici ca ei, însă ea nu putea miza pe aceasta. Trebuia să fie cât mai precaută. Aici nu era vorba de un joc sau antrenament, ci de soarta unui regat.

Leido, enervat de „obrăznicia” regelui, spune:

– Evident că nu-i aici! Noi am decis să vă capturăm ca să vă oferim lui, drept cadou, hehea! Mâine sau poimâine o să apară și el. Ar trebui să te rogi să mai întârzie. În ziua în care el va veni, voi trei o să fiți executați public! Haha! Să vedem atunci ce-o să ne mai distrăm noi! Hahaha!

Soris se îngrijorează mai tare: „Și deci, doar faptul că stăpânul lor nu e aici i-a ținut să nu ne omoare deja... Nebunii ăștia chiar par să dețină controlul! Nu știu cum de-au reușit să otrăvească întreg palatul. Ah, unde ești Waltario?... Chiar așa o să sfârșim?!”

Selunia împinge delicat ușa la loc. Își ține respirația de teamă să nu facă vreun zgomot. Din acest motiv nu o mai închide complet, ci o lasă așa, cât să pară închisă. Prinde toarta găleții cu ambele mâini, pentru mai multă siguranță, apoi, se răsucește încet în loc și pășește cu grijă sporită spre scară. Îi părea bine că bardanii vorbeau necontenit, că îi acoperea foșnetul hainelor care, cel puțin pentru urechile ei, se auzea tare. Costumul de soldat nu îi plăcuse de la bun început, însă acum chiar o enerva. Avea impresia să îi împiedică mișcările, că-i îngreunează coordonarea în spațiu și că transpira mult din cauza lui, nu a emoțiilor. Abia aștepta să ajungă odată lângă trepte, dar parcă dura o eternitate.

Regele nu mai spune nimic. Îi privește pe rând, pe fiecare „cuceritor” în parte, cum comentează batjocoritor viitoarea presupusă moarte a familiei lui. Regina era dezgustată de toate manifestările lor sălbatice. Era prima oară când un oponent reușise să pătrundă până în palat. Încă nu îi venea a crede că e adevărat ce vede. Începea din nou să regrete că ajunsese regină într-un asemenea regat. De când venise aici, ea nu avusese parte de prea multă liniște. Iar acum ședea îngenuncheată în fața unor barbari, ce găseau plăcere în execuția ei și a lui Soris. Oare chiar așa avea să se întâmple?

Leido, ținând degetul arătător ridicat în aer, reia:

– O singură vrajă a fost necesară ca să vă punem jos, la picioarele noastre! Una singură și i-am răpus pe cei mai buni luptători din renumitul Regat Arid! Hahahaha!

– Și asta numai datorită mie... comentează încet Vittria, retrăgându-se lângă „premiul” ei.

Soris se crispează. Deși era rușinos pentru el, lui îi era groază de ea. Nu putea să nu recunoască aceasta. Nu avusese niciodată de a face, în captivitate, cu o astfel de femeie care să se

manifeste atât de ușuratic. Pentru el, avansurile ei ostentative atentau direct la onoarea și stima sa de sine. Îi simte din nou mâinile pe umeri. Ar fi vrut să-l cheme înapoi pe bardanul care îl amenințase cu un cuțit mai devreme. Acela i se părea ceva mai acceptabil acum. Închide ochii pentru o clipă, gândind: „Așa ceva e mai mult decât pot îndura. De ce trebuie ca eu să trec printr-o asemenea umilință? Rog, cineva să mă salveze!”

Selunia așază, în sfârșit, găleata pe podeaua din marmură. Răsuflă cât poate ea de încet, mulțumită că a încheiat activitatea ce ei i se părea a fi cea mai grea. „Am ajuns în locul de atac fără să fiu observată de nimeni. Bun. De aici începe partea la care eu mă pricep cel mai bine.” gândește ea punându-se în genunchi. Își scoate mănușile de soldat, își sumete mânecile lungi ale costumului, apoi își inserează mâinile în apa din găleată. Era rece și murdară, însă nu era timp pentru mofturi. Fiecare minut era prețios. Aruncă iar o privire asupra poziției bardanilor în sală. Urmărea să atace numai o anumită porțiune din ei. Se concentrează asupra mănușilor-cristal ce încep să emită o lumină galbenă, neuniformă. Dâre lungi, energetice, se răsfrâng în întreaga cantitate de lichid, asemenea unei cerneli. Unde line se lovesc ușor de pereții găleții din lemn. Cinci șiroaie subțiri ies din amestecul neomogen – de apă tulbure și energie galbenă – urcă până pe margine, dau peste, alunecă în jos și ating podeaua. De aici, ele se strecoară printre plăcile de marmură, prin rosturile dintre acestea, și înaintează, fără niciun zgomot, către grupul de bardani vizat.

Părea că apa era vie, că mergea din proprie inițiativă, însă totul era controlat, de fapt, de ochii Seluniei. Șiroaiele înaintau încet și lin, asemenea mercurului, energia din ele estompându-se pe parcurs. Selunia nu voia să atragă atenția cu lumina lor. La un pas distanță de primul inamic din cale, ea oprește mersul lor pentru o clipă. Le direcționează în așa fel încât, unindu-se, să înconjoare ceata urmărită. „O să-i atac numai pe cei care nu stau prea aproape de membrii familiei regale. Nu vreau să risc prea mult. Familia regală trebuie ferită cu orice preț. Pe ceilalți o să-i dobor eu cu alte trucuri simple, când vor veni spre mine. Nu-mi rămân decât femeia aia lingușitoare, bărbatul acela lăudăros din fața regelui și încă vreo doi-trei. O să mă descurc eu. Ce bine că toți stau atenți numai la captura lor. Habar n-au ce-i paște...”

Încheie, cu privirea, un pătrat imaginar în jurul grupului de bardani. Apa energetică îi urmează coordonarea întocmai. Selunia își scoate mâinile din găleata golită. Capetele a zece șiroaie, desprinse din cele cinci, erau agățate de vârfurile degetelor ei. Își așază mâinile pe podea. Nici ea nu putea zări întreaga formațiune de apă, însă era convinsă că se plasase corect. Pătratul se alcătuise în funcție de ordinea în care ea își privise inamicii. Când dârele ajunseseră într-o formă închisă, lumina din palmele ei s-a diminuat, semn că totul era gata de atac. Răsuflă puțin ușurată. Aproape că uitase să mai respire din cauza concentrării prea atente asupra firelor de apă. Simțea cum transpirația îi curgea pe frunte. Era încă foarte încordată. „Acum ar trebui doar să mai alimentez un pic pânza de

apă, cu energie, ca să fiu sigură că-i va ameți bine...” Inspiră adânc și se concentrează mai abitir la mănușile ei. Acestea se aprind și trimit curentul energetic, mai departe, în șiroaiele de lichid.

Bardanii nu bănuiau nimic. O parte era atentă la oratoria lui Leido, iar cealaltă urmărea supărată cum Vittria îl dezmierda pe Soris. Când și când, unul nu se mai abținea și îi făcea câte o observație ca să o deranjeze. Soris le era recunoscător pentru aceasta.

Deodată, ușa principală a sălii este trântită brusc de perete, făcând pe toată lumea să tresară. Înăuntru se ivește alergând un confrate de-al lor – era primul bardan pe care Selunia îl întâlnise afară. „Ah! Am crezut că toți au rămas înăuntru!” exclamă ea îngrozită, în gând, lipindu-se cu un umăr de peretele scării. Spera să nu fie observată. Mâinile și le menține în contact cu podeaua.

Noul venit urlă spre ai lui:

– Lipsește un soldat din curte! Lipsește un soldat! I-am numărat eu pe toți înainte, de câteva ori, iar acum unul e lipsă!

Bardanii se întorc alertați, cu fața spre el. Unul îl întreabă:

– Ești sigur?

– Foarte sigur! Lipsește chiar unul din fața palatului!

Selunia încremenește de frică. Un fior rece îi traversează tot trupul, de parcă ar fi fost deja identificată. „Ah, nu! Blestematul!” înjură ea. „Nu mai e timp! Trebuie să atac!”

O speranță mult așteptată se naște în sufletele membrilor familiei regale. Toți trei au un singur gând: „Waltario! El trebuie să fie!”

Vittria se răsucește în loc. Cu ochii ei vigilenți remarcă dâra umedă de pe jos.

– Ce-i asta? întreabă ea indicând cu toiagul ei.

Selunia strânge pleoapele pentru o clipă. „Acum! Fie ce-o fi!” Își trage rapid o mână peste cealaltă, înspre ea, realizând un „X” cu dârele de apă – aninate de vârfurile degetelor ei ca niște ațe. Instantaneu, apa, ce îi înconjura pe bardani, se despică în nenumărate fire, formând o țesătură cristalină sub picioarele lor. Selunia își ridică repede mâinile, până deasupra capului, apoi lovește cu putere marmura podelei.

Cu un vuiet ca de cascadă, apa de sub inamici țâșnește spectaculos în aer, în jeturi, ca o multitudine de fântâni arteziene. Acestea induc șocuri electrice în tot ce cuprind. Bardanii fuseseră șocați de acest atac-surpriză. Abia dacă avuseseră timp să se mire o clipă de acele șiroaie de apă, ce-i înconjuraseră pe neașteptate, înainte să intre în stare de inconștiență. Chinul lor și spectacolul de jeturi luminoase, electrocutante, nu durează mai mult de cinci secunde.

Apa, desfășurată pe verticală în mărgele cristaline, pică pe podea asemenea unei ploi scurte, urmată fiind de căderile zgomotoase ale trupurilor celor atacați. Vittria, Leido și toți ceilalți martori la eveniment rămân gură-cască pentru câteva momente. Oare cine a fost capabil să facă așa ceva? Soris, regele și regina Ardensis, deși nu își puteau explica un asemenea atac miraculos, erau ferm convinși că Waltario orchestrase această mișcare.

Selunia era acum mai tensionată ca niciodată. Urma să se întâlnească față în față cu inamicii rămași. Era ea, oare, suficient de pregătită să-i înfrunte?

Capitolul 7

Afară, la aproximativ două sute de metri distanță de curtea regală, generalul Waltario, împreună cu câțiva soldați, se afla în grabă spre drumul de întoarcere, într-o mașină militară. Avuseseră multe defecțiuni de reparat la turnul de supraveghere. Generalul presimțea că ceva era în neregulă la palat. Abia acum începea să bănuiască o capcană. Poate cineva ar fi vrut să-l țină pe el departe de curtea regală. Îi avertizează pe soldații săi de încredere să fie pregătiți de orice când vor sosi la destinație. Începea să regrete că nu plecase mai devreme. Era frământat de griji.

Mașina se oprește la câțiva metri de curte. Așteaptă ca paznicii să deschidă porțile mari de fier. Dinăuntru, sub luminile mari ale farurilor, nu se vede nicio mișcare. Soldații intră în alertă. Era foarte ciudat și suspect că nimeni nu venise să le verifice identitatea, ca mai apoi, să le permită intrarea. Șoferul ar fi vrut să claxoneze, însă Waltario îl oprește. Îi face semn să păstreze liniștea. Poate că inamicul tocmai aceasta aștepta: un semn al venirii lor. Toți soldații, urmați de general, ies cu precauție din mașină. Era o liniște deranjantă. Doi soldați se apropie de porți pentru a inspecta starea din curte. Își văd camarazii întinși pe jos sau sprijiniți de gard, ca morți. Fac semn de urgență către general, apoi dau să intre. Abia își pun mâinile pe barele porților, că și cad la pământ, ca secerați de o forță invizibilă. Waltario și soldații rămași încremenesc de frică. Cei doi fuseseră răpuși fără să se audă vreun zgomot. Nu mai încăpea îndoială acum: palatul fusese cu adevărat atacat. Dar de ce nu ieșea nimeni să îi întâmpine?

Câțiva soldați își fac curaj și merg după cei doi să le verifice starea. Apropiindu-se însă prea mult de poartă, sfârșesc la fel ca ei. În cele din urmă, generalul nu mai rămâne decât cu trei soldați. Nu mai putea risca să trimită pe nimeni. Cei trei așteaptă neliniștiți o comandă din partea lui. El tace. Privește înmărmurit palatul. Nu-i venea a crede ce se întâmplă. Era conștient că era ceva ce depășea capacitățile lui și ale armatei sale. Uimirea lui nu ținea numai de ceea ce vedea în prezent, ci și de un eveniment recent. „Inerishia... Inerishia a avut dreptate...” exclamă el, în sinea sa, amintindu-și de vizita neașteptată din urmă cu câteva zile.

Într-o după-amiază, el se afla în atelierul său, încercând, ca de obicei, să ordoneze obiectele de pe una din mesele sale de lucru, când, deodată, a auzit ușa deschizându-se încet. Pași misterioși coborâră alene treptele din interior. Întorcându-se să vadă cine a intrat așa de silențios și suspect, el observă o persoană de statură medie, îmbrăcată într-o robă grena, lungă, cu glugă. Nu își putu da seama din prima dacă era vorba de o femeie sau un bărbat. Numai buzele îi erau lăsate să se vadă. Aveau un zâmbet subtil și o culoare corai deschis. Generalul le recunoscu imediat.

– Încântată să te revăd, Waltario, sparge ea liniștea cu o voce relaxată. A trecut ceva vreme de

când am vorbit ultima oară...

Uluit de vizita ei neanunțată, generalul scapă din mână o cutie mică. Aceasta pică pe masă, lăsând să se audă un zornăit ascuțit al unor obiecte metalice, mici, din interior.

– Inerishia... Tu ești, Inerishia, nu-i așa? reușește el să o întrebe cu un chip temător.

Femeia îi zâmbește în timp ce se apropie de biroul lui.

– Da. Eu sunt, generale. Te rog să mă ierți că am venit așa, pe furiș. Presupun că înțelegi că nu aș fi făcut asta fără un motiv bine întemeiat, îi spune ea cu un zâmbet ironic, plin de subînțeles.

Waltario își lasă puțin ochii într-o parte, simțindu-se cu musca pe căciulă. Bănuia de ce venise la el. Știa că discuția va ajunge într-un punct la care el nu va putea da vreun răspuns. Inerishia cercetează plictisită câteva lucruri de pe masă, apoi zice:

– Trebuia să vin să verific dacă mai ești în viață. Începusem să intru în panică. Ți-am trimis atâtea scrisori, iar tu nu ai luat nicio acțiune. După câte îmi spune fața ta surprinsă, înțeleg că scrisorile au ajuns la tine...

Waltario oftează. Își revine în fire, apoi se uită lung la ea. Inerishia îi zice amuzată:

– Nu te uita așa la mine. Să știi că gluga asta o port ca tu să nu mă vezi pe mine, și nu invers. Eu te văd foarte bine prin ea. O port ca tu să nu fii surprins că, după atâția ani, eu am rămas la fel, în timp ce tu, se vede că ai mai înaintat în vârstă... Hee, așa suntem noi, cei de la Cetate... Reușim să trăim mult mai mult decât voi... dar, bineînțeles, nu-i ușor de ajuns în stadiul ăsta... În fine. Pot să știu și eu de ce n-ai adus-o pe fiica mea aici?

Waltario tresare. Era conștient că avea să îl întrebe aceasta, însă nu se aștepta să pună întrebarea așa de repede, așa de direct. Rămâne tăcut pentru câteva secunde. Inerishia își încrucișează brațele. Așteaptă teatral răspunsul lui. Repetă amenințător:

– De ce nu ai adus-o pe Selunia aici, până acum?

– ...Era periculos... Știi bine că am fost în război... îngaimă el incert.

Inerishia surâde în sinea ei, apoi spune:

– Vrei să spui că era periculos pentru regatul tău să o aduci aici, nu pentru fiica mea, de fapt, nu-i așa?

– ...Nu...

– Heee, lasă că te știu eu. Ție nu îți pasă decât de palatul ăsta și atât. Nu e de mirare că soția ta

a divorțat de tine așa de repede.

Inerishia tace lung, pentru aproape un minut. Waltario, simțind că această tăcere îl apasă, ridică ochii la ea și întreabă:

– Ce este?

– Hmmm, nimic. Doar mă bucuram că soțul meu nu e ca tine, răspunde ea relaxat.

Râd amândoi. El știa că atunci, când începea să își laude soțul, însemna că era în toane bune. Era surprins totuși să remarce că, după atâția ani, ea încă trăia cu ideea că nu există un bărbat mai bun decât al ei. În fiecare persoană ea găsea câte un defect pe care soțul ei nu îl avea.

– Ce mai face soțul tău? întreabă el ca să o mai îmbuneze.

– E bine, e bine... Cred că e chiar fericit. După două ore în care ne-am certat care să rămână în misiune, care să meargă să discute cu tine, el a ieșit învingător, din nou. Nu am reușit niciodată până acum să-l conving să mă lase pe mine singură în vreo misiune. Dar nu-i nimic. Mai am timp destul să mai încerc. Nu mă dau bătută așa de ușor...

Râd amândoi iarăși. După ce se liniștesc, Inerishia ia un chip serios și spune:

– În fine, să revenim la ce spuneam mai înainte. Generale Waltario, acum este ultima oară când te rog să o aduci pe fiica mea aici.

– Dar de ce nu vrei să o lași la Cetatea Albă ? Acolo e mult mai bine...

– Acolo nu este locul ei, îi răspunde ea ferm, nevrând să intre în detalii.

Inerishia se plimbă alene prin atelier. Admiră atelierul. Reia:

– Am venit direct la tine, fără să-ți mai trimit scrisoare, deoarece am ceva important să-ți spun. Îți cer să o aduci aici pe Selunia, nu numai pentru că așa consider eu că ar fi mai bine pentru ea, ci și pentru că ea va putea ajuta acest palat. Știi bine că mă pricep la previziuni. De curând am avut o previziune. Palatul Aridenilor va intra în impas în viitorul apropiat; se va confrunta cu ceva nemaivăzut în acest regat. S-ar putea ca totul să se schimbe radical, iar conducerea curentă să dispară...

Se întoarce cu fața la Waltario.

– Știu bine că tu nu vrei asta. Sper că înțelegi că acum vorbesc la modul cel mai serios. Decizia ta de a o aduce sau nu aici pe Selunia, s-ar putea să influențeze enorm soarta acestui regat.

Waltario se încruntă ușor, neîncrezător.

– Dar de ce crezi tu că Selunia va fi cea care ne poate ajuta?

– Poate că ea nu are nici măcar jumătate din puterile mele, însă abilitățile ei curente sunt mult mai ridicate decât cele ale armatei tale. Genul de problemă pe care l-am presimțit este, oarecum, similar cu cel de la Cetatea Albă. O să aveți nevoie să colaborați cu cetatea noastră, însă asta este aproape imposibil. Selunia este singura persoană pe care Cetatea va accepta să o lase să plece la voi.

– De ce? întreabă Waltario curios.

– Hee... Circumstanțele sunt de o asemenea natură... Probabil că acesta este destinul ei... spune ea gânditoare.

Waltario o privește lung, bănuitor, apoi zice:

– Cumva... ai inventat tu povestea asta cu previziunea?

– Previziunile mele nu sunt invenții, ci lucruri care chiar urmează să se întâmple. Până acum, nici una nu a fost greșită sau nu a avut măcar un sâmbure de adevăr. Am venit să te anunț, deoarece, într-o oarecare măsură, schimbările de aici pot afecta și Cetatea Albă. Waltario, observ că pui la îndoială vorbele mele. Te gândești că am spus asta doar ca să te forțez să o aduci pe Selunia aici, deoarece știu că tu nu faci nimic din ce nu aduce vreun beneficiu regatului. Ei bine, nu este ceea ce crezi tu. În mod normal, eu nu am timp de stat de vorbă ca să te conving pe tine. Deci, repet: regatul o să fie în primejdie foarte curând. Adu-o pe Selunia dacă vrei să ai o șansă de scăpare. Cu asta am încheiat discuția. De acum încolo, totul depinde de decizia ta.

Generalul rămâne pe gânduri. Inerishia dă să plece, când se oprește puțin în dreptul canapelei. Ridică un smoc de păr scurt de pe o pernă. Se uită spre Waltario:

– Ți-ai luat cățel?

– Nu, acela e părul prințului Soris, răspunde Waltario râzând. Obișnuiește să vină des pe aici și să doarmă...

Inerishia râde și ea, pune la loc smocul de păr, apoi spune în timp ce pleacă:

– Înseamnă că prințul e drăguț...

Revenind în prezent, Waltario oftează din nou îndelung. Privește întreaga curte regală cum stă sinistru de tăcută, ca lovită de molimă. „Oare eu chiar nu mai pot face nimic acum? Speranța rămâne numai în acțiunile Seluniei? Oare ce face ea acum?” se întreabă el îngrijorat.

Vittria, fiind prima care iese din starea de șoc, aleargă nervoasă spre sursa atacului. Era tare nerăbdătoare să-l întâlnească pe cel ce îi stricase ei „joaca”. Selunia se ridică repede din ascunzișul ei. Își întinde brațele în lateral trăgând de firele fluide. Șiroaiele se retrag spre mâinile ei într-o clipă, precum marea în reflux. Formează două sfere instabile în dreptul palmelor ei. Acestea se răsucesc într-un vârtej continuu pentru a-și menține forma relativ sferică.

Ajungând la câțiva metri distanță de Selunia, Vittria își ridică toiagul, gata să lanseze un atac. Selunia își concentrează puterile în mâna dreaptă, încărcând, cu energia mănușilor-cristal, unul din globuri. Piatra magică a Vittriei se aprinde amenințător. Într-o clipă urma să atace. Selunia azvârle repede globul „energizat” asupra vrăjitoarei.

Vittria cu furie realizează că nu mai poate lovi în acest moment. Își cuprinde în grabă toiagul, cu ambele mâini, îl trage dinaintea ei și transformă lumina pietrei în protecție. Creează un scut transparent, rotund, roșiatic. Sfera apoasă se „sparge” izbindu-se de scutul temporar. Selunia ar fi vrut să arunce și cel de-al doilea glob, pentru a-i slăbi și mai mult puterile Vittriei. A-ți face protecție energetică nu era chiar greu, însă consuma multă energie. Văzând cum în spatele vrăjitoarei se adună restul bardanilor, în frunte cu Leido, și cum se pregătesc să tragă asupra ei cu armele lor mari, metalice, ea renunță la această idee. „Ah! Parcă trebuia să fie mai puțini!”

Își mută globul rămas, în mâna dreaptă. Îl aruncă în sus, apoi repede își întinde mâinile în față. Dă drumul unui flux mare de energie albă să țâșnească din mănușile-cristal. Când globul în cădere ajunge în contact cu acest flux, plesnește în ace multiple. Acestea se năpustesc asupra inamicilor precum un val de săgeți.

Vittria reușește să îl apere și pe Leido cu scutul ei. Ceilalți încearcă să se ferească fiecare cum poate. Pică în cele din urmă, răpuși de durere. Multitudinea de ace îi tăiase pe picioare, pe mâini și pe spate, cauzându-le usturimi ca de arsuri adânci. Rămân pe jos, văitându-se de răni.

Selunia ezită pentru o secundă. Ea își alcătuise planul numai până aici. Acum trebuia să se decidă cu ce să atace în continuare, deoarece nu putea să refolosească apa împrăștiată pretutindeni. „Cu lanț sau cu glonț?” se întreabă ea, agitată. Acest moment de indecizie fu în dezavantajul ei. Oponenții au prilej să o atace. Leido lansează dintr-o pușcă mare, paralelipipedică, un proiectil exploziv. Vittria trasează rapid o lamă energetică, pe verticală, în aer, cu piatra din vârful toiagului, și o țintește spre ea. Selunia tresare la vederea acestor atacuri asupra ei, de parcă nu s-ar fi așteptat. Nu mai pierde vremea gândindu-se dacă le poate para sau nu, ci, din instinct, sare în partea dreaptă, ferindu-se din calea lor. Proiectilele explodează în momentul izbirii peretelui dinspre tronuri, distrugând o parte semnificativă din el. Bucăți de zid sar peste tot. Soris și părinții săi se înfioară la auzul acestei bubuituri. „Dacă l-au omorât pe general?”

Selunia cade rostogolindu-se pe o parte. Se oprește ridicându-se în stând pe un genunchi, cu fața spre inamici. Imediat, își întinde mâna dreaptă spre ei, ca și cum ar fi ținut un pistol, cu cealaltă mână susținându-și încheietura. Începe să tragă câteva gloanțe-laser cu puterea mănușilor ei. Țintește înspre picioarele lor, făcându-i să se distanțeze unul de celălalt. Aceasta însă nu îl împiedică pe Leido să mai tragă încă un proiectil exploziv asupra ei. Selunia se ridică. Se aruncă iar pe o parte, continuând să emită gloanțe energetice, direcționate, de această dată, spre piepturile lor. Vittria se apără, fără probleme, cu scutul ei susținut de toiagul magic. Leido este lovit din plin, se dezechilibrează și cade pe spate, împins de puterea gloanțelor ei. Selunia remarcă rezistența armurii lui la un astfel de atac. Doar pe o coapsă îl rănise. Platoșa de pe piept îl ferise bine. Ea aterizează pe umărul drept – în urma săriturii – și, pentru prima oară, își mulțumește că poartă costumul gros de soldat. „Parcă am căzut pe o saltea!” își zice ea încântată. Impactul cu solul o face însă să își oprească atacul pentru două clipe. Vittria profită de această oportunitate. Începe să azvârle agresiv, una după alta, necontenit, lame energetice.

Selunia, întinsă pe jos încă, își aduce antebrațele la piept, una peste alta – în formă de „X”. Își creează un scut energetic luminos, transparent, ce o apără complet. Se ridică repede în picioare, aleargă într-o parte și în alta, vrând să scape de atacurile Vittriei. Acestea nu se opresc, ci continuă să îi izbească scutul, să o împingă și chiar să o dezechilibreze. Vittria avansează spre ea încrezătoare.

Seluniei îi vine o idee. „Ia stai puțin! Mi-aduc aminte că tipa asta e nebună după Soris...” Menține scutul și pornește spre scările unde se afla legat Soris. Planul ei avu efect. Deoarece era în direcția lui, Vittria își slăbește atacul; lansează lamelele cu precauție. Selunia trece prin preajma bardanilor răpuși anterior de apa încărcată cu energie. Observă cu groază că încep să-și revină. „Ah! Sunt în criză de timp! Trebuie neapărat să pun mâna pe toiagul acelei nebune! O să risc puțin...” Așa cum ținea ea antebrațele încrucișate, cu mâna dreaptă apucă încheietura mâinii stângi. Astfel, scutul se menține, dar devine mai gros, mai puternic. Selunia poate să se apropie de Vittria fără să mai fie împinsă înapoi de lamele. Începe a alerga cu încredere către ținta ei. Vittria este luată prin surprindere de această mișcare a ei. Nu se aștepta ca scutul ei să devină atât de puternic. Vede cum undele roșiatice se spulberă simplu pe protecția ei, precum picăturile de ploaie pe piatră.

Soris, regele și regina priveau uluiți toată această bătălie fantastică. Acum se îndoiau că individul, ce le sărise în ajutor, ar fi generalul Waltario. Era mai mic de statură, iar modul de a se mișca și lupta, cu siguranță nu era al lui. Dar atunci, cine era? Să fi avut ei un asemenea soldat priceput, fără ca ei să știe? După costum nu avea un rang prea ridicat.

Văzându-și oponentul venind așa de rapid spre ea, Vittria încetează atacul cu lamele. Trântește cu putere baza toiagului de podea. Piatra emite un val de aer intens. Selunia nu se dă la o

parte. Sare hotărâtă cu avânt prin el, spărgându-l. Se repede cu scutul în Vittria. Aceasta își ridică repede sceptrul pe orizontală, creând și ea un scut cu care îl blochează pe cel al Seluniei. Se împing una pe cealaltă de câteva ori. Unda de vânt, mult diminuată de mișcarea Seluniei, ajunge în zona familiei regale și a bardanilor în revenire după electrocutare. Toți sunt împinși puțin de aceasta. Regele și regina ajung aproape de un perete. Soris este ținut bine de legături. Ar fi vrut să fi fost smuls din ele, însă acel val de aer nu avu acea putere. Chiar și în acest stadiu vlăguit, el ar fi vrut totuși să fie dezlegat și să încerce să îl ajute pe acel soldat curajos.

Vittria observă că armura energetică a soldatului misterios stă să o spargă pe a ei. Ar fi putut să o doboare pe loc dacă se întâmpla aceasta. Se concentrează mai tare asupra pietrei. Aceasta începe să lumineze orbitor. O radiație roșiatică se extinde pe tot sceptrul. Apoi, spre uimirea Seluniei, ea izbutește să-și învârtă rapid toiagul de cinci ori. În acest fel, Selunia, fără să vrea, se răsucește în aer, pe orizontală, de vreo zece ori, apoi pică pe marmură, rostogolindu-se îndelung, pe o parte. Debusolată de această mișcare, ea își pierde scutul. Soris încearcă din nou să se tragă afară din funiile strânse. Oare soldatul avea să piardă lupta?

Vittria se clatină ușor. Era glorioasă, însă consumase cam mult din resursele ei energetice. Își adună totuși repede forțele. Avea de încheiat o bătălie ce ajunsese în avantajul ei. Nu îi dă răgaz Seluniei să își revină în fire. Se avântă cu toiagul asupra ei. Urma să îi dea lovitura finală.

Cu toate acestea, Selunia apucă să se ridice în sprijin pe un genunchi și să observe cum toiagul – ce lumina ca învăluit de o furtună cu fulgere – se ridică amenințător deasupra ei. În mai puțin de o clipă urma să o lovească. Își ridică mâinile instinctiv, ca să se apere. Ar fi vrut să creeze un scut, însă se răzgândește pe loc. „Nu mai e timp de pierdut. Risc!” își spune ea în gând, prinzând cu dârzenie toiagul în mâinile ei radiante. Aura înnorată, din jurul sceptrului, plesnește la contactul cu energia mănușilor ei. Revarsă scântei peste ea, pe care brațele ei le percep ca pe o revărsare de apă fiartă. Costumul de soldat se zdrelește. Selunia închide ochii o clipă și icnește încet, de durere. „Nu trebuie să îi dau drumul. E ultima mea șansă! Oricât de dureros ar fi, trebuie să pun mâna pe piatră!” își spune ea ferm.

Vittria se uită înciudată la manevra soldatului. Cum de reușise el să își pună mâinile pe sceptrul ei magic? Ce fel de mănuși erau acelea? Un om normal nu ar fi putut face aceasta. Numai să se fi apropiat de toiagul activat, și ar fi fost răpus mortal. Era prima oară când întâlnea un astfel de oponent. Era foarte uimită și enervată de apariția lui neașteptată, însă, mai presus de toate, nu voia să piardă. Astfel, încearcă înverșunată să tragă de toiag înapoi spre ea, să-l desprindă pe inamic de el. Selunia este ajutată, oarecum, de această mișcare a ei. Reușește să se ridice în picioare și să continue bătaia pe sceptru. Soris și părinții săi răsuflă puțin ușurați. Încă mai era speranță.

Fetele se smucesc una pe cealaltă, fără ca una să cedeze vreun pic. Amândouă erau înrăite să

câștige. Selunia, cu coada ochiului, remarcă îngrozită cum câțiva bardani se înzdrăvenesc și dau să se ridice de jos. „Ah, nu mai am timp! Nu mai am timp!! Trebuie să pun mâna pe piatra din vârf, neapărat! Numai că nu pot chiar acum, când ea e în plină forță. Trebuie să o dezlipesc pe bezmetica asta de sceptru, fie și numai pentru o clipă!” Încearcă să o împingă cu piciorul ei drept. Vittria se încleștează mai abitir de toiag. Activează sceptrul cu toată puterea ei. Seluniei încep să îi amorțească mâinile. Chiar și mănușile-cristal nu puteau să o mai protejeze complet. Din disperare, ea se proptește cu piciorul drept în coastele inferioare ale Vittriei, iar cu celălalt o lovește cât poate ea de tare. Inevitabil, Vittria își pierde echilibrul, neputând face față loviturilor și greutății Seluniei. Pică înspre ea. În timpul căderii, deși Vittria nu își ia mâinile de pe toiag, șocul o face să piardă controlul asupra lui. Selunia, observând cum lumina pietrei începe să pâlpâie, semn că se dezactiva, își desprinde o mână de pe sceptru și apucă hotărâtă piatra din vârf. Izbindu-se cu spinarea de podea, ea strânge cristalul cât poate de tare și emite un flux intens de energie.

Vittria deschide ochii larg; realizează că nu mai are nicio scăpare. O bubuitură zdravănă, ca de tunet, răsună în toată sala, în momentul în care energia pietrei explodează sub presiunea celei a mănușilor-cristal. Vittria este aruncată sus, în aer, de unda de șoc a exploziei. Pică undeva mult în spatele ei. Selunia simte însă cum unda trece prin ea, presându-i toate oasele și organele, iar apoi pătrunzându-i prin ele. Inima i se oprește pe loc. Închide ochii. Mâinile îi pică lipsite de suflu pe marmura rece, de-o parte și de alta, pe lângă trupul ei. Își pierduse viața.

Sceptrul, cu piatra magică intactă, se ridică mult în aer, la peste trei metri de pământ. Radiind neregulat, începe să se învârtă de unul singur, creând un vârtej roșiatic care atrage un curent de praf negru de peste tot din jur. Prințul, regele și regina, cu ochii pironiți la sceptrul zburător ca hipnotizați, încep să simtă cum greutatea și suferința din corp dispar gradual. Își recapătă forțele. Eliberați de negura năucitoare, își întorc privirile spre salvatorul lor, care acum zăcea întins pe jos, fără suflare.

– Hei, băiete! Ești bine? îi strigă tare regele.

Selunia însă nu mișcă. Toți trei schimbă priviri îngrijorate și încearcă să scape din legături. Nu mai puteau să depindă de el. Acum nu mai erau neputincioși. Însă erau legați fedeleș, iar bardanii începeau să își revină. Deși vraja fusese distrusă, nu se puteau considera scăpați. Puterile bardanilor le erau necunoscute. Le era teamă de ei, după ce văzuseră ce fel de arme aveau. Nu se puteau baza pe slujitorii lor. Oamenii palatului ar fi putut fi șantajați cu viețile lor să nu intervină. Aveau nevoie de ajutor.

***

Dacă dorești să citești ce se întâmplă mai departe, accesează următorul link:

http://tinasilvens.wixsite.com/tinasilvenscarti/books

Vei putea descărca gratuit acest e-book + 4 capitole bonus din Partea a II-a (a cărții #1 Soldatul Misterios din seria Regatul Arid). Odată ce vei intra în lista de contacte e-mail a autoarei, vei primi noutăți despre alte oferte și gratuități privitoare la cărți fantasy.